

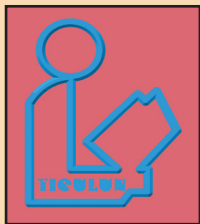
TỦ SÁCH
TUOHÓA

THÙY-AN
VƯỜN CAU
NƯỚC DÂNG

VƯỜN CAU NƯỚC DÂNG

THÙY AN

CHƯƠNG I

Chiều soi bóng nắng qua những hàng tre xanh. Em ngồi vắt vẻo trên thân cây sung mọc nhoài ra bờ sông, mơ màng nhìn xuống mặt nước. Trời vắng gió cho giòng nước phẳng lờ như một tấm gương. Tấm gương phản chiếu vòm trời xanh biếc. Cúm mây trắng ngần và gương mặt ngây thơ của người con gái vừa tuổi trăng tròn, mái tóc dày rối tự nhiên buông chằm bờ vai nhỏ. Em cố ngấm kỹ nét mặt mình nhưng mờ quá, loáng thoáng đôi mắt đen, sống mũi thẳng, nụ cười xinh và nổi bật nhất là chiếc áo cộc hoa em đang mặc, nền trắng hoa đỏ sáng hắt lên trong ánh nắng chiều tà.

Có tiếng gọi em :

- Bảo Khuyên, Bảo Khuyên.

Mẹ ngoại chậm chạp từ vườn trước ra sau :

- Bảo Khuyên, Bảo Khuyên, cháu mô rồi ?

Em cẩn thận trèo xuống thân cây, đưa hai tay phủi bụi dính trên quần, chạy vội vào :

- Cháu đây nì, mẹ.

Mẹ ngoại hấp háy đôi mắt :

- Mi đi mô mơi chừ mà tao tìm không thấy ?

5 | Vườn Cau Nước Dâng

Em cầm lấy tay mẹ :

- Cháu ra sông chơi, chiều ni nước trong ghê, cháu ưa tắm rửa.

Mẹ ngoại trừng mắt làm em giật mình :

- Nói tầm bậy mi, lớn sầm sầm rồi mà đòi tắm sông, ai nghe người ta cười cho thúi đầu.

Em cười :

- Cười thì hở mười cái răng, cháu không sợ mô.

Mẹ ngoại ngao ngán lắc đầu :

- Ăn với nói. Cho mi đi học đi hành để chừ ăn nói rửa đó. Con gái phải giữ lời ăn tiếng nói một chút cháu ơi.

Biết mẹ có tính nói dai, em đánh trống lảng :

- Mẹ kêu cháu làm chi rửa ?

Mẹ như sực nhớ ra :

- À, hỏi mi có ai tới bẻ bắp chưa ?

Em gật đầu :

- Dạ có, O Châu và O Nguyệt có qua khi hồi, nhưng cháu nói mẹ còn ngủ, một chút nữa rồi tới.

Mệ ngoại có vẻ không bằng lòng :

- Thì mi coi họ cũng được chớ răng ? Mi lớn rồi, mười bảy tuổi rồi chớ bộ. Cái chi cũng mẹ, cái chi cũng mẹ, rứa lờ mai tao chết rồi làm răng ? Ngôi nhà ni ai coi? Khu vườn ni ai ngó ?

Em phụng phịu :

- Mẹ mạnh bắt chết mà chết chi ? Khi mô mẹ già hung mẹ chết thì cháu đã lớn, cháu đã có chồng...

Mệ ngoại chột giận ngang :

- Thôi ! Im cái miệng mi lại. Cấm mi không được nói đến chồng nghe chưa.

Mệ ngoại ngoe nguẩy bỏ đi. Em trố mắt, ngạc nhiên nhìn theo. Lạ ghê, không hiểu tại sao mẹ lại ghét nói đến chuyện chồng con kinh khủng, dù bất cứ ai chứ chẳng phải riêng em. Mới hôm kia đây, chị Lộc cạnh nhà sang cho phần đám hỏi, mẹ không buồn nhìn, mẹ bỏ đi vào phòng rồi một lúc sau, đợi chị Lộc về rồi, mẹ mới ra ngoài bảo em :

- Thấy cái mặt mày đưa gần lấy chồng, tao không ưa. Tưởng mô hạnh phúc lắm, đừng ham mi ơi, không có chi khổ bằng. Mi đừng có bắt chước con Lộc nó nghe.

7 | Vườn Cau Nước Dâng

Em nhăn mặt :

- Mẹ nói chi lạ rứa. Cháu còn nhỏ mà bắt chước rằng được, chị Lộc năm ni hai mươi hai tuổi rồi, còn năm năm nữa...

Vậy là mẹ ngoại nhảy chồm lên :

- Mi nói rằng, còn năm năm nữa mi lấy chồng phải không ? Đồ con gái hư, đồ vô ơn bạc nghĩa....

Mẹ nói một hơi dài rồi mẹ buông mình xuống phản, mẹ thở, mẹ khóc hu hu... em chẳng hiểu mô tê chi cả, em cũng không dám cãi lại nữa. Mấy bà già thường hay chướng !

Em trở ra giòng sông, ngồi xuống bờ cỏ, nhặt những chiếc lá tre đan vào nhau... Gió chiều đã lên, gợn nhẹ mặt nước, em nghe nỗi buồn vu vơ len nhẹ qua hồn... Em buồn thật buồn, trong những chiều Chủ nhật cô đơn này, bạn bè chung quanh vắng ngắt, anh chị em trong nhà cũng chẳng có một ai. Từ dạo mới mở mắt chào đời, em đã sống với mẹ Ngoại trong ngôi nhà ngói bốn gian này, giữa khu vườn rộng lớn trồng bắp và cau. Em không còn nhớ mẹ em là ai nữa, chỉ loáng thoáng một cảm giác rất mơ hồ, gương mặt người đàn bà có nước da thật trắng và bàn tay gầy xanh thường ngồi bên song cửa, đôi mắt buồn xa xăm... Mẹ ngoại nói mẹ tên là

Bảo Ngọc, mẹ mất vì bị thương hàn từ năm em lên bốn, còn ba em thì đã chết lâu lắm rồi, khi mẹ vừa mang thai em lận. Mẹ có người em ruột, dì Bảo Châu, hiện làm tá viên điều dưỡng ở bệnh viện Đồn Đất Sài Gòn, dì vẫn sống độc thân dù năm nay dì đã ngoài ba mươi. Dì Bảo Châu ít khi về thăm nhà lắm, em nghe mấy bà trong thôn nói, tại Mẹ ngoại khó khăn quá nên dì Bảo Châu không thể có chồng được. Mỗi lần có người đề ý đến dì là mẹ tìm cách ngăn, tìm cách cấm và nói nhiều lời va chạm đến tự ái người ta, nên những chàng yêu dì Bảo Châu dần dần quay lưng đi cho tuổi xuân của dì uổng phí trôi qua... Có lẽ vì vậy mà dì Châu giận mẹ, dì Châu xin đổi vào Sài Gòn dù lúc đó dì đang làm việc nhàn hạ tại nhà thương lớn.

Trong nhà hiện giờ có ba người : Mẹ ngoại, em và O Cam giúp việc. Mẹ đã già, O Cam lại quê mùa lắm cảm em chả biết nói chuyện cùng ai, nên mỗi lần nghỉ học, em lại thơ thẩn một mình giữa khu vườn rộng lớn mà nghe bơ vơ ngút ngàn.

Vườn nhà em rộng lắm, phía trước trông ra đường về Thuận An, trồng toàn cau và phía sau giáp sông Hương là một ruộng bắp mông mênh. Mẹ ngoại nuôi em dư dả với lợi tức trong vườn thu được hằng năm. Bắp vườn em ngon nổi tiếng, cau thì trái mập và sai nên khách đến mua rất đông. Ở Huế, mỗi lần nói đến đám cưới

9 | Vườn Cau Nước Dâng

là người ta nghĩ ngay đến câu : « Buồng cau Nam Phổ mâm trầu chợ Dinh », chứ thật ra, cau Vỹ Dạ vườn em cũng ngon lắm, mỗi lần có đình đám hội hè, người ta vào vườn bẻ cau không kịp nữa đó. Bác Thuần ở cạnh vườn em thường hay trêu :

- Mai một đám cưới của Bảo Khuyên thì phải biết, chú rể khỏi cần mua cau mà có cả đến một rừng cau.

Nhưng có trêu thì trêu chứ bác cũng tránh mặt Mẹ ngoại, mẹ mà nghe ai nhắc chuyện em lấy chồng là mẹ lồng lên như con gà mái, giương lông xòe cánh ra để bảo vệ đàn con. Bác Thuần biết tính mẹ lắm, bác thường hay nói với em :

- Tội nghiệp cô Bảo Châu, tại bà bên nhà khó quá nên phải bỏ Huế mà đi.

Em cũng thương dì Châu lắm, và em cầu mong sao dì gặp được ý trung nhân cho đời bớt cô đơn.

Em ra cầu ván, thả đám lá tre khô trôi theo dòng nước, chợt em đỏ mặt quay vào : bên cầu ván nhà bác Thuần, cách em vài chục thước, có một người con trai đang đứng nhìn em đắm đắm.

Em thao thức không ngủ được, hể chớp mắt là toàn những mộng mị gì đâu ấy, có khi em còn thấy dáng dấp người con trai đứng trên cầu ván nhà bác Thuần nữa đó, kỳ ghê. Em ôm chiếc gối xanh vào lòng, im nghe hơi gió thoảng qua vườn cau xạc xào và tiếng lá tre khô chạm vào nhau như thầm thì nói chuyện riêng tư. Em thiếp đi khi gà gáy lần thứ nhất cho đến lúc một bàn tay lay vai em :

- Con khi, ngủ chi vô hậu rứa mi ?

Em mở choàng mắt, nhìn đồng hồ trên tường đã chỉ bảy giờ mười lăm. Như Mai đã đến rủ em đi học.

Em ngồi dậy, dụi mắt :

- Đi học chi mà sớm rứa mi.

Như Mai trợn tròn mắt :

- Trời ơi, mi quên rồi rặng. Sáng ni tụi mình có mục hấp dẫn mà.

Em nhớ ra :

- À, đúng rồi, sáng thứ hai chị Cao có bánh bột lọc, chờ tao chút nghe.

Em nhảy phóc ra khỏi giường, chạy ba đèn ăng nước, súc miệng rửa mặt. Khi em treo chiếc khăn lên sợi dây

11 | Vườn Cau Nước Dâng

thếp trước hiên nhà, như có linh tính, em nhìn ra ngõ, người con trai bên nhà bác Thuần vừa đi ngang còn ngoái lại nhìn em, đôi mắt sáng và mái tóc bành bông. Em luống cuống làm chiếc khăn rơi xuống đất. Như Mai vừa ra tới, kêu lên :

- Trời ơi, đã trễ đến nơi rồi mà còn rửa đó, mau lên kéo hết bánh. Mi làm tao đói bụng là tao khổ trợ ¹ mi đó.

Em vừa mặc áo vừa nguýt nó :

- Chừ ăn không kịp thì ra chơi ăn chớ lo chi.

Như Mai trề môi :

- Sức mấy mà còn. Ra chơi cho mi vét nôi.

- Hết bánh thì ăn chè.

Như Mai lại bĩu môi :

- Ngày mô cũng ăn chè, chán bắt chết. Thôi mau lên cho rồi con khỉ, ở đó mà con cà con kê.

Em đạp xe đi song song bên Như Mai. Qua khỏi cầu đập đá, em lại thấy người con trai đó từ trong quán phở bên đường bước ra. Anh chàng không thấy em, nhưng

¹ Cú vào đầu.

tim em vẫn đánh thật mạnh trong lồng ngực, em cố gắng nhìn thẳng về phía Tòa Khâm và nghe hơi nóng bốc lên má nóng bừng.

Hai đứa vừa kéo nhau đến chiếc quán tranh của chị Cai dựng cuối sân trường thì cũng vừa kiểng đánh vào lớp, Như Mai đập vào vai em :

- Đó, thấy chưa, trễ rồi, tao không biết. Tại mi đó, tại mi mê ăn mê ngủ đó.

Em cười :

- Nói lại nghe coi, tao mê ngủ còn mi mê ăn chó bộ.

Như Mai lườm em :

- Thôi đi khỉ đột, làm tao nhin đói rồi còn chọc nữa, xí nữa ra chơi mà hết bánh thì mi chết với tao đó.

Em bắt chước giọng nó :

- Hết bánh thì cho mi vét nôi.

Cả bọn ra xếp hàng. Tụi Tâm, Nguyên, Bích thấy nét mặt tiu nghỉu của Như Mai, bèn chọc tới :

- Mai ơi, sáng ni bánh bột lọc dẻo... rứa thê, ngon... rứa thê.

13 | Vườn Cau Nước Dâng

Nhìn cái miệng con Bích kéo dài chữ « dẻo » và chữ « ngon » làm em bung miệng cười. Thu Tâm nhìn em rồi lại trêu Như Mai :

- Ngó con Bảo Khuyên cười tề Mai, tội nghiệp Như Mai của tui chưa ? Đã đói bụng còn bị cười nữa.

Như Mai nổi cáu, nó bịt hai tai lại :

- Tụi bay lau nhau ồm khu quá, cho gió bay tao không thèm nghe.

Bà Giám Thị đã ra trước micrô :

- Các em im lặng, làm lễ chào Quốc Kỳ.

Năm nay em học lớp Tam A trường Đồng Khánh. Lớp em có cô Tịnh Hương hướng dẫn, cô thương em ghê và em cũng thương cô nữa. Cô mới ra Sư Phạm Vạn Vật và được bổ dạy trường em, năm nay là năm đầu. Sở dĩ cô Hương đề ý đến em là tại vì hôm đó, cô gọi đọc bài chả ai thuộc, chỉ mỗi mình em đọc khúc chiết rõ ràng và vẽ hình trên bảng lại đẹp nữa, cô khen, cô nói ngay giữa lớp :

- Các em nên noi gương Bảo Khuyên, vừa chăm học vừa nét na.

Cô thương em từ đó, mỗi lần ra chơi, cô thường đến nói chuyện với em, hỏi han săn sóc. Em có kể sơ hoàn

cảnh của em cho cô nghe, giàu bạc tiền nhưng thiếu tình thương phụ mẫu. Cô thở dài, bảo em :

- Tội nghiệp Bảo Khuyên, em buồn cũng phải. Ở tuổi em, nếu mất mẹ, cần phải có một người chị tâm tình mới đỡ bớt cô đơn.

Em nhìn cô Tịnh Hương, cô còn trẻ quá, suýt soát tuổi chị Lộc xóm em là cùng. Gương mặt cô hiền lành phúc hậu phẳng phất nét mặt của mẹ Đồng Trinh và em chợt ước ao, giá cô Tịnh Hương trở thành chị ruột của em nhỉ.

Hai giờ Việt Văn trôi qua thật chán. Như Mai hí hờn rủ em xuống quán chị Cai xem còn bánh bột lọc không. May sao còn mấy chiếc, em ăn không thấy ngon, không thấy dẻo như lời nhỏ Bích, chắc tại em ham nghĩ đâu đâu, dường như trong tim em vừa xao xuyến một bóng hình.

CHƯƠNG II

Em đem mấy bộ áo quần ra cầu ván giặt. Chị Lộc chui hàng rào đâm bụi sang chơi với em :

- Sáng ni Bảo Khuyên không đi học à ?

Em vừa xoa xà bông vừa trả lời :

- Dạ bữa ni lễ. Chị ngồi chơi đợi em một chút hí.

- Bảo Khuyên cứ giặt đi, chị ngồi đây nói chuyện với em được rồi mà.

Tim em lại đập rộn ràng khi nghĩ đến sự liên lạc giữa người con trai ấy và chị Lộc, con gái bác Thuần. Chắc hai người có họ hàng chi đây. Tuy nghĩ vậy chứ em chẳng dám hỏi, ai lại con gái mà đi hỏi thăm con trai bao giờ, chị Lộc cười cho thì mắc cỡ chết thôi.

- Bảo Khuyên nì.

- Dạ.

- Xí nữa em có rảnh không ?

- Dạ rảnh, chi rứa chị ?

- Đi phỏ với chị chơi nghe.

Em cười :

- Chị đi mua áo cưới hả ?

Chị Lộc cười, ánh nắng mai soi hồng đôi má.

- Mô có, chị còn lâu lắm.

Em tò mò :

- Rửa khi mô chị mới làm đám cưới lận ?

Chị Lộc bứt một ngọn tre thả trôi theo giòng nước :

- Chắc cũng phải hè Khuyên nợ, chờ anh ấy thi ra trường đã.

Em xả lại tấm áo cuối cùng :

- Rửa là hè ni em phải may áo mới, chị nhớ cho em ăn tiệc với hí.

Chị Lộc cười thật tươi :

- Điều đó là cái chắc. Chị định rồi, chị định mời Bảo Khuyên làm phụ dâu đó.

Em đặt tất cả áo quần vào chậu, nhìn chị dí dỏm :

- Chà, chị tính chi mà sớm rửa ?

Chị Lộc mơ màng :

17 | Vườn Cau Nước Dâng

- Đòi con gái chỉ có một lần vui mà Khuyên, rồi Khuyên sẽ thấy, mình không thể nào khỏi tính khỏi lo đến được.

Rồi chị nhắc lại chuyện cũ :

- Bảo Khuyên giặt xong đi phố với chị hí.

Em bung chậu áo quần đứng lên :

- Xe đạp em đứt sên rồi.

Chị Lộc đi theo em vào sân sau :

- Khỏi đi xe đạp Khuyên nợ, chị có xe. Xe Jeep của ba chị đó. Sáng ni ông đi làm xe sở nên để xe ở nhà.

Em phơi áo lên dây thép :

- Chị lái xe được hả chị Lộc ?

Chị Lộc lắc đầu :

- Không, người em họ của chị lái.

Em buột miệng :

- Em họ của chị ? Mà ai rửa ?

- Hải đó, Hải học Kiến Trúc ở Saigon về nghỉ hè ở đây đó, Khuyên biết không ?

Em nhớ đến ánh mắt người con trai lạ, tay chân trở nên luống cuống :

- O... Hải mô ? Em không biết nơi.

Chị Lộc cố gợi em nhớ :

- Hồ Hải con của chú Tâm chị đó, dạo trước học Quốc Học và hay xuống nhà chị chơi hoài đó. Bảo Khuyên nhớ ra chưa ?

Em hoàn toàn mù tịt :

- Em không nhớ chi hết, chắc là dạo đó em còn nhỏ quá.

Chị Lộc đến bên ảng nước rửa chân :

- Gia đình chú Tâm của chị dọn đi Saigon lâu rồi. Năm nay Hồ Hải về Huế nghỉ hè, hình như anh chàng đã chán cảnh ồn ào náo nhiệt trong đó rồi.

Em thắc mắc :

- Nghỉ hè chi mà trễ rửa chị, ngoài ni trường em khai giảng đã lâu.

Chị Lộc ngồi xuống tảng đá cạnh gốc cau :

- Đại học khác với Trung học lắm Khuyên nờ. Vì thi cuối năm trễ nên nghỉ hè cũng trễ lắm.

19 | Vườn Cau Nước Dâng

Em gật gù :

- À, đúng rồi. Chị của con Như Mai bạn em cũng rứa, chừ mà cũng chưa đi học nơi.

Chị Lộc hỏi lại em :

- Răng ? Chừ đi phồ với chị không ?

Nghĩ đến Hải cùng đi, em then đỏ mặt, em tìm có thoái thác :

- Thôi lậ, để cho em khi khác, em còn phải....

Chị Lộc ngạc nhiên :

- Ủa, răng khi hồi Khuyên nói Khuyên rảnh ?

Em cười hòa :

- Dạ, em quên... chừ nhớ lại em có mấy bài toán cần phải làm, mai nộp rồi. Thôi em xin lỗi chị hí.

Chị Lộc không nói gì, chị nhìn lên những hàng cau xanh. Em cười với chị :

- Mai một đám cưới chị, em để dành cho chị một buồng cau lớn nhất.

Mệ ngoại từ nhà bếp đi ra, hứ một tiếng :

- Đám cưới, đám cưới, mi nói chi mà có đám cưới rứa hả Khuyên ?

Em hoảng hồn đứng nép bên chị Lộc :

- Mô, cháu có nói chi mô nờ. Cháu hỏi chị Lộc khi mô làm đám cưới mà.

Mệ ngoại cau có bước ra mường nhổ bãi nước trầu :

- Đi ra trước sân mà coi họ bẻ cau với O Cam tề, mi thiệt, càng lớn càng chi mô a.

Chị Lộc nháy mắt nhìn em, chị chào mẹ thật nhỏ, xong chị chạy ra sau chui qua hàng rào dâm bụt mất dạng. Em nhăn với mẹ :

- Mẹ chi lạ ghê, chị Lộc qua chơi một chút mà mẹ cũng khó chịu.

Mệ ngoại ngồi xuống tảng đá hồi nãy :

- Cái con nớ gần lấy chồng rồi, mi đừng giao thiệp với nó nữa.

Em trố mắt nhìn mẹ :

- O, mẹ chi lạ rứa. Bộ sắp có chồng là tội lỗi lắm răng, mà mẹ cấm cháu chơi với chị Lộc ?

21 | Vườn Cau Nước Dâng

Mẹ ngoại xua tay :

- Thôi mi đừng có hạch hỏi tao nữa, mi con nít hỉ mũi chưa sạch biết chi đến chuyện người lớn.

Em chán quá, em bỏ ra sân trước, mẹ ngoại gọi giặt lại :

- Bảo Khuyên ở lại tao dọn cái ni đã.

Em bướng :

- Để cháu ra coi họ bẻ cau.

Mẹ ngoại khoát tay :

- Ở đó, có O Cam ngoài nớ rồi, khỏi cần mi.

Em hỏi lại :

- Rứa răng khi hỏi mẹ sai cháu ?

Mẹ ngoại rút khăn tay lau hai khóe miệng :

- Tại tao ưa con Lộc nó về cho rồi, cái mặt ngó khó thương.

Em cãi :

- Cháu thấy chị Lộc dễ thương, chị Lộc đẹp nữa.

Mệ ngoại xí một tiếng :

- Ủ, đẹp đi, dễ thương đi, rồi khổ đó cháu ơi. Cháu đừng có chơi với nó, đừng nghe lời nó rủ rê.

Em đi vào nhà trong. Mẹ đứng dậy chạy theo :

- Mi đi mô rứa Khuyên ?

- Cháu đi học bài.

Em ôm cuốn Văn Vật thần thờ đi ra trước ngõ. Có tiếng còi xe hơi vang lên, em ngẩng nhìn. Chiếc xe Jeep trắng lướt qua cùng nụ cười của chị Lộc và tà áo xanh bay bay trong gió, em lại thấy một ánh mắt ấm nồng.

Buổi chiều Như Mai tới nhà rủ em ra ruộng bẻ bắp nướng ăn. Em nhờ O Cam quạt lò than rồi hai đứa loay hoay nướng. Mẹ ngoại đi ra :

- Nướng có được không đó, đưa tao nướng cho.

Như Mai lau chau :

- Dạ được mẹ ơi, nghề của cháu mà.

Mệ ngoại nhìn vào mặt Như Mai tò mò :

- Ở nhà cháu nướng bắp bán hả ?

Em cười lớn :

23 | Vườn Cau Nước Dâng

- Nó xạo đó mẹ, nó mà bán buôn chi, ăn rồi chơi không hà.

Mẹ lắc đầu :

- Cho tụi bay đi học đi hành rồi nói năng lóc chóc như đồ con trai, không ai ưa mô.

Như Mai cười hích hích :

- Mẹ sợ tụi cháu ế chồng hả mẹ ?

Mẹ vút trái bắp đang cầm trên tay xuống đất :

- Thôi im đi, tụi bay còn con nít mà cứ nói đến chồng hoài, hư quá mất.

Mẹ ngoại hầm hầm đi vào trong. Như Mai ngạc nhiên nhìn em :

- Chi lạ rứa Bảo Khuyên ?

Em nhấc trái bắp vừa chín ra khỏi lò :

- Tính mẹ rứa, mẹ không ưa ai nói đến chữ « chồng» hết a.

Như Mai le lưỡi rùn vai :

- A, tức cười chưa, không có chồng làm răng mẹ đẻ ra me mi, rồi me mi không có chồng, làm răng có mi

được. À, tao biết rồi, chừ mẹ già rồi mẹ lấy chồng không được, nên mẹ... tức.

Em xua tay :

- Thôi mi, đừng nói bậy nữa, mẹ nghe mẹ la chừ.

Hai đứa mang bốn trái bắp ra nhành sung leo lên ngòai ăn. Chị Lộc đang rửa trái cây nơi cầu ván cạnh đấy nhìn chúng em cười :

- Ăn bắp nướng ngon ghê ta.

Như Mai nhìn rỏ ổi trên tay chị :

- Chà, ổi ngon quá, cho em một trái đi chị Lộc.

Chị Lộc chỉ vào vườn nhà mình :

- Qua nhà chị mà hái, nhiều lắm.

Như Mai kéo tay em :

- Qua hái ổi ăn mi.

Em dợm đứng dậy, nhưng nghĩ đến Hải đang có mặt ở đâu đó trong vườn, em rụt tay lại :

- Thôi mi qua một mình đi.

Như Mai trèo xuống :

25 | Vườn Cau Nước Dâng

- Ừ thôi mi ngồi đây, tao qua hái cho, giữ dùm tao trái bắp ni nghe.

Em ngồi đợi Như Mai thật lâu, em ăn hết hai trái bắp rồi mà vẫn chưa thấy nó về. Em bước xuống cầu ván rửa tay thì nghe tiếng Như Mai gọi :

- Bảo Khuyên ơi, tới bung dùm tao nì, nhiều lắm.

Em quay lại, Như Mai đang ôm một túi ổi làm bằng vạt áo dài, vừa đi vừa suýt soa :

- Ui cha là kiến, kiến cắn tao vô hậu.

Em cười đỡ mấy trái ổi trên tay nó :

- Mi hái chi mà nhiều rứa, con ni tham ăn ghê.

Như Mai nheo mắt :

- Tao mô có hái, có người hái dùm tao chớ bộ.

- Chị Lộc hả ?

Như Mai ghé vào tai em :

- Tao nghe chị Lộc giới thiệu là ông em họ của chị. Hồ Hải đó mi, cái tên nghe « tiểu ngạo giang hồ » hí.

Bàn tay em run run :

- Hồ Hải hái ổi cho mi hả ?

Như Mai gật :

- Ủ, anh chàng « galant » ác, lại đẹp trai nữa mi ời, giống tài tử ciné rứa ghê.

Em nghe thoáng xót xa trong hồn. Hải đã nói chuyện với Như Mai, Hải đã hái ổi cho nó và chắc có lẽ hai người đã nói chuyện với nhau nhiều lắm.

Sao em cảm thấy buồn buồn như mỗi lần thất vọng một điều gì và em chợt ghét mình kinh khủng, sao mình hay rụt rè e lệ ? Sao mình hay đỏ mặt ngại ngùng quá thế ? Để Như Mai quen với Hải trước mình mất rồi.

Như Mai khoát nước sông trong vắt lên rửa cần thận mấy trái ổi.

Em dợm đứng dậy :

- Để tao vô nhà lấy cái rổ.

Như Mai nín em lại :

- Thôi mi, hái ngọn lá chuối vấp lên rồi tụi mình thanh toán luôn chớ rổ rá làm chi cho mệt.

Em lắc đầu :

- Dễ sợ, nhiều ri ăn đau bụng chết.

Em chợt ngừng nói vì thoáng thấy dáng Hải trên cầu

27 | Vườn Cau Nước Dâng

ván bên kia, anh chàng đang nhìn em đắm đắm.

Em lại mắc cỡ :

- Vô trong nhà ăn, Như Mai.

Như Mai đưa trái ổi lên miệng :

- Ngồi đây mát mẻ ri mà đòi vô nhà, ngó mi như điên.

Hải vừa quay vào, hình như anh ra cầu ván rửa tay.
Em yên chí ngồi xuống cạnh Như Mai :

- Cho tao một trái chín, răng tao đau ăn cứng không được.

Như Mai chìa hết cho em :

- Ổi nhà chị Lộc ngon lắm, trái mô cũng hườm ² hết a, không sống mô mà sợ cứng.

Như Mai ngón một lúc hết ba trái, em kêu :

- Ui cha. Mi ăn nhiều giống cọt rứa.

Như Mai chun mũi :

- Nữ thực như hồ mà.

2 Hườm : Gân chín.

Rồi nó xích lại gần em :

- Nì Bảo Khuyên, Hồ Hải « beau » ghê hí.

Em trố mắt nhìn nó :

- O hay, tao đâu có biết.

Như Mai véo em :

- Thôi mi làm bộ hoài.

Em thật thà :

- Thiệt mà, tao đâu có quen, tao đâu có thấy.

Như Mai lại véo em :

- Đĩa³ mi, mi không quen rằng anh chàng biết mi ?

Tim em bắt đầu đập mạnh :

- Biết tao à ? Thôi mi, láo vừa vừa a.

Như Mai vênh mặt :

- Thề danh dự với mi đó. Hồ Hải hỏi thăm tao rằng không thấy Bảo Khuyên sang chơi.

Em lặng người nghe Như Mai thao thao kể :

3 Đĩa : Xạo.

29 | Vườn Cau Nước Dâng

- Anh chàng hỏi tao, cô có phải là bạn thân của Bảo Khuyên không ? Tao nói rằng anh biết. Hồ Hải đáp lại, khi mô tôi cũng thấy hai người đi cặp kè với nhau.

Rồi Như Mai nói thật nhỏ :

- Mi không quen Hồ Hải, rằng anh chàng lại biết tên mi ?

Em ngập ngừng :

- Tao không biết. À, chắc là chị Lộc nói.

- Anh chàng điều tra mi kỹ lắm, kể cả giờ giấc đi học. Anh chàng nói Bảo Khuyên đi học buổi sáng, trừ ngày thứ Sáu, Bảo Khuyên chỉ học hai giờ đầu buổi chiều thôi.

Tim em đập rồi loạn :

- Răng mà... răng mà... biết rõ rứa ?

Như Mai vẫn nói :

- Hồ Hải quen với cô Tịnh Hương, Hồ Hải nói cô Tịnh Hương khen mi hiền lắm, mà theo Hải nhận xét, mi còn hiền hơn lời cô Tịnh Hương khen nhiều.

Em vui vui nhưng em không tin :

- Mi đĩa quá, không lẽ Hồ Hải khen tao trước mặt mi, ai lại bất lịch sự rứa được.

Như Mai đưa lên miệng cắn trái ổi thứ năm :

- Sức mấy mà bất lịch sự, anh chàng khen mi một cách tế nhị, kín đáo rồi tự tao suy ra biết rứa chớ bộ.

Em chẳng hiểu Hồ Hải nói gì em để Như Mai « suy ra » những lời khen em quá như vậy, nhưng em cũng vẫn cảm thấy ngây ngậy như vừa nhấp chút rượu say.

Em lơ đãng nhìn sang bên kia giòng sông, bóng chiều đã nhạt và những mái tranh hiền hòa còn vương vẩn khói lam. Mây ửng rắng mặt trời hồng hồng sau dãy núi đằng xa, Như Mai đứng dậy :

- Thôi tao về, tối rồi.

Em gói mấy trái ổi còn lại vào tấm lá chuối :

- Còn chừng ni đem về cho em mi nì.

- Mi ăn đi.

- Tao đau răng, mi đem về cho con bé Tí đi.

Như Mai đỡ gói ổi trên tay em :

- Bé Tí hay là tao đây ? Thôi để dành tối nay vừa học bài vừa nhấm nháp.

31 | Vườn Cau Nước Dâng

Em đánh vào vai nó :

- Cha là chị, chị tham ăn chị bị chín quai đó.

Như Mai rút cổ :

- Chị ni là chị thương em thương út, chị sợ em đau bụng nên chị phải ăn dùm chớ bộ.

Em đưa Như Mai ra cổng, nghĩ đến gia đình của nó đông đủ chị em, sao em thấy cô đơn lạ.

Em đi nhanh vào nhà trong. Em lại lặng người, em vừa thoáng thấy một ánh mắt bên kia hàng rào dâm bụt... Em cúi đầu, nghĩ đến những lời Hải khen em với Như Mai mà nghe bước chân như mọc cánh. Vào đến nhà ngang, Mẹ ngoại đang ngồi ăn cơm một mình trên rương xe, thấy em mẹ quay xuống nhà dưới :

- O Cam ơi, dọn cơm cho con Bảo Khuyên ăn.

Rồi Mẹ bảo em :

- Bữa ni mẹ ăn chay, cháu ăn cơm với O Cam hí.

O Cam bung mâm lên tươi cười :

- Chiều ni có cá nục tươi ngon lắm cô Khuyên ơi, tui kho một nửa, còn một nửa nấu canh với thơm.

Em ngồi xuống ghé :

- O ra vườn hái rau sống vô ăn đi.

O Cam đơn đả :

- Rồi cô, tui có xắt bắp chuối nữa, ngon lắm.

Em cầm đĩa :

- O ngồi ăn với tui hí.

- Dạ, cô ăn trước đi, để tui muối rô cà đã, chà, cà bát bữa ni rẻ ghê.

O Cam đi ra sau bếp, Mẹ ngoại bảo em :

- Khuyên nợ, bữa ni mi lớn rồi, nên tập ăn chay cho quen. Không ăn được mười ngày như tao thì một tháng cũng nên ăn hai ngày rằm, mồng một. Thiệt ngày rằm mà thấy O Cam mua cá mua tôm về làm, răng tao đau lòng quá.

Em gấp một miếng thơm bỏ vào miệng :

- Mẹ nói rửa chớ cá tôm trời sinh ra cho người ta ăn chớ bộ.

Mẹ ngoại lắc đầu :

- Nói như mi thì tội lỗi lút đầu.

33 | Vườn Cau Nước Dâng

Em cười khúc khích, em trêu mẹ :

- Tội lỗi xuống sông mẹ ơi, mai mốt có chồng....

Mẹ ngoại dẫn mạnh chén cơm xuống mặt ruộng xe, em hoảng hồn, em bịt miệng mình lại không kịp. Mẹ hét :

- Lại chồng, lại chồng, đúng là mi giao du với con Lộc rồi mi nhiễm cái tính hư.

Thấy Mẹ vô lý quá, em cãi :

- Chị Lộc đang hoang rứa mà mẹ kêu hư. Hư rằng nhiều người theo, nhiều người đòi cưới rứa ?

Mẹ ngoại đến gần em, nhìn sát vào mặt :

- Mi đừng tưởng rứa mà hãnh diện, lắm rồi cháu ơi. Mi tưởng có đám cưới là oai lắm hả ?

Em cúi mặt ăn cơm, chẳng buồn trả lời. Mẹ chướng ghê, Mẹ hầm hầm đi ra sân rửa miệng. O Cam rứt rề lại gần em :

- Chi rứa cô Khuyên, chi mà mẹ nổi giận rứa ?

Em buông đũa đứng dậy :

- Mẹ già rồi mẹ chướng, hơi mô O để ý cho mẹ. Thôi O ăn mau đi mà dọn, tui ăn rồi.

O Cam nhìn em :

- Cô ăn mau rứa, còn cá đây nì, cô ăn nê⁴ đi.

- Thôi O ăn đi.

Buổi tối trời nóng quá, em học xong bài Vạn Vật thì mồ hôi mồ kê như tắm. Em xếp vở lại, thơ thần đi dạo trong vườn. Ánh trăng rằm tròn vành vạnh tỏa ánh sáng màu sữa bàng bạc ngàn cây. Em nghe hơi gió thoảng qua hàng cau xạc xào, em nghe làn sương tỏa vuốt ve từng cánh lá ru hồn em lâng lâng tan biến vào không gian trầm lặng và tim em rung nhẹ muôn cung nhạc êm đềm như tiếng sáo thiên thai. Em hát nho nhỏ : « Xuân tươi, êm êm ánh xuân nồng, nâng niu sáo bên rừng, dăm ba chú tiên đồng... ». Em đi qua ruộng bắp xuống cầu ván bên sông. Nơi đây gió thật mát và bóng trăng vỡ từng mảnh sáng lung linh trên mặt nước tỏa hào quang. Em ngồi xuống ván, thò chân xuống làn nước mát lạnh khua nhẹ cho vỡ vụn từng mảnh trăng vàng. Bỗng em cảm thấy nhột nhạt, hình như có ai đang nhìn em. Linh tính bén nhạy, em nhìn thật nhanh về phía cầu ván nhà bác Thuấn, có một bóng trắng đứng im lìm tại đó : Hồ Hải. Em như dính người xuống ván, giòng nước dưới kia như đặc quén níu chân em lại, em sững người, em đã bị thôi miên. Cho đến khi một tiếng kêu dầm âm

4 Ăn nê : Ăn vãi.

35 | Vườn Cau Nước Dâng

vang lên :

- Bảo Khuyên.

Em sức tỉnh, em rút chân ra khỏi mặt nước thật nhanh và đứng bật dậy.

Hải lại gọi lại :

- Bảo Khuyên.

Em ù té chạy. Em vấp phải hòn đá, em ngã nhoài xuống con đường nhỏ len giữa ruộng bắp. Hình như Hải đuổi theo em và Hải cũng trông thấy, em nghe giọng Hải đầy lo lắng bên kia hàng rào dâm bụt :

- Bảo Khuyên có sao không ?

Em lồm cồm ngồi dậy tiếp tục chạy. Em quên cả đau, cho đến khi vào đến phòng bật đèn lên, em nhận thấy áo quần mình lấm lem dơ dáy và một vết trầy ở đầu gối khá lớn. Em chạy đi tìm dầu khuynh diệp. Mẹ ngoại hỏi:

- Răng rứa cháu ?

- Dạ cháu bị bổ ⁵.

⁵ Bổ : té, ngã.

Mẹ ngoại vừa xúc đầu cho em, vừa la :

- Con gái đi đứng cho cẩn thận, bỏ trong vườn không can chi chớ đi ngoài đường mà bỏ thì còn chi là duyên con gái nữa.

Em định nói :

- Mẹ không ưa cháu có chồng mà mẹ lại muốn cháu phải có duyên.

Nhưng em giữ lời kíp, coi chừng mẹ nổi tam bành lục tặc lên thì khôn.

CHƯƠNG III

Sáng nay đi học về em nhận được lá thư dì Bảo Châu :

Sàigòn, ngày....

Cháu Bảo Khuyên thân mến,

Lâu quá dì không có viết thư ra thăm cháu và Ngoại, chắc cháu mong lắm hí. Sở dĩ như vậy là tại vì bữa nì dì bận quá đi. Đáng lẽ viết thư này cho cháu từ đầu tháng nhưng mãi đến bây giờ mới viết được, những chuyện này chuyện nọ dồn dập chiếm mất hết cả thì giờ của dì. Dì có một chuyện quan trọng cần cháu thưa lại với Ngoại dùm dì : « Dì đã có chồng rồi cháu nọ, mới làm đám cưới gần một tháng nay, chú ấy là Cán Sự Y Tế, vừa từ Ban Mê Thuật đổi về làm cùng chỗ với dì hơn nửa năm nay ». Sở dĩ dì không dám nói trước cho Ngoại hay vì dì biết 100% là Ngoại không chịu, Ngoại sẽ tìm cách ngăn cấm dù bất cứ bằng phương tiện nào. Như ngày xưa, dạo đó cháu còn nhỏ chưa biết, chứ dì đã khổ tâm rất nhiều với Ngoại đến bỏ Huế mà đi. Ngoại mang thành kiến nặng nề với đàn ông, khát khe buộc tội họ, nên Ngoại nhất định không cho dì lấy chồng mặc dù dạo đó dì còn trẻ, có rất nhiều người xứng đáng để ý thương yêu. Cái thành kiến cay nghiệt đó, khi nào có dịp, dì sẽ kể cho cháu nghe tường tận hơn. Bây giờ chỉ

nhờ cháu thừa lại với Ngoại là, dì đành cam tội bất hiếu với Ngoại, dì đã tự ý kết hôn mà không xin phép Ngoại một lời dù Ngoại còn sống. Dì đã lớn tuổi rồi, dì đã kéo dài cuộc đời con gái của dì quá lâu rồi, bây giờ dì phải cần có nơi nương tựa, xin Ngoại thông cảm mà tha thứ cho dì, dì không thể chịu nổi cô đơn.

Cháu Bảo Khuyên ơi, hãy lựa lời cho khéo mà nói với Ngoại, nếu Ngoại bằng lòng tha thứ cho dì, dì sẽ dẫn chú về Huế tạ tội Ngoại và thăm đưa cháu gái thân yêu của dì.

Gắng giúp dì nghe. Cho dì gửi lời thăm Ngoại, bác Thuần, O Cam, và Như Mai bạn của cháu, chắc hai cô bữa nì lớn lắm hí, mười bảy mười tám tuổi rồi còn gì.

Rất mong thư cháu,

BẢO CHÂU

O Cam gọi em ra ăn cơm, em vừa bước ra vừa gấp lá thư bỏ vào túi áo. Mẹ Ngoại trông thấy, mẹ hỏi :

- Thư ai rứa Khuyên ?

Em không giấu :

- Dạ thư của dì Châu.

39 | Vườn Cau Nước Dâng

Mẹ ngoại chớp nhẹ đôi mắt nhăn nheo, chắc mẹ đang xúc động. Mẹ nào mà chẳng thương con, dì Châu đã vì mẹ, bỏ Huế mà đi đã sáu bảy năm nay rồi. Em nhìn mẹ đăm đăm, chắc mẹ đang nhớ đến dì Châu. Mẹ che giấu xúc cảm bằng cách gọi O Cam :

- Mau xới cơm lên đi O Cam ơi.

Rồi mẹ lẩm bẩm :

- Thư với từ, con cái bất hiếu, bỏ cha bỏ mẹ.

Em chưa dám nói chuyện dì Châu, em cũng chẳng biết nên mở đầu câu chuyện như thế nào. Em lo ghê, em ăn cơm chẳng biết ngon lành gì cả. O Cam nhìn em :

- Cô Khuyên bữa ni ăn chi mà nhác nhớn rứa, có canh khế nấu thịt bò đây nì, răng cô không ăn ?

Em cười với O :

- Tại sáng ni đi học về mệt quá, nên tôi không ưa ăn chi hết a.

Mẹ Ngoại lo lắng nhìn em rồi nói với O Cam :

- Rứa thì trưa ni O chịu khó nấu cho con Khuyên một đọi ⁶ cháo tôm cua, chiều nó ngủ trưa dậy nó ăn.

⁶ Đọi : Tô.

O Cam hỏi mẹ Ngoại :

- Rửa không để chiều nấu canh bún hả bà ?
- Thì O chia hai ra, có rửa mà cũng không biết tính.

O Cam dạ nhỏ rồi bung ra nhà sau. Đợi mẹ Ngoại uống miếng nước xong, em ngáp ngừng đến ngồi cạnh mẹ :

- Mẹ ơi.

Mẹ ngẩng lên, âu yếm :

- Chi rửa cháu ? Thôi đi ngủ kéo mệt, chiều dậy ăn cháo tôm cua.

Em nói thật nhỏ :

- Mẹ ơi, con có chuyện muốn nói với mẹ.

Mẹ ngoại với tay lấy coi trầu :

- Có chuyện chi rửa cháu ?

Em liều mạng nói một hơi :

- Mẹ ơi, dì Châu có chồng rồi.

Mẹ buông coi trầu xuống bàn nước, đứng bật dậy :

41 | Vườn Cau Nước Dâng

- Khuyên, mi nói chi ? Mi nói rằng ? Nói lại tao nghe nờ.

Em lập lại rõ ràng khúc chiết :

- Dì Châu mới lấy chồng, mẹ nờ.

Mệ ngoại gieo người xuống ghế :

- Lạ Phật, mi ăn nói chi lạ rứa Khuyên ? Mi điên hả?

Em nắm lấy bàn tay nhăn nheo của Ngoại.

- Thiệt mà, dì Châu nhờ cháu thừa lại với ngoại rứa.

Mệ Ngoại bắt đầu nổi cơn thịnh nộ :

- Trời Phật ơi, ngó xuống mà coi, con tui nó giết tui đây nì.

Rồi mẹ nắm cánh tay em giật mạnh :

- Nó lấy chồng mà ai cho phép nó ? Ai đứng ra nhận lễ cho nó ?

Em nhăn mặt vì đau :

- Mẹ thả tay ra rồi cháu nói, mẹ làm chi mà dữ rứa ?

Mệ nói rộng bàn tay, rồi mẹ thở hỏn hển :

- Nói đi, nói cho tao nghe đi.

Em chậm rãi :

- Hai người đã quá tuổi vị thành niên rồi thì cần chi ai đứng ra cưới. Họ tự ý làm đám cưới với nhau, mới đầu tháng ni thôi mẹ ơi, chú nó là Cán Sự Y Tế, làm cùng chỗ với dì Châu.

Mẹ ngoại chỉ vào mặt em :

- Tao cấm mi kêu thằng trời đánh, thằng đếu giả đó là chú. Tao đâu có nhận nó, tao từ luôn con Châu.

Em ôm lưng mẹ, năn nỉ :

- Tội dì Châu mẹ ơi, dì lớn rồi, dì phải cần nơi nương tựa chớ. Mẹ không nghe người ta nói, gái không chồng như phản gỗ long đanh à ?

Mẹ Ngoại xô em ra :

- Thôi mi đừng có đem chữ ra nói với tao, tao chán lắm rồi. Tao từ, tao từ hết.

Em van lơn :

- Thôi mà, mẹ tha cho dì Châu đi, rồi cháu viết thư nói dì dẫn chú ra thăm mẹ, rồi để có cháu ngoại bông, vui lắm mẹ ơi.

43 | Vườn Cau Nước Dâng

Mệ Ngoại trừng mắt :

- Vui, vui, vui cái mồ tỏ mi chớ vui. Mi viết thư nói với nó là tao từ nó luôn, tao cấm cửa rồi, liệu mà đi mô cho mất đất, chớ về đây là tao lấy chổi tao xước ⁷ cả hai đũa. Nghe chưa ?

Em năn nỉ :

- Mẹ, tội dì Châu lắm mẹ ơi.

Mệ ngoay ngoắt đi vào buồng :

- Tội thì mi cuốn gói đi theo nó đi. Đồ con gái hư đồn, mất nét mô a.

Em chán nản đến bên song cửa, giở thư dì Châu ra đọc lại một lần nữa, rồi em nói nhỏ một mình :

- Cháu thất bại rồi dì ơi, dì đừng giận cháu nghe dì.

Em ngủ trưa một giấc đến gần ba rưỡi mới dậy. O Cam đã nấu xong cháo để trên bàn từ hồi nào, đây nắp lồng bàn cẩn thận.

- Ăn cháo cho khỏe cô Khuyên, tui có xắt hành ngò và rau răm thơm lắm.

⁷ Xước : Quét.

Em súc miệng xong đến ghé ngồi :

- O ra hái cho tôi trái ớt đi.

O Cam chỉ tay :

- Cô giở lồng bàn lên đi, có ớt mọi nơi a, cay xé lưỡi luôn.

Rồi O hò :

Ớt nào là ớt chẳng cay,

Gái nào là gái chẳng hay ghen chồng.

Em lừ mắt nhìn O Cam :

- O đừng có nói đến chữ « chồng », mẹ tui nghe được, mẹ la chừ.

- Bà đi rồi cô ơi.

- Ủa, mẹ tui đi mô rứa ?

O Cam mách :

- Tui nghe bà trần trở hoài, bà không ngủ được, bà dậy từ hai giờ, bà nói bà đi chùa.

- Thôi O ra sau làm việc đi, rồi ngó nhà tui đi đây một chút.

45 | Vườn Cau Nước Dâng

- Tui hái bắp nấu chè cô đi về ăn nghe.

Em gật đầu :

- Ủ, nấu nhiều nhiều a, bà về bà ăn cho khỏe.

Em ăn xong thay áo quần rồi dắt xe đạp ra ngõ, em định đạp một vòng bờ sông cho mát rồi ghé thăm cô Tịnh Hương, nghe nói cô đau mấy bữa nay, nhưng vì bài vở nhiều quá, em không có thì giờ đi thăm. Nhà cô Tịnh Hương ở chợ Cống, phải vào một con hẻm sỏi đá gập ghềnh. Em dựng xe ngoài cổng, đưa tay bấm chuông. Cô bé giúp việc chạy ra, em hỏi :

- Có cô Hương ở nhà không em ?

- Dạ cô em đi bác sĩ rồi, mới vừa đi đó.

Em quay xe trở ra :

- Xí nữa cô Hương về, em nói có cô Bảo Khuyên tới thăm cô hí.

- Dạ.

Em vừa ngồi vào yên xe, thì nghe tiếng Honda từ trong nhà cô Tịnh Hương chạy ra. Em luống cuống suýt té vì nhận ra người lái Honda đó là Hải. Hải tỏ vẻ mừng rỡ khi gặp em :

- Bảo Khuyên, Bảo Khuyên đến thăm cô Tịnh Hương hả ?

Em cúi đầu đáp lí nhí :

- Dạ.

Anh Tài, em của cô Tịnh Hương cũng đi từ ngoài hẻm vào :

- A Hải, a Bảo Khuyên, hai người đi mô rứa ?

Em chết đứng người vì thẹn, Hải vui vẻ đáp :

- Ồ không, mình đi tìm cậu, còn Bảo Khuyên đến thăm chị Hương tình cờ gặp nhau ở đây và cùng ra về vì không ai gặp ai cả.

Anh Tài vỗ vai Hải rồi nhìn em :

- Chừ gặp mình đây rồi, cậu vô nhà chơi đi, cả Bảo Khuyên nữa, cô Hương cũng sắp về rồi đó, Bảo Khuyên vào nhà đợi nghe.

Em lắc đầu :

- Thôi lặn, đề khi khác Khuyên đến, chừ trời gần tối rồi, Khuyên phải về kéo mẹ Khuyên la.

47 | Vườn Cau Nước Dâng

Hải cũng cho xe nổ máy :

- Mình cũng về luôn, hẹn cậu khi khác.

Anh Tài nheo mắt :

- Hải tháp tùng Bảo Khuyên về nhà hả ? « Suya » quá rồi, nhà hai người ở cạnh nhau mà.

Chưa bao giờ em lại ngượng đến như vậy, em quên cả chào anh Tài, đạp xe đi một nước, Hải cho xe chạy song song với em :

- Bảo Khuyên.

Em không đáp, em không nhìn, em hoảng hốt đến tội nghiệp. Ra khỏi con hẻm, Hải bảo em :

- Bảo Khuyên đi vô phía lề đi, kéo xe.

Em cố gắng lắm mới nói được :

- Anh đi về trước đi, để Khuyên về một mình.

Hải như không để ý đến lời em :

- Khuyên đi vào phía trong đi, để tui đi ngoài cho, giờ ni học trò bãi, người ta đi làm về, xe đông lắm.

Em cố nói thật lớn :

- Khuyên muốn đi một mình.

Hải không nói gì cả nhưng anh cho xe chạy chậm để em đạp xe lên trước. Đến Đập Đá, Hải lại vượt xe đến cạnh em :

- Bảo Khuyên, tại sao Bảo Khuyên cứ muốn tránh tôi hoài rứa ?

Em không đáp, em gắng sức đạp xe thật nhanh tuy em biết rằng sẽ thất vọng nếu Hải cứ muốn theo em bằng chiếc Honda của anh. Nhưng Hải thật tế nhị, như hiểu ý em, anh cho xe chạy chậm lại như trước. Em vẫn đạp xe trước Hải, tay run chân run vì em cứ có cảm tưởng như Hải đang nhìn chăm chăm vào lưng em. Bỗng bàn đạp xe em như hất hẫng, chiếc xe chạy chậm lại và lao đảo, em hoảng hốt nhảy xuống, Hải vừa đến nơi :

- Xe của Bảo Khuyên đứt sên rồi, Bảo Khuyên vào trong kia đứng chơi đi, để đó cho tôi.

Em dựng xe dưới khóm tre bên đường, Hải cũng dựng xe cạnh đó rồi mở túi đựng dụng cụ sửa xe, đến bên xe em, cúi người xuống loay hoay sửa. Thời gian trôi qua đưa chiều vào tối, em đứng bên đường lòng bồn chồn chẳng yên. Chiếc xe đứt sên chi mà bất tử ghê, chuyện này về nhà tôi thế nào mẹ Ngoại cũng la, mẹ cũng giảng

49 | Vườn Cau Nước Dâng

« luân lý » cho mà nghe, nào là con gái hư, cho ăn học rồi đua đòi chúng bạn đi chơi đến tối mịt mới về. Mẹ ngoại tuy cứng em lắm nhưng cũng rất nghiêm khắc. Vụ dì Châu hồi trưa còn làm mẹ giận, bây giờ lại đến vụ em đi chơi về tối... trời ơi, em lo ghê.

Hải đứng dậy nhìn em :

- Xong rồi Bảo Khuyên, Khuyên có thể đạp xe về, yên chí. Xe chỉ bị sút sên, tôi nối lại được rồi.

Em đến cạnh xe, nói rất nhỏ :

- Khuyên cảm ơn anh nhiều lắm.

Rồi ngập ngừng một giây, em nói :

- Và... Khuyên xin lỗi anh.

Hải ngạc nhiên :

- Xin lỗi chi rứa Khuyên ?

Em áp úng :

- Tại khi hồi... anh hỏi... mà Khuyên không trả lời.

Hải cười :

- Ô, cái đó mà lỗi phải chi, Khuyên đừng bận tâm chi hết a. Thôi, Khuyên về mau lên kéo mẹ ngoại trông.

Hải đi xe lại gần em :

- Khuyên cho phép tôi được đưa Khuyên từ đây về nhà hí ?

Không thể từ chối, em đành dạ nhỏ.

Đi được một quãng, Hải lại hỏi :

- Răng Khuyên cứ tránh tôi hoài rứa ?

Em cần môi :

- Tại... tại anh cứ nhìn Khuyên hoài. Khuyên... dị.

Hải cười dịu dàng :

- Chừ Khuyên đã hết dị chưa ?

Em không biết trả lời sao, đôi má em nóng bừng dù gió đêm đã về mang hơi nước từ mặt sông phả lên mát rượi.

Hải vẫn tiếp tục khơi chuyện :

- Bảo Khuyên, từ nay Bảo Khuyên đừng tránh tôi nữa nghe.

Em lại dạ. Thú thật, em chả biết trả lời làm sao.

- Ngày mai, Khuyên cho phép tôi gặp Khuyên lại nghe.

51 | Vườn Cau Nước Dâng

Em lắc đầu :

- Dạ, mai Khuyên mắc đi học rồi.
- Khuyên cho phép tôi đưa Khuyên đến trường nghe.

Em lại lắc đầu :

- Dạ không được mô. Mai Khuyên bận đi với con bạn.

Hải cười :

- Cô Như Mai phải không ? Hôm trước cô ấy có xin chị Lộc sang vườn nhà hái ổi, trông cô ấy dạn dĩ như gái Sài Gòn a.

Em làm bạo hỏi Hải :

- Bộ Như Mai dạn lắm hả anh ?

Hải nhìn em, dù trời chập choạng tối, em vẫn nhận thấy có làn ánh sáng trong đôi mắt anh :

- Tôi thấy hầu hết con gái thời bây giờ đều dạn dĩ, ngổ ngáo, không có ai dịu dàng thùy mị như Bảo Khuyên cả.

Em vừa then vừa thấy vui vui trong lòng. Hải nói như vậy có nghĩa là Hải mến em hơn Như Mai. Ừ, em cũng nhận thấy Như Mai dạn ghê, trong lớp học nó phá phách

còn hơn con trai nữa, đôi lúc nó dám chọc cả thầy cô.

Hải lại gọi :

- Bảo Khuyên.

- Dạ.

- Răng Khuyên im lặng rứa ?

- Dạ tại Khuyên không biết nói chi hết.

- Khuyên, sáng mai Khuyên mắc đi học phải không ?

- Dạ.

- Rứa thì chiều mai, Khuyên ra vườn cho tôi được gặp hí.

Em bối rối, em định nói láo là chiều mai em bận lên trường cộng điểm, nhưng nghĩ lại thấy vô lý vì hôm nay mới giữa tháng thôi mà. Hải lại giục :

- Khuyên trả lời đi, chiều mai Khuyên ra vườn hỉ.

- Dạ... Khuyên... Khuyên...

- Hay Khuyên ngại gặp nhau ngoài vườn bất tiện ?
Rứa thôi chiều mai tôi sang nhà Khuyên chơi nghe.

53 | Vườn Cau Nước Dâng

Em hoảng, đề nghị sang nhà em chơi của Hải đưa ra nguy hiểm quá, mẹ Ngoại trông thấy, dám mẹ từ em luôn với dì Châu lắm đó. Nhưng không lẽ từ chối cả hai đề nghị của Hải, như vậy bất lịch sự quá. Cử chỉ của Hải đối với em tế nhị biết bao nhiêu, làm sao em nỡ từ chối sự làm quen của anh được. Xe gần đến nhà, Hải nói với em thật nhanh.

- Khuyên, quyết định nhanh lên, chiều mai Khuyên ra vườn hay tối sang nhà gặp Khuyên ? - Rồi giọng Hải chùng xuống thật buồn - Hay là Khuyên không muốn làm quen với tôi ?

Em thấy tội nghiệp Hải ghê, nhưng em cũng sợ mẹ nữa, chắc em không dám để Hải sang nhà đâu nên em đáp nhanh :

- Mai... mai Khuyên ra vườn.

Giọng Hải đầy xúc động :

- Cảm ơn Khuyên đã coi tôi như bạn. Chiều mai tôi đợi Khuyên bên vườn tôi, từ trưa đến tối, bất cứ giờ mô, thấy Khuyên ra là tôi sang.

Bên trong nhà em đã tắt đèn, em từ giã Hải :

- Thôi Khuyên về.

Hải dừng xe lại :

- Khuyên vào nghe, chúc Khuyên ngủ ngon đêm nay.

Em hồi hộp dắt xe đạp vào nhà. Ánh mắt thiết tha của Hải cùng cử chỉ tế nhị và lời nói ngọt ngào kia, bây giờ, em quên hết, em chẳng nhớ gì cả ngoài sự lo âu càng dâng ngập trong hồn theo mỗi bước chân đi. Em cố bình tĩnh, chuẩn bị tinh thần để thấy mẹ ngoại nổi cơn thịnh nộ, để nghe lời mẹ day nghiêng rút ray và cuối cùng là nên lựa lời dỗ mẹ, vì tính mẹ vậy, mỗi lần em làm điều gì lầm lỗi, mẹ la mẹ hét một hồi rồi mẹ ngồi trong góc tám tức khóc một mình. Những lúc đó, em phải đến bên cạnh lau nước mắt cho mẹ, dỗ dành mẹ như trẻ con và nếu cần em sẽ khóc cùng mẹ để làm vui lòng mẹ nổi ấm ức trong lòng.

O Cam đứng thập thò ở cửa, em kêu :

- O Cam, mẹ mô ? Mẹ có la tui không ?

O Cam lắc đầu :

- Bà đi chùa chưa về, cô ơi.

Em thở phào nhẹ nhõm, người như vừa trút được gánh nặng ngàn cân. Em vào phòng tay bộ đồ ngắn rồi ra sân sau rửa mặt. O Cam tò mò :

- Cô đi mô mà về trễ rứa ?

55 | Vườn Cau Nước Dâng

Em trả lời vui vẻ :

- Xe bị hư O nợ, phải nhờ người ta sửa nên mới về chậm đó chứ. Trời ơi, tui lo mệ tui la ghê, may mà mệ đi chưa về.

O Cam đến ngồi trên bậc thềm, chống tay vào cằm :

- Chà, không biết bà đi chùa mô mà lâu về ghê.

Em làm ra vẻ sành sỏi :

- Chắc bà đi chùa Từ Hiếu, chùa nớ xa lắm, gần trên lăng Tự Đức lận.

Thấy nét mặt O Cam ngỡ ngác, em biết có giải thích O cũng không hiểu nên em bỏ vào phòng học bài. O Cam hỏi :

- Cô ăn cơm trước hay đợi bà về ?

Em khoát tay :

- Thôi để chờ bà về rồi dọn luôn.

Em lên giường nằm, gió hây hây lọt qua khung cửa thoảng hương cau ngọt ngào hơi thở làn da. Em lim dim đôi mắt mừng tượng đến một bóng hình màu mắt trong đen, và chiếc cằm vuông cương nghị. Hải đó, bóng dáng người con trai đầu tiên vương vấn tim em.

Có tiếng dép lẹp xẹp đi vào sân, mẹ Ngoại đã về, em nghe mẹ Ngoại quăng cái nón xuống phản :

- O Cam mô rồi ? Múc tao một thau nước hằm ⁸ tao dầm chân coi.

Rồi mẹ quay về phía phòng em :

- Con Bảo Khuyên mô rồi hè.

Em ngồi nhòm dậy chạy ra :

- Mẹ về rồi hả mẹ ? Mẹ đi chùa mô mà về tối rứa ?

Mẹ lục trong túi nylon, lôi ra một gói lớn :

- Nì, bánh su sê, bánh măng bánh mận, tao bới về cho mi đó.

Em hỏi lại :

- Mẹ đi chùa mô rứa ?

- Tao đi chùa Giác Thiên bên An Cựu a.

Rồi mẹ kể :

- Lạy Phật, trưa nì bên nó làm lễ mà tao quên lửng, mãi đến hai giờ chiều tao mới sực nhớ mặc áo đi. May mà qua tới cũng không trễ lắm, nhưng đến chiều tối

⁸ Hằm : Ấm.

57 | Vườn Cau Nước Dâng

mới xong lễ lặn. Tối quá đón xe buýt không có, tao phải đi bộ một quãng xa về mới đón được chiếc xích lô, mi ngo chân tao nì, sung vù lên thăm chưa ?

Mẹ lại than :

- Vô hậu, xích lô chém vô hậu, từ đó về đây mà ăn đến hai trăm bạc luôn.

Em nói :

- Cũng quá xa chớ mẹ, họ đập cũng tội.

Mẹ Ngoại bĩu môi :

- Xa chi mà xa, tao đi hai chuyến xe buýt có hai chục bạc.

Mẹ lại hỏi em :

- Mi ăn cơm chưa ?

Nghĩ đến chuyện về trễ của mình, em hú hồn, may mà mẹ về sau em, không thôi thì phải biết.

- Mi ăn cơm chưa Khuyên ?

Em làm ra vẻ hiền lành :

- Cháu đợi mẹ mà.

Mẹ la :

- Đợi chi mà đợi, thấy tao chưa về là ăn trước đi. Ăn sai bữa khó ăn lắm, mà mi lại ồm o như con nộm a, lo ăn uống tắm bổ đi cháu.

O Cam bung thau nước lên, mẹ hỏi :

- Mau dọn cơm cho con Khuyên ăn, tao ăn cơm chay trên chùa rồi.

Mẹ dầm chân xong, mẹ vào phòng ngủ. O Cam bung chén bát ra sông rửa, em đi theo. O nói :

- Cô đi nghỉ cho khỏe, ra sông làm chi, tối tắm lắm.

- Tui theo O ra hóng mát mà.

Em giúp O Cam tráng lại chén bát, lòng nhớ Hải vu vơ. Nhưng bên kia cầu ván nhà bác Thuấn, sông nước vẫn im lìm, tối nay Hải không ra đây.

CHƯƠNG IV

Em bồn chồn nóng nảy đi ra đi vào, suốt buổi trưa em không ngủ được. Chừ đã gần ba rưỡi rồi, chắc Hải đang đợi em. Từ tối qua đến giờ, em cứ suy nghĩ mãi, em thấy mình ầu ghê, ai lại khi khổng khi không đi hẹn hò với con trai bao giờ, chừ không biết tính sao ? Chẳng biết Hải có khinh em không ? Hải có chê là dạn dĩ như gái Sài Gòn không ? Em nghe nói gái Sài Gòn bạo lắm, con nhà tử tế mà vẫn thản nhiên mặc váy ngắn trên đầu gối đi ngoài phố như thường. Eo ôi, mới nghĩ tới em đã rùng mình, nghe nhột nhột ở ống chân, em thì muôn đời vẫn chiếc áo dài trắng và thảnh thoảng có đi dự tiệc ở đâu là em mặc áo màu nhạt hoặc hoa thật nhỏ, tính em cũng không thích áo hoa hòe rực rỡ nữa đó. Em đến ngồi bên song cửa, nhìn thơ thẩn ra cửa, trời còn hanh nắng nhưng gió mát đã xạc xào trên những hàng cau.

Mệ ngoại đang ngồi nói chuyện với dì Lục vừa dưới quê lên. Dì Lục cứ tán tụng Mẹ hoài.

- Chà, bắp với cau vườn Mẹ thiệt tốt, con nghe nói hoài, đến chừ mới chộ ⁹.

Mệ ngoại hãnh diện :

9 Chộ : Thấy.

- Bắp ở đây ngọt lắm dì nọ, để tui nói O Cam bẻ vài trái luộc cho dì ăn thử.

Mẹ quay ra nhà sau gọi O Cam ơi O Cam hỡi, em nhắc Mẹ :

- O Cam về cửa Thuận mua cá tươi rồi mà Mẹ.

Mẹ sức nhớ :

- Ủ tao quên mất. Cháu cũng được Khuyên, ra ruộng hái dùm Mẹ vài trái bắp, xí nữa O Cam về luộc cho dì Lọc ăn.

Không thể từ chối được, em đứng lên, thôi trốn Hải không được rồi, Em mà bước ra vườn, chắc thế nào Hải cũng thấy. Em bước vào trong thay chiếc áo phin hồng. Mẹ nhìn theo :

- Thay áo làm chi cháu, bụi bặm ngoài a, chớ có chi mà diện.

Em buồn cười khi nghĩ đến chữ « bụi bặm » Mẹ vừa dùng, Mẹ nào có biết bụi bặm của mẹ bữa ni là Hải.

Em lui cúi lựa những trái bắp ngon, Hải đã đứng sau lưng em tự bao giờ.

- Bảo Khuyên.

61 | Vườn Cau Nước Dâng

Em lúng túng nhìn lên :

- Anh... anh Hải.

- Khuyên làm chi đó ?

- Khuyên... Mẹ sai Khuyên ra hái bắp.

Hải cắn môi một lúc rồi Hải nói :

- Như rứa là Khuyên ra đây là vì Mẹ chứ không phải là vì tôi ? Khuyên...Khuyên ác ghê.

Em lúng túng :

- Ô... Khuyên không định nói rứa. Khuyên...Khuyên muốn nói là, Khuyên ra hái bắp xong là... Khuyên ra... Khuyên ra gặp anh mà.

Hải vẫn đứng cạnh em :

- Khuyên, tôi xin lỗi Khuyên nghe.

Em lắc đầu :

- Tại anh hiểu lầm Khuyên, chứ anh đâu có lỗi.

Hải lại hỏi :

- Khuyên định ra gặp tôi thật hả ?

Em gật đầu, em dối lòng mình :

- Dạ, Khuyên định ra thì mẹ Khuyên sai.

- Dù sao thì tôi cũng phải xin lỗi Khuyên vì đã kêu là Khuyên... á. Thật sự ra, Khuyên dịu hiền như một giòong suối trong.

Hải lại bắt đầu tán, em dị quá, em ôm mấy trái bắp đứng lên :

- Thôi Khuyên vô kéo Mẹ trông.

Hải tần ngần :

- Khuyên ra ngay nghe, tôi đợi Khuyên ở đây.

Em dạ thật mau rồi chạy bay vào nhà, em để bắp vào chiếc giỏ treo trong bếp rồi nói với Mẹ :

- Mẹ ơi, cháu hái bắp rồi, Mẹ còn sai chi nữa không ?

Mẹ vừa nhai trầu vừa nói :

- Thôi, cháu lo bài vở đi.

- Cháu ra sông chơi cho mát nghe mẹ.

- Ừ.

63 | Vườn Cau Nước Dâng

Đành phải gặp Hải cho rồi, em mà trốn, anh chàng dám bước đại vào nhà lắm. Con Như Mai thường nói, mỗi lần tán ai, tụi con trai hay « uống thuốc liều » lắm. Hải mà liều mạng vào nhà, chi em cũng khổ với Mẹ.

Hải nhìn em vừa ra :

- Bảo Khuyên chạy chi mà gấp dữ rứa, coi chừng bỏ như bữa trước đó nghe.

Em nóng bừng đôi má khi nghe Hải nhắc đến vụ em bị té ngoài ruộng bắp đêm rằm nào em chạy trốn tiếng gọi của anh. Hải lại hỏi :

- Bữa nớ Bảo Khuyên bị bỏ có can chi không ?

Em lắc lắc đầu không nói, Hải lại cười :

- Tôi có chi đáng sợ để Bảo Khuyên phải chạy trốn dữ rứa ?

Em nhíu mày nói nhỏ :

- Thôi anh đừng nhắc đến chuyện nớ nữa. Khuyên đi bắt chết.

- Ừ, thôi, tôi không nhắc chuyện nớ nữa, mình ra cầu ván ngắm lục bình trôi đi Khuyên.

Em bước theo Hải, bóng tre rợp là đà trên mặt sông.
Hải bứt một đợt non thả xuôi theo giòng nước.

- Bảo Khuyên đã trông thấy hoa tre chưa ?

Em ngơ ngác :

- Hoa tre à ? Hình như...hình như Khuyên chưa nhìn thấy.

- Cái đó cũng không có chi lạ, vì hoa tre không nở theo mùa như phần đông những thứ hoa khác, mà đến sáu bảy chục năm mới nở một lần.

- Eo ơi, lâu ghê anh hí. Mà anh đã thấy hoa tre nở chưa ?

Hải trầm ngâm :

- Chỉ có một lần thôi Khuyên nợ, cách đây năm sáu năm chi đó, nhân một dịp về quê.

- Như rứa trong đời người, chỉ một lần thấy được hoa tre nở ?

- Không hẳn rứa - Hải giải thích - có thể mình sẽ thấy nhiều lần trên nhiều cây tre, những cây tre có chu kỳ nở hoa khác nhau.

- Nghe anh nói làm Khuyên ước ao thấy được hoa tre

65 | Vườn Cau Nước Dâng

ghê.

Hải cười âu yếm :

- Rồi trước sau gì Khuyên cũng thấy, không đẹp đâu Khuyên, nó cũng như hoa cỏ rữa. Tre với cỏ cùng một họ mà, cùng là đơn tử điệp cả.

Em hái một ngọn lá tre vò vò trong tay :

- Về thực vật, Khuyên học từ năm đệ lục, chừ quên hết rồi.

Hải cười :

- Sang năm lên đệ nhị, Khuyên sẽ học kỹ hơn. Thực vật cũng như động vật, có nhiều sự huyền bí lắm. Cho mãi đến chừ, có nhiều hiện tượng mà các Khoa học gia vẫn chưa giải thích được.

Em nhìn đám lục bình trôi xuôi theo giòng nước, cánh hoa mong manh, màu tím nhạt thật dễ thương.

- Khuyên đang nghĩ chi ?

- Dạ không, anh.

Rồi em im lặng. Buổi chiều xuống thật chậm. Hương cau thoảng trong hơi gió và hoa bắp tung bay trong nắng chiều đầu nhẹ trên giòng nước chảy về xuôi.

Hải ngâm nhỏ như thì thầm bên tai em :

Lâu quá không về chơi thôn Vỹ
Nhìn mấy hàng cau nắng mới lên
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo cánh gió, mây đường mây
Giòng nước buồn thiu, hoa bắp lay
Thuyền ai đậu bến sông trăng đó
Có chở trăng về kịp tối nay

Mơ khách đường xa, khách đường xa
Áo ai trắng quá nhìn không ra
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà...

Hải vẫn đứng sát sau lưng em, hơi thở của anh vương nhẹ những sợi tóc mềm trên gáy làm em bồi hồi xúc động :

- Khuyên đang nghĩ chi ?

67 | Vườn Cau Nước Dâng

Em từ từ quay lại :

- Khuyên đang nghĩ đến những lời thơ anh vừa ngâm. Khuyên cũng thích thơ Hàn Mặc Tử lắm.

Hỏi hỏi em :

- Trong số các thi sĩ tiền chiến, Khuyên thích thơ ai nhất ?

Em trầm ngâm :

- Khuyên không hẳn thích ai hoàn toàn, mà Khuyên chỉ thích những bài thơ hay trong số những bài thơ của họ thôi. Ngục Biện của Tế Hanh, Bài Thơ Thứ Nhất của T.T.K.H., Tiếng Thu của Lưu Trọng Lư... cũng như bài Đây Thôn Vỹ Dạ của Hàn Mặc Tử mà anh vừa ngâm đó.

Hỏi nhìn em, ánh mắt đắm mê :

- Khuyên... Khuyên có thể ngâm một bài thơ mà Khuyên thích nhất cho tôi nghe được không ?

Em then thùng lắc đầu :

- Khuyên không biết ngâm thơ, vả lại, Khuyên không thuộc bài thơ mô hết.

Văng có tiếng Mẹ Ngoại gọi em :

- Bảo Khuyên, Bảo Khuyên ơi...

Em hoảng hốt :

- Chết, mẹ Khuyên tìm, thôi Khuyên vô đã hí.

Hải như còn luyến tiếc giây phút vừa qua.

- Bảo Khuyên.

Em vội vàng bước.

- Thôi để Khuyên vô kéo mẹ Khuyên thấy chừ.

- Bảo Khuyên, chiều mai mình lại gặp nhau nghe.

Em ngần ngừ :

- Không biết chiều mai Khuyên có bận việc không nữa, nên Khuyên không dám hứa.

Hải vẫn nói :

- Chiều mai tôi vẫn đợi Khuyên, nếu không bận thì Khuyên ra cho tôi gặp nghe.

Em đành gật đầu, nhưng em dặn Hải :

- Nếu không thấy Khuyên ra, anh đừng vô nhà Khuyên mà mẹ Khuyên la Khuyên nghe.

69 | Vườn Cau Nước Dâng

- Khuyên an tâm, tôi nhớ rồi.

Tiếng Mẹ lại réo gọi :

- Bảo Khuyên ơi Bảo Khuyên.

Em vừa chạy vào vừa dạ lớn :

- Chi rứa mẹ ?

Mẹ Ngoại nhú mắt nhìn ra ruộng bắp. Em hoảng vía, không biết Hải đã về chưa hay còn đứng đấy nhìn theo em. Mẹ mà thấy được thì chết. Nhưng mắt mẹ đã già, trời chiều lại nhá nhem nên mẹ không thấy gì cả, mẹ nói với em :

- Không biết con Cam đi mô mà thẳng cò o ngón, cháu đi vo gạo nấu cơm dùm mẹ một chút.

Em phủi hai bàn tay vào nhau :

- O Cam đi mua đồ ăn, chừ O chưa về, rồi mình ăn cơm với chi mẹ ?

- Chắc nó cũng về chừ a. Cháu cứ chụm lửa bắc cơm lên cho mẹ.

Em vừa đóng gạo vào ra thì O Cam về, O te te đi vào sân miêng la chi chóc :

- Cá rẻ quá, tôm rẻ quá bà ơi.

O bụng một rổ nào cá nào tôm để bên ảng nước. Mẹ Ngoại từ trong bước ra :

- Mi đi mô mà lâu vô hậu rứa ?

O Cam đưa tay áo lên trán quạt mồ hôi :

- Dạ, cá về chiều quá, phải đợi.

Rồi o lại tiếp tục bi bô :

- Con mua con cá ngừ ni hai trăm đây bà, to không? Mớ tôm ni nữa, nhiều rứa mà chớ có tám mươi lăm đồng thôi.

Mẹ Ngoại gật gù :

- Ủ, rẻ đó. Thôi mau đi làm cá rồi luộc đi. Nhà còn bánh tráng, mi ra sông hái rau muống vô chẻ cho con Bảo Khuyên cuốn bánh tráng, nó thích món ni lắm.

Em biểu đồng tình :

- Mẹ tính rằng mà đúng ý cháu ghê.

O Cam hỏi mẹ :

- Còn mớ tôm ni, chừ làm chi bà ?

- Thôi kho tàu hết đi, mai sáng nấu xôi ăn.

71 | Vườn Cau Nước Dâng

Mệ Ngoại già rồi, mẹ ít làm bếp nhưng tính toán thật hay, em nghe nói ngày xưa ông Ngoại là quan lớn tại triều nhà ngang cửa dọc cho nên một mình mẹ điều khiển tất cả các công việc trong nhà. Mẹ bảo ông Ngoại mất lâu rồi nhưng mộ chôn ở đâu thì em không biết, và chưa một lần nào em nghe mẹ nhắc đến việc đi viếng mộ ông. Cả việc kỵ giỗ trong nhà nữa, mỗi năm mẹ làm kỵ hai lần cho ông Cố bà Cố (tức là ba mẹ của mẹ) nhưng tuyệt nhiên, mẹ không hề làm kỵ cho ông ngoại. Em cũng chẳng biết tại sao.

Em định mang rá gạo ra ao, nhưng mẹ cản :

- Thôi để đó cho O Cam, cháu nghỉ đi cho khỏe.

Buổi tối em ăn một bữa cơm ngon lành, có bánh tráng cuốn rau muống chẻ và cá ngừ luộc, chấm mắm nêm mẹ làm tuyệt ngon.

Trời về khuya, gió từ mặt sông đưa lên mát rượi, em đứng tựa bên gốc cau mơ màng nhìn khung trời bát ngát muôn sao. Vẳng tiếng đàn guitare từ vườn nhà bác Thuần vọng sang dìu dặt êm mơ và giọng hát của Hải lang lang ru hồn em vào mộng : « Chưa gặp em, tôi vẫn nghĩ rằng, có nàng thiếu nữ đẹp như trăng, tóc xanh lả bóng dừa hoang dại, âu yếm nhìn tôi không nói năng...» bất giác, em buột miệng hát theo nho nhỏ : « Ta gặp nhau, yêu chẳng hạn kỳ, mây ngàn gió núi đọng trên

mi, áo bay mở khép nghìn tâm sự, hò hẹn lâu rồi... »

Những buổi chiều vườn cau im bóng lá, em tự nhủ lòng thôi đừng ra gặp Hải nữa, nhưng rồi em vẫn ra. Như có một ma lực, một lời cuốn huyền bí nào từ dáng dấp thân yêu kia, từ mái tóc bồng bồng, từ mắt cười rộn rã, từ lời nói êm ấm dịu dàng. Mẹ Ngoại vẫn chưa hay biết chuyện Hải làm quen với em và em đã chấp nhận hình bóng người con trai đó đi vào đời em như một bóng mát dịu hiền. Nếu mẹ Ngoại biết được, em chưa dám nghĩ đến sự việc sẽ xảy ra như thế nào, chắc là mẹ trợn mắt, mẹ phồng má, mẹ kêu trời than đất rồi mẹ khóc. Em thương mẹ, em chiều mẹ, nhưng không biết em có đủ can đảm để nghe lời mẹ để lánh xa Hải không. Cảm tình của em đối với Hải càng ngày càng sâu đậm như những sợi dây trầu quấn quít thân cau, đâm chồi mọc rễ trong hồn trong trí. Hải chưa nói gì với em cả, nhưng cử chỉ ấy, mắt nhìn ấy đã nói với em thật nhiều. Em thầm mong thế, khoan nói gì với em cả Hải ơi, em còn nhỏ quá thì sự ngăn cản của mẹ Ngoại càng mãnh liệt hơn. Chờ em lớn chút nữa, chờ anh lớn chút nữa, cho em đủ nghị lực chống lại mọi thành kiến đang ăn sâu vào óc mẹ. Đó là rễ của cây đa, loài cỏ thụ sống lâu năm nên rễ của nó cũng giăng mắc chằng chịt khó gỡ cho rời. Em sợ lắm Hải ơi, mới rồi mẹ sai em đi đăng

73 | Vườn Cau Nước Dâng

báo từ dì Châu nhưng em còn chần chừ mãi, tại sao đối với mẹ, lấy chồng là tội lỗi nhỉ ?

- Bảo Khuyên ơi.

Mẹ vừa ngủ trưa dậy, vén màn gọi em.

- Dạ.

- Chiều ni cháu có rảnh không ?

- Dạ rảnh, mẹ sai chi rứa ?

- Cháu vô nhà bà Tá lấy hụi cho mẹ được không, tháng ni là mẹ hốt chót đó.

Em nhanh nhẩu :

- Dạ được. Mẹ ở nhà nghỉ cho khỏe, để cháu đi cho.

- Cháu còn nhớ bà Tá không ?

- Dạ nhớ mà, bà Tá ở gần Tịnh Tâm chớ mô.

- Ủ, đi mau mà về kẻo tối nghe cháu.

Em vào phòng mặc chiếc áo dài. Mẹ bảo :

- Đừng đi xe đạp cháu. Đi xa mẹ ngại lắm. Ra đón xe buýt mà đi chắc hơn.

- Dạ.

Em lấy chiếc nón trên nóc tủ, thay sợi quai mới rồi bước ra vườn.

- Bảo Khuyên, Bảo Khuyên.

Hải đứng ngay cổng nhà em.

- Bảo Khuyên đi mô rứa ?

Em đội nón lên đầu, nghiêng nghiêng mái tóc :

- Khuyên vô thành nội, lo công chuyện cho mẹ Khuyên, anh...anh đứng đây làm chi rứa ?

Hải cười :

- Anh đợi hoài không thấy Khuyên ra. Nên khi hồi đến chừ, anh thơ thẩn ngoài vườn, thấy bóng Khuyên đi về phía cổng, nên anh ra đây đón Khuyên luôn.

Em cúi đầu :

- Thôi Khuyên đi kéo chiều.

Hải âu yếm hỏi em :

- Khuyên đi bằng chi ?

- Khuyên đi xe buýt. Khuyên định đi xe đạp mà mẹ không cho, mẹ sợ.

75 | Vườn Cau Nước Dâng

Hải gật gù :

- Đúng rồi, mẹ sợ là phải, từ đây vô đó xe cộ nhiều lắm.

Rồi Hải nhìn em.

- Nhưng mà Khuyên đi xe buýt mất thời giờ lắm. Để anh lấy Honda đưa Khuyên đi nghe.

Em hoảng, em lắc đầu :

- Đừng anh... để Khuyên đi xe buýt.

- Để anh đưa Khuyên đi mà.

- Thôi anh, để Khuyên đón xe buýt.

Hải không nói nữa, anh biết là em mắc cỡ không dám đề cho anh chở đâu, dù nài nỉ cũng vô ích. Hải nhìn về phía đường ra Thuận An :

- Để anh đón xe buýt dùm cho Khuyên nghe.

- Dạ.

- Khuyên vô thành nội, mà chặng mô rứa ?

- Dạ ở gần Tịnh Tâm a.

Có hai ba chiếc xe chạy lên nhưng đông người quá, sau cùng Hải đón được một chiếc tương đối rộng.

- Thôi Khuyên đi nghe, anh về.

- Dạ.

Phải đi đến hai chuyến xe mới đến nhà bà Tá. May mà có bà ở nhà.

- Bảo Khuyên đi hốt hụi cho mẹ Ngoại phải không ?

- Dạ.

- Mấy bữa ni, mẹ làm chi mà không qua chơi rứa ?

- Dạ mẹ con dạo ni không được khỏe.

- Ngồi chơi con.

- Dạ.

Em khép nép ngồi xuống phản. Bà Tá đi vào buồng trong mang ra một gói giấy :

- Đây, tiền bà đã góp xong cho mẹ đây, con đếm lại coi, tất cả là sáu chục ngàn.

Em đỡ gói giấy trên tay bà.

- Dạ, để con coi lại.

Bà Tá sai chị giúp việc rót nước mời em nhưng em đứng dậy.

77 | Vườn Cau Nước Dâng

- Dạ thôi, bà cho con về kéo tối.

Bà Tá lấy nón đưa cho em :

- Ủ, thôi con về. Nì, mang tiền cẩn thận nghe con, bữa nì ăn cướp ăn bóc dữ lắm.

- Dạ.

Em đi bộ lững thững ra đường cái đón xe Cầu Kho.

- Bảo Khuyên.

Có tiếng người gọi em bên kia đường, trong quán cà phê.

Em nhìn vào ngạc nhiên :

- Ủa, anh Hải.

Hải tươi cười từ trong quán bước ra :

- Anh ngồi đợi Khuyên khi hồi đến chừ.

Em ngơ ngẩn :

- O, răng anh biết Khuyên sắp đi qua đây ?

Hải dắt Honda đi cạnh em :

- Anh thấy Khuyên từ trên xe buýt bước xuống và đi vào căn nhà có cửa sơn xanh. Nên anh mới lại đây chờ

Khuyên.

Em nghiêng vành nón :

- Anh... anh đi theo Khuyên làm chi rứa ?

Hải cười vui :

- Chớ Khuyên thử nghĩ coi, Khuyên đi rồi anh ở nhà làm chi, vô vị quá. Nghe nói Khuyên vào Tịnh Tâm, anh xách xe chạy theo may ra còn gặp Khuyên.

Em hỏi thật vô duyên :

- Anh... anh gặp Khuyên làm chi rứa ?

Hải đáp thật nhỏ và êm :

- Khuyên phải hỏi mới hiểu được anh sao ?

Em run cả người, mỗi lần nghe Hải nói lên lời tha thiết vậy, em thường bối rối đến lạ kỳ. Tính em sao vẫn chưa dứt bỏ được thẹn thùng dù em đã quen Hải khá lâu.

- Chúng mình vào Tịnh Tâm chơi một chút đi Khuyên, còn sớm mà.

Em ngần ngừ một lát rồi em bảo Hải :

- Một chút thôi nghe, Khuyên còn phải về kéo mẹ

79 | Vườn Cau Nước Dâng

Khuyên lo.

Con đường đất ẩm nồng nâng niu đôi gót chân vui.
Hải dựng xe dưới gốc đa, ngay đầu cầu :

- Mình vô trong kia đi dạo một chút Khuyên hỉ.

Em lại dạ, em chối từ không nổi trước những lời đề nghị của Hải. Lần đầu tiên Hải nâng nhẹ những ngón tay em dìu lên những bậc cấp dẫn lên cầu, chiếc cầu xi măng trắng bắc ngang hồ sen im vắng lác đác những chiếc lá vàng rơi. Bàn tay em run nhẹ, Hải nhìn em :

- Bảo Khuyên.

- Dạ.

- Bảo Khuyên sợ chi ?

- Dạ, Khuyên sợ chi mô.

- Răng tay Khuyên run ghê.

Em bối rối rút bàn tay lại.

- Tại anh Hải nắm tay Khuyên... anh...

Hải trầm ngâm nhìn xuống mặt hồ :

- Khuyên ơi.

- Dạ.

- Sen tàn hết rồi Khuyên hỉ.

- Dạ, tại mùa hè hết lâu rồi.

Hải tựa người vào thành cầu, giọng buồn buồn :

- Ngày vui bao giờ cũng mau qua, phải không Khuyên?

Em chẳng biết Hải muốn nói gì, nhưng em vẫn gật đầu, em đến cạnh Hải :

- Răng tự nhiên anh buồn rứa ?

Hải quay lại, anh nắm lấy tay em, lần này, chính bàn tay Hải đang run :

- Khuyên, Bảo Khuyên.

Em nhẹ cúi đầu.

Hải nhìn em đăm đăm :

- Khuyên ơi, anh sắp vào lại Sài Gòn rồi, anh có chuyện quan trọng muốn bàn với Khuyên.

Em vẫn để bàn tay trong tay Hải :

- Dạ.

Đôi môi Hải run run :

- Khuyên, anh... anh yêu Khuyên... anh muốn đi đến

81 | Vườn Cau Nước Dâng

hôn nhân với Khuyên.

Tuy em đã đoán trước những lời Hải sắp nói ra nhưng lòng em vẫn run :

- Anh Hải... Khuyên... Khuyên còn nhỏ quá mà.

Hải nhìn em :

- Điều đó không quan trọng, anh chỉ cần ở Khuyên một sự đính ước, rồi bắt anh đợi, anh chờ bao nhiêu năm cũng được hết a.

Hải nói say sưa :

- Hứa với anh đi Khuyên, anh vào Sài Gòn hơn một tháng thôi rồi anh lại về đây ăn Tết. Anh sẽ đưa mẹ anh ra luôn. Mẹ sẽ sang nhà Khuyên thưa chuyện với mẹ Ngoại.

Nghe nhắc đến mẹ Ngoại, em sực tỉnh cơn mơ :

- Chết, không được mô. Mẹ... Mẹ Khuyên la chừ.

Hải hơi cao giọng :

- La... có chi mô mà Khuyên sợ mẹ la, tụi mình yêu nhau trong sạch mà.

Em bối rối :

- Mẹ... Mẹ Khuyên chương lắm, mẹ không hiểu như mình nghĩ mô.

Hải buông tay em, anh ngồi lên thành cầu :

- Mẹ có chương thì cũng phải nhớ rằng Khuyên đã lớn, trước sau chi Khuyên cũng phải có chồng chớ.

Em định nói với Hải là mẹ không bao giờ muốn em có chồng cả, nhưng chuyện vô lý quá, làm sao Hải tin em được, em lại chả có lý do để giải thích, em sợ Hải hiểu lầm em, em sợ Hải nghĩ rằng em không thật lòng yêu Hải. Hải dịu dàng vén nhẹ những sợi tóc mềm vương trên trán em :

- Bảo Khuyên, Khuyên hứa với anh chứ ?

Em lại ngẩn ngơ :

- Dạ hứa chi anh ?

Hải nâng nhẹ má em :

- Khuyên hứa là Khuyên cũng yêu anh như anh yêu Khuyên nghe.

Em chới với :

- Dạ.

83 | Vườn Cau Nước Dâng

- Khuyên hứa là Khuyên sẽ sống bên anh trọn đời nghe.

Em chìm vào hạnh phúc :

- Dạ.

- Khuyên hứa là Khuyên sẽ chờ đợi anh nghe. Ngày anh ra trường mình sẽ làm đám cưới, Khuyên ơi, Khuyên ơi.

Em trôi nổi bồng bềnh :

- Dạ.

Hải như nói trong mơ :

- Khuyên ơi, em dịu dàng như một giòeng suối mát.

Em cúi mặt :

- Anh Hải.

Hải say sưa :

- Bảo Khuyên, Khuyên chờ anh được không ?

Em ngược nhìn :

- Anh Hải, theo Khuyên nghĩ... khoan nói với mẹ Khuyên đã... Khuyên sợ...

Hải cương quyết :

- Anh muốn... chúng mình nên hợp thức hóa tình yêu bằng một lễ hỏi. Anh muốn mẹ Khuyên chấp nhận anh, anh muốn...đàng hoàng sang nhà thăm Khuyên, anh muốn...đàng hoàng dìu Khuyên đi dạo trong vườn cau xanh của chúng ta mà khỏi sợ ai dòm ngó.

Em chưa kịp nói, Hải đã tiếp :

- Bảo Khuyên, anh định ri Khuyên xem có được không nghe. Tết ni anh đưa mẹ anh về Huế, sang thăm mẹ Khuyên rồi xin một lễ dạm để kết chặt tình thân giữa hai gia đình. Rồi đến hè tới, mình làm đám hỏi, Khuyên chịu không ?

Em nghe Hải tính toán thật thông suốt, và rất hợp với ý muốn của em, nhưng còn mẹ Ngoại, trời ơi, mẹ đâu có muốn em lấy chồng. Hải nhìn em chờ đợi :

- Khuyên, Khuyên nghĩ rằng ? Trả lời anh đi.

Hoàng hôn đã xuống, gió chiều thoảng nhẹ trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn rải rác những ngọn lá sen úa nhả nheo trôi nổi giữa đám bèo tai chuột đang nảy nở tràn lan. Em giục Hải :

- Thôi về đi anh, trời tối rồi.

85 | Vườn Cau Nước Dâng

Hải vẫn bất động :

- Khuyên chưa trả lời anh mà.

Em sợ về trễ quá mẹ la, nên em gật đại :

- Dạ, thấy anh tính rửa cũng được.

Hải rời thành cầu, anh siết chặt tay em :

- Khuyên ơi, anh mừng quá, Khuyên nhớ nghe, Khuyên đừng làm anh mừng hụt nghe.

Em gật đầu. Hải nhìn về chiếc mái cong cổ kính phía cuối cầu :

- Ủng ghê, trễ rồi không thôi tụi mình vào trong đó ngồi chơi mát lắm.

Em lo trời tối :

- Thôi mau ra cho Khuyên đón xe.

Hải nói với em :

- Giờ chờ chắc xe hết chạy rồi. Để anh đưa Khuyên về.

Em không chịu. Em từ chối. Hải không ép. Anh chậm rãi dắt Honda theo em. Chờ hoài không thấy xe. Trời đã tối hẳn, những ngọn đèn hai bên đường bật sáng cho

em càng lo ngại thêm. Hải nhìn gói giấy trong tay em :

- Khuyên mua cái chi đó, đưa anh cầm cho.

Em nói với Hải :

- Tiền hốt hụi của mẹ đó.

Hải tròn tròn đôi mắt :

- Trời ơi, rứa mà Khuyên dám đi xe buýt một mình với số tiền lớn trong tay à ? Thôi không được mô, lần này anh bắt buộc Khuyên phải để anh chở về.

Em ngần ngừ, Hải tiếp :

- Bộ Khuyên không thương anh hả ? Khuyên không nghĩ đến sự lo ngại của anh hả ?

Sợ Hải buồn, em lắc đầu :

- Mô có. Khuyên... Khuyên sợ...

- Vậy Khuyên để anh chở về nghe.

Em ra điều kiện :

- Nhưng anh phải để Khuyên xa xa nhà a.

- Ủ, được, Khuyên lên ngồi đi, nhớ cầm gói tiền cẩn thận.

87 | Vườn Cau Nước Dâng

Em về đến nhà thấy Mẹ Ngoại đang đi lui đi tới :

- Cam ơi, tao lo quá, con Khuyên đi mô mà lâu vô hậu. Tao sợ ăn cướp quá, sáu chục ngàn bạc chớ có ít ỏi chi.

Em bước vào cười :

- Mẹ.

Mẹ Ngoại quay ra :

- Trời ơi, mi về đó hả Khuyên, mi đi mô mà đi thẳng đi dài làm tao lo điếng ruột.

Em nói dối :

- Bà Tá đi vắng, cháu phải đợi mẹ ơi.

Mẹ Ngoại đến ghé ngồi :

- Mi biết không, từ khi chạng vạng tối đến chừ tao đi lui đi tới, tao ngồi đứng không yên. Lần sau, nếu không gặp thì về nghe không, đừng đợi đừng chờ nữa.

Rồi mẹ nhìn em :

- Răng ? Chừ có lấy tiền được không ?

Em trao gói giấy cho mẹ :

- Dạ có. Sáu chục ngàn cháu đếm đủ rồi.

Mẹ đem gói bạc vào phòng trong :

- Thay áo đi mà ăn cơm. Nói O Cam gấp mắm cà lên ăn hỉ, bữa ni ăn được rồi đó.

Em ngồi ăn cơm suy nghĩ vẩn vơ. Nhìn nét mặt hiền từ của mẹ, em băn khoăn tự hỏi tại sao trong đôi mắt phúc hậu kia lại chứa ẩn một sự cương quyết đến khát khe, trong tấm lòng chất phát thiết tha ấy lại dồn dập bao cơn sóng dữ ? Đã nhiều ngày qua rồi mà mẹ vẫn chưa quên được chuyện dì Bảo Châu. Đêm đêm, sau tấm gối mỏng ngăn chia hai buồng, em nghe mẹ trở mình thao thức, mẹ thở dài rồi mẹ ngồi dậy đi ra đi vào có khi mẹ còn mở then cửa dẫn ra vườn nữa. Chắc mẹ đang suy nghĩ lung lăm. Mẹ đã đặt tự ái của mình lên hạnh phúc con cái, mẹ ích kỷ mẹ chỉ biết nghĩ đến bản thân mẹ, nên một khi thành kiến khát khe của mẹ bị ai chống đối, mẹ tìm mọi cách để làm điêu đứng người ta dù kẻ đó là người ruột thịt của mẹ, dù người đó là dì Bảo Châu, và sắp sửa kẻ đó là em nữa.

Mẹ Ngoại ăn xong buồng dứa đứng dậy :

- Bảo Khuyên, mi đã gửi thư cho nhà báo chưa ?

Em giả vờ không hiểu :

- Gửi cái chi mẹ ?

89 | Vườn Cau Nước Dâng

Mẹ nói hơi gắt :

- Trời đất, tao nhắc mi hoài rằng mi như điếc rứa ? Gửi thư cho nhà báo đăng từ con Bảo Châu, nghe chưa? Thiệt đúng là dì cháu mi một lòng một dạ.

Em cười, vuột giận mẹ :

- Thôi mẹ ơi, đăng chi mà dị rứa ? Người ta có con gái muốn gã chồng không được, mẹ có con gái mới lấy chồng là điều hãnh diện, đăng báo như rứa người ta lại tưởng là mẹ...

Em nín bật, suyt chút nữa em bảo mẹ điên, mẹ mà nghe được thì chắc chắn sẽ bùng bùng nổi giận chẳng khác khi em chế dầu thêm vào lửa.

Nhưng mẹ vẫn tức giận :

- Người ta tưởng tao là chi ? Mi muốn nói người ta tưởng tao là chi ? Thiệt mi càng lớn càng cãi lời tao, mai mốt đi theo con Bảo Châu tự do lấy chồng luôn đi, thiệt tao chán tao hết muốn nói rồi.

Thấy mẹ vô lý quá, em cố nói cho mẹ hiểu trường hợp của dì Châu :

- Mẹ nói rứa là mẹ quên rồi. Đạo dì Châu còn ở đây mẹ cứ ngăn cấm dì hoài thì dì phải đi tìm lối thoát chứ. Theo cháu nghĩ là dì tự do kết hôn như rứa rồi về tạ lỗi

với mẹ sau còn hơn là xin phép mẹ trước, mẹ mà ngăn cấm nữa có khổ gì không.

Mẹ vút cái tấm xuống đất, mẹ bịt hai tai lại :

- Thôi tao không thèm nghe mi nói nữa, đồ con nít hỉ mũi chưa sạch mà lên mặt dạy khôn. Ừ, ở đó mà coi, vểnh tai chống mắt lên mà nhìn, mi đừng tưởng có chồng là hạnh phúc.

Mẹ ngoại lên con chường, mẹ vào phòng nằm trở qua trở lại thở ngắn thở dài. Em đến bàn rót nước uống, lòng thầm lo ngại, Hải ơi, mẹ chường như vậy thì Khuyên làm sao đoán được tương lai tình yêu của chúng mình.

Buổi trưa trời se lạnh làm em ngủ thật ngon. Có tiếng O Cam chẻ củi sau sân và tiếng một vật gì vỡ làm em giật mình thức giấc. Mẹ ở nhà trên hỏi vọng xuống :

- Chi rửa Cam ? Bể cái chi rồi rửa ?

O Cam nói lớn :

- Thưa bà không, thanh củi rớt đụng mấy miếng ngói...

Mẹ vẫn gắt :

- Làm ăn cẩn thận một chút, tao thấy mi vụng về quá.

91 | Vườn Cau Nước Dâng

Em ngồi dậy, chải lại mái tóc rồi ra rửa mặt. Em trở vào phòng định lấy thời khóa biểu xem ngày mai có bài gì, chợt em loáng thoáng nghe lời mẹ hỏi bằng một giọng không mấy tử tế :

- Cậu hỏi ai ?

Em hoảng hồn khi nghe tiếng Hải đáp nho nhỏ :

- Dạ thưa bà, cháu muốn hỏi thăm cô Bảo Khuyên.

Mẹ ngoại lạnh lùng :

- Cậu hỏi thăm nó có chuyện chi không ? Cứ nói với tôi đi rồi tôi nhắn lại cho.

Giọng Hải ngập ngừng :

- Dạ... thưa bà, cháu muốn gặp cô Bảo Khuyên, có chút chuyện riêng...

Mẹ im lặng ở nhà ngoài cho tim em muốn ngừng đập. Trời ơi, em thậm khấn Trời Phật xui sao cho mẹ đừng nói câu nào làm mất lòng Hải. Hình như không khí khó thở lắm, em nghe Hải hỏi nhỏ :

- Dạ thưa bà, cô Bảo Khuyên đi vắng ?

Lời mẹ to lên làm em giật mình :

- Vắng mô mà vắng, cậu ngồi đó đi để tôi kêu nó ra.

Rồi mẹ gọi em, giọng thật chua :

- Khuyên ơi, có cậu mô muốn hỏi thăm mi, có cậu mô muốn nói chuyện riêng với mi nơi tề.

Em vén màn bước ra, đôi chân run đến sắp quỵ xuống, em bắt gặp ánh mắt sắc như dao của mẹ quét lên người em. Em cầu cho mẹ la em một tiếng nhưng mẹ vẫn im lặng, cái im lặng quá rợn người.

Hải như không để ý đến cử chỉ khó chịu của mẹ, anh nhìn em gọi nhỏ :

- Bảo Khuyên.

Em rụt rè đến bên anh :

- Trời ơi, răng anh gan rứa ? Răng anh dám qua đây tìm Khuyên ? Trời ơi, Khuyên sợ mẹ Khuyên quá.

Hải thân nhiên kéo chiếc ghế bên cạnh anh :

- Khuyên ngồi xuống đã.

Em không dám ngồi, em vẫn đứng xa Hải một khoảng:

- Anh ầu ghê. Bộ anh không nhớ lời Khuyên dặn hả ?

Hải nhìn em thật buồn :

- Bất đắc dĩ anh mới qua tìm Khuyên chứ anh có muốn

93 | Vườn Cau Nước Dâng

Khuyên bị mẹ la môt nờ. Trưa ni anh có đến trường đón Khuyên mà không gặp.

Em nói nhỏ :

- Khi sáng Khuyên nghỉ giờ sau nên về sớm.

Hải giục :

- Khuyên ngồi xuống đây đi. Chừ anh đã lỡ qua tìm Khuyên rồi, mẹ Khuyên lỡ thấy anh rồi, Khuyên cứ bình tĩnh lại đi, không có chi môt mà Khuyên sợ.

Thấy mặt em còn tái mét, Hải trấn an :

- Khuyên đừng sợ nữa mà, ngồi xuống đây anh nói chuyện ni cho nghe ni.

Em đành ngồi xuống cạnh Hải :

- Anh nói đi.

Hải định nắm bàn tay em, nhưng anh sợ nhớ bèn rút tay lại :

- Khuyên, sáng mai anh vào Sài Gòn sớm.

Em quay nhìn Hải ngạc nhiên :

- Ủa, răng anh nói còn năm ngày nữa lận ?

Hải chấm ngón tay vào một giọt nước trên bàn, viết chữ B.K. thật lớn.

- Trước là anh định đi bằng Air V.N. Nhưng ngày mai có người bạn anh làm phi công vào Sài Gòn công tác, nó rủ anh cùng đi luôn. Khuyên biết không, vé máy bay dạo ni mắc lắm cho nên anh quyết định đi bằng phương tiện quân sự. Đỡ được chừng mô hay chừng đó. Và lại anh cũng nôn nóng gặp mẹ để thưa chuyện mình càng sớm càng hay.

Em thần thờ :

- Rứa là... mai anh đi rồi hả ?

Lời Hải tha thiết :

- Khuyên ơi, Khuyên có buồn không ?

Em ghen ngào gật đầu. Hải dịu dàng :

- Tết anh lại về mà, Khuyên ơi, mẹ anh cũng về Huế ăn Tết nữa, anh sẽ đưa mẹ qua thăm mẹ nghe.

Em cúi mặt không trả lời, buồn lo lẫn lộn, trời ơi, mẹ chứng chướng rứa chắc mẹ không chịu tiếp mẹ của Hải mô. Hải nhìn sát vào mặt em :

- Bảo Khuyên, ngồi đây mình khó nói chuyện quá hỉ. Thôi anh về kéo thấy lâu mẹ la chừ. Tối ni cho anh gặp

95 | Vườn Cau Nước Dâng

nghe.

Em run run, em tội nghiệp Hải quá và em cũng cảm thấy yêu anh biết bao :

- Tội ni... tội ni...

Hải tha thiết :

- Còn một lần gặp nữa thôi mà Khuyên, rồi mãi Tết anh mới lại về đây mà.

Em ngập ngừng rồi em cương quyết :

- Được. Khuyên sẽ cố gắng ra gặp anh.

- Anh sẽ đợi Khuyên bên khóm tre cạnh bờ sông.

- Khuyên sẽ cố gắng

- Thôi anh về. Cho anh gửi lời chào mẹ.

Anh đi nhanh ra cửa, em không dám đứng dậy tiễn đưa. Em cúi nhìn lên mặt bàn, chữ B.K viết bằng nước đã phai dần theo hơi nước bay đi, tình yêu đầu đời giữa em và Hải rồi có nhạt nhòa như vậy không. Tiếng dép lẹp xẹp của mẹ ngoại từ nhà sau bước lên :

- Răng không thủ thả thêm một chút nữa đi, về chi mà sớm rửa, về chi mà mau rửa.

Rồi mẹ xách chiếc chổi dựng bên góc nhà quét xành xạch xuống đất. Em nhăn mặt :

- Mẹ, mẹ làm chi mà tội cháu rửa nờ.

Mẹ vút chổi cái rầm, mẹ đến ngồi chống gối lên phản gỗ :

- Đẹp mặt quá đi Bảo Khuyên ơi, thiệt tao không ngờ.

Em bình tĩnh trở lại :

- Có chi mô mà mẹ la, người ta là người đứng đắn, con nhà đảng hoàng mà.

Mẹ đập tay xuống phản :

- Tao biết rồi, tao biết quá rõ thằng nó rồi. Hấn là em con Lộc, cháu bà Thuần, con nhà giàu trong Sài Gòn mới ra. Nhưng mà kệ cái mặt nó chứ, giàu thì nó ăn lấy, sang thì nó hưởng lấy, có chi mà nó sang đây rù quên cháu tao.

Em liều không còn biết sợ nữa :

- Anh ấy là bạn của cháu mà.

Mẹ trừng mắt muốn rách khốe :

- Trời đất ơi, ngó xuống mà coi, con gái mà đi làm bạn với con trai.

97 | Vườn Cau Nước Dâng

Em không còn biết nói sao nữa. Mẹ ngoại xưa quá là xưa. Em đứng dậy dợm bước ra sau nhưng mẹ đã chỉ tay vào phản :

- Ngồi đây, mi ngồi đây đã, rồi tao nói nói mi nghe.

Em miễn cưỡng ngồi xuống cạnh mẹ :

- Mẹ nói chi nói mau lên, cháu còn phải học bài.

Mẹ lờm em :

- Răng khi hỏi mi không hỏi thẳng nớ đi, hay là có nó mi đẹp bài, đẹp vở, mi ưa cho nó ngồi tới tới tới khuya tới sáng tới chiều ?

Em cúi đầu :

- Mẹ nói chi lạ ghê.

Mẹ đập nhẹ vào vai em :

- Nì Khuyên, mẹ nói cho cháu nghe đây nì, cháu đừng có đại dột như rứa nữa.

Em ngây thơ nhìn mẹ :

- Đại dột chi mẹ ?

Đôi mắt mẹ long lên :

- Đừng có giao thiệp với thằng cháu bà Thuấn nữa,

đàn ông con trai gian manh lừa lọc lắm, mình nên tránh trước đi thì hơn.

Em cãi :

- Đàn ông hay đàn bà chi cũng có kẻ tốt người xấu chó mẹ, đừng nghi rứa mà tội cho anh Hải.

Mẹ bỗng hét lên :

- Trời ơi, rứa là mi hư quá rồi, mi bênh thằng đó, mi kêu nó bằng anh rồi mi chống lại tao phải không Khuyên ?

Em tức quá em òa lên khóc :

- Cháu chống mẹ khi mô mà mẹ nói rứa, mẹ ác lắm, mẹ không thương cháu, mẹ không thương dì Châu.

Mẹ gầm lên :

- Mi đừng nhắc tới cái con trời trồng đó nữa, tao từ nó, coi chừng tao từ mi luôn nữa đó liệu mà bắt chước.

Nước mắt em đã ràn rụa đôi má, em chạy vào phòng. Tối hôm đó em bỏ cơm dù mẹ gọi Khuyên ơi Khuyên hời. Mẹ ăn xong mẹ đi nằm sau khi dặn O Cam :

- Nhớ cất đồ ăn trong cũi cho con Khuyên, xí nữa nó có ra mi gắng mà dỗ cho nó ăn cơm, thấy nó ồm o mà

99 | Vườn Cau Nước Dâng

tao bắt đứt ruột.

Em thâm nghĩ, thật mẹ thương con cháu mà không biết cách. Giá mẹ nghĩ đến hạnh phúc của dì Châu, của em, mà rộng lượng đôi chút, có phải là vui vẻ cả nhà không. Mẹ chướng ghê, suy đi nghĩ lại em chỉ biết kết luận bằng ba chữ « mẹ chướng ghê ».

Em nhìn đăm đăm lên đỉnh mừng, gió thoảng vào hơi lạnh băng khuâng. Chợt em nghe tiếng guitare của Hải, bài biệt ly buồn ray rứt làm sao : « ...Mấy phút bên nhau rồi thôi, đến nay bóng anh mờ khuất, người về u buồn khắp trời, người ra đi với ngàn nhớ thương... »

Em ngồi bật dậy, Hải đang nhắc nhở em lời hẹn hò chiều. Em thấy thương Hải ghê, dù mẹ ngoại có cấm đoán, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, em cũng nhất quyết ra gặp Hải ngay bây giờ.

Em đi ra sân; O Cam gọi :

- Cô Khuyên ăn cơm hí, tui dọn hí.

Em gật đầu cho O yên tâm :

- Ủ, O cứ dọn sẵn đi, tui ra đây một chút rồi tui vô ăn.

O Cam nhìn em nghi ngờ :

- Thiệt nghe cô Khuyên, mau vô ăn thiệt nghe.

Em vừa đi vừa cười :

- O ni nói lạ, ăn mà còn thiệt với giỡn, tui vô liền mà.

O Cam được dịp kể lể :

- Tại bà biểu tui nói làm răng cho cô đừng bỏ cơm bữa nì, bà sợ cô đau.

Sợ O Cam còn cà kê dê ngỗng nữa, em chạy nhanh :

- Tui ăn mà, O dọn cơm đi.

Bóng dáng Hải với cây đàn guitare lơ mờ dưới ánh sao, trời đêm nay nhiều mây quá.

- Anh Hải.

- Bảo Khuyên, răng lâu rứa ? Anh lo ghê, sợ mẹ không cho Khuyên ra.

- Anh Hải !

Em chỉ nói được bấy nhiêu thôi rồi đứng bất động bên khóm tre cao đùa gió xạc xào.

Hải bước đến gần em :

- Bảo Khuyên, mình sắp xa nhau rồi. Nghĩ đến một ngày không thấy Khuyên là anh buồn muốn chết đi được.

101 | Vườn Cau Nước Dâng

Em nghe cay cay khóe mi :

- Anh Hải, xa anh... Khuyên cũng buồn lắm.

Hải dựng đàn dưới gốc tre, anh vuốt tóc em :

- Thôi, nén buồn đi Khuyên, Tết ni mình lại gặp nhau.
Hè ni mình lại gặp nhau.

Rồi Hải nhắc :

- Khuyên ơi, hè này mình làm lễ đính hôn nghe Khuyên.

Em gật đầu như một cái máy, em không còn nhớ đến
mệ ngoại nữa dù đó là một chương ngại vật khó mà dẹp
bỏ được.

Hải cầm tay em :

- Khuyên, Khuyên hứa với anh đi.

Em lại gật :

- Khuyên hứa mà.

- Đừng quên anh nghe Khuyên.

- Dạ.

- Tết ni anh đưa me anh qua nghe - Rồi Hải cười ánh
mắt long lanh - Chắc me sẽ thích Khuyên lắm, Khuyên

đơn sơ như một giòng suối, Khuyên dịu dàng như con chim vành khuyên, Khuyên sẽ là một nàng dâu hiền, một người vợ thảo - ngưng một lát, Hải gọi khẽ - Khuyên, con chim khuyên bé nhỏ của Hải.

Em cười nhìn Hải :

- Anh nói sai rồi. Khuyên không phải là con chim mô. Mẹ Khuyên nói Bảo Khuyên là chiếc vòng quý, ngày xưa mẹ của Khuyên có một chiếc vòng gia bảo quý ghê lắm, nhưng vì chiến tranh nên bị thất lạc đâu mất, cho nên mẹ Khuyên mới đặt tên Khuyên là Bảo Khuyên để nhớ đến chiếc vòng đó luôn.

Hải gật gù :

- Anh biết chứ. Anh biết Bảo Khuyên là chiếc vòng quý. Nhưng Khuyên biết không, ngày còn nhỏ, anh mê đi bắt chim về nuôi lắm, anh thích nhất là chim vành khuyên vì nó hót thật hay. Nên bây giờ anh muốn... Khuyên là chiếc vòng quý của mẹ nhưng là con chim vành khuyên yêu dấu của anh nghe, Khuyên chịu không?

Gió từ mặt sông thoảng về nhẹ nhẹ. Gió thổi xua tan mây mù cho ánh trăng vắng vặc trên cao.

- Khuyên ơi, Khuyên hát cho anh nghe một bài đi.

Bình thường em chỉ hát một mình, em hay mắc cỡ

lắm, nhưng hiện tại dưới ánh trăng mờ, bên người yêu dấu, hôn em chơi vui theo tiếng đàn đêm êm đêm, em cất cao lời ca : « Đêm qua say tiếng đàn, đôi chim uyên đến giường, chim báo tin Xuân đã về trong giấc mộng. Em yêu câu hát buồn, lả lướt trong màu trăng, yêu trời thanh vắng đón đưa em tới chàng... ».

Không gian vắng im, em nghe hơi thở Hải thật nhẹ, em nghe tiếng tim mình đập cũng nhẹ nhàng như sương khói mờ mờ. Chắc trời đã khuya, em nhìn vào nhà, khung cửa sổ xa xa vẫn còn ánh đèn, chắc O Cam đang ngồi đợi em vào ăn cơm. Hải như thông cảm nỗi bồn chồn trong em, anh nói nhỏ :

- Thôi Khuyên vô nghỉ đi, kéo mẹ la.

Em lưu luyến :

- Mai anh đi rồi à ?

Hải bóp nhẹ nhẹ tay em :

- Ủ, mai anh đi sớm, Khuyên ở lại Huế đợi anh hí. Mai anh đi sớm lắm, chắc là không kịp nhìn Khuyên đạp xe đi học một lần nữa mô.

Em nói như sắp khóc :

- Khuyên chúc anh đi đường bình an.

Hải đẩy nhẹ bờ vai em :

- Cảm ơn Khuyên. Mai anh về Sài Gòn với hình ảnh dịu dàng của Khuyên đầy ắp trong trái tim. Đến nơi anh sẽ viết thư liền cho Khuyên. Khuyên nhớ trả lời thư anh với nghe.

- Dạ.

Em không dám nhìn đôi mắt lôi cuốn của Hải, em sợ em sẽ khóc nức lên trong vòng tay của Hải mất.

Em đẩy nhẹ cửa bước vào, O Cam ngồi tiu nghỉu trên ghế :

- Trời ơi, cô đi mô mà lâu quá sức, cơm canh nguội hết rồi.

Em kéo ghế ngồi trước bàn ăn, tay giở lồng bàn lên :

- Thôi O đi ngủ đi, tui ăn xong tui dẹp rồi tui rửa chén cho.

O Cam đứng lên :

- Tui cũng buồn ngủ lắm rồi. Cô cứ ăn xong rồi đập lồng bàn lại mai tui dọn, để cô rửa chén rồi bà la tui chừ.

Em nuốt hạt cơm như nuốt nổi đắng cay, em húp muỗng canh như uống giòng nước mắt, sáng mai Hải đi

rồi để lại em bơ vơ, đến những ngày dài mong, nhớ, để em mỗi mòn sâu nảo như chinh phụ chờ chồng lên núi vọng phu. Hải ơi, mẹ già rồi mẹ chường, Khuyên sợ mẹ không chấp nhận cho chúng mình sống gần nhau quá. Mẹ mang một mối thù đối với người khác phái, mẹ vơ đũa cả nắm, mẹ nói với em đàn ông con trai người nào cũng gian manh đều cáng, mẹ nói rồi mẹ ngưng, mẹ chẳng cho em biết nguyên do, mẹ bảo em còn nhỏ quá, con nít hỉ mũi chưa sạch mà muốn biết chuyện người lớn làm chi. Thật em còn nhỏ không Hải, em còn nhỏ sao em đã biết yêu anh, sao em đã cảm nhận được sự cô đơn khi cuộc đời con gái thiếu một ánh mắt nhìn, một lời hỏi han triu mến ? Em lớn rồi Hải ơi, nhưng chẳng biết em có đủ lớn để chống lại thành kiến khắt khe của mẹ không ? Hãy giúp em thêm can đảm, Hải ơi.

CHƯƠNG V

Hải vào Saigon, em ở lại Huế buồn tênh. Từ hôm Hải sang tìm em, mẹ ngoại cứ đề ý đến em luôn. Buổi chiều em ra vườn học bài mẹ cũng đi theo, mẹ lẩn quẩn cạnh em rồi mẹ lại lóng ngóng sang vườn nhà bác Thuần. May mà Hải đã đi rồi, nếu không em cũng mệt với mẹ, nếu không, chắc thế nào Hải cũng sang vườn tìm em, Hải đã nói với em, mà em cũng cảm thấy như vậy, một ngày vắng nhau là cả hai đứa buồn thiu. Mẹ chỉ thăm dò em bằng cử chỉ dòm ngó, chứ mẹ chưa nói gì với em, chắc là mẹ đang lựa lời để nói, hoặc có thể là mẹ chưa có dịp giảng luận lý cho em nghe.

Sáng nay giờ Hiệu Đoàn, cô Tịnh Hương bàn đến việc hoàn thành tờ báo Tết cho lớp, cô hỏi thúc học sinh sáng tác thơ và văn nhanh lên rồi đưa cho Như Mai, cô bé là trưởng ban báo chí của lớp em đó. Cô hỏi Như Mai :

- Như Mai, việc ni cô đã dặn từ tuần trước, rứa có ai nộp bài cho em chưa ?

Như Mai giở tập kẹp mỏng bên trong loe ngoe vài tờ giấy pelure :

- Dạ thưa cô, mới có mấy bài thơ thôi.

Cô Tịnh Hương có vẻ không bằng lòng :

- Em phải cố động làm răng cho các bạn nộp bài đi chứ.

Như Mai đề nghị :

- Thừa cô ! Theo ý em, cô nên bắt buộc các trò nộp bài hơn là kêu gọi thiện chí, chẳng hạn như nếu ai không có bài, cô cho zéro Hiệu Đoàn.

Cả lớp nhao nhao :

- Không chịu mô, Như Mai làm tàng quá.

Ngọc Minh nguýt dài :

- Lỡ người ta không có khiếu văn chương thì răng.

Hồng Hạnh nói to với Minh Tâm ngồi bên cạnh :

- Con Như Mai ỷ nó viết văn làm thơ hay, nên nó mới đề nghị độc đoán rứa, dễ ghét.

Cô Tịnh Hương đập bàn :

- Các em yên lặng, Như Mai nói có lý chứ không phải sai. Các em phải hăng hái hưởng ứng viết bài, thì tờ báo của lớp mình mới thu gặt được kết quả tốt đẹp chứ. Tôi nghe theo lời đề nghị của Như Mai, gia hạn từ nay đến hết tuần tới, em nào không có bài nộp sẽ bị trừ 10 điểm

Hiệu Đoàn.

Ngọc Minh đưa tay lên phản đối :

- Thừa cô, lỗi tại em không có khiếu thi văn thì rằng, cô xử như rủa oan quá.

Cô Tịnh Hương nghiêm nghị :

- Nếu viết văn làm thơ không được, thì các em giờ sách báo ra tìm những bài sưu tầm, chuyện vui cười hoặc tranh dí dỏm, không có việc chi khó cả, chỉ tại các em không có thiện chí mà thôi.

Chuông reo ra chơi, em bảo Như Mai :

- Mi ác ghê, mi xúi cô chi mà ác rủa, vài bữa cô trừ điểm Hiệu Đoàn chắc tao thù mi lắm.

Như Mai nói :

- Thì mi gắng sáng tác đi.

Em chu môi :

- Tao ăn chớ sáng tác.

Rồi em nhìn Mai :

- Mai ơi, thôi mi làm dùm tao một bài thơ, nghe Mai, tội nghiệp tao mà.

109 | Vườn Cau Nước Dâng

Như Mai nheo mắt :

- Mi làm bộ, tao biết chừ mi làm thơ còn hay hơn tao nữa.

Em véo vai Như Mai :

- Thôi đi mi, đừng có chọc tao, tao cù lần bắt chết mà thơ với văn chi.

Như Mai nói nhỏ vào tai em :

- Thôi cô nương ơi, đừng giấu tôi nữa, tui khai ra chừ, tui mà khai ra là cô dị lắm.

Em ngạc nhiên nhìn Mai :

- Khai chi ? Tao đốt văn chương lắm bộ mi chưa biết rằng ?

Như Mai cười ý nhị :

- Nhưng mà... một khi đã yêu rồi... thì ai cũng trở thành thi sĩ cả.

Em hơi giật mình, nhưng em nói cứng :

- Mi thiệt a. Úp úp mở mở có trời mà hiểu.

Như Mai kéo em ngồi xuống bậc thềm :

- Thiệt có trời hiểu không ? Thiệt mi không hiểu không ? Không hiểu tao kể cho mà nghe.

Thử để cho Mai nói, xem nó biết những gì, xung quanh đây có ai nghe lén đâu mà sợ. Em làm mặt tỉnh bơ :

- Kể đi, kể thử tao nghe đi.

Như Mai ghé môi vào tai em nói lớn :

- Ngày xưa hí, có hai người nớ hí, hẹn nhau ở hồ Tịnh Tâm hí, rồi chở nhau về nhà hí...

Em hoảng hồn bịt miệng Như Mai :

- Thôi mi ơi, tắt cái miệng lại....

Như Mai vênh mặt :

- Mi đã hiểu chưa ?

Em cười cầu hòa :

- Răng mi biết tài rứa Như Mai ?

Như Mai không đáp, nó ôm lấy vai em lay lay :

- Chà, Bảo Khuyên của tui bữa ni tiến bộ quá ta, Bảo Khuyên của tui bữa ni bay bướm ngoài sức tưởng tượng

của tui rồi đó.

Em thẹn quá, em ấp úng :

- Mô có, tao mô có hẹn hò, tao đi hốt hụi cho mẹ ngoại, giữa đường tao gặp Hải mà, chớ có hẹn hò chi mô.

Như Mai vẫn cười :

- Chà, không hẹn, không hẹn mà dẫn nhau lên cầu Tịnh Tâm ngắm sen tàn...

Biết bào chữa Như Mai cũng không tin nên em nói lảng sang chuyện khác :

- Nghe Mai, mi làm dùm tao một bài thơ hí.

Như Mai gật đầu :

- Ủ, nhưng mi cũng phải gắng sáng tác cho quen nghe, nếu bí quá thì tao sẽ « cứu nguy dân tộc » dùm cho. Nì tao bày cho, mi ra ngoài vườn nghe, nhìn sang nhà chị Lộc rồi nhắm mắt lại kêu úm ba la Hải ơi, Hải ơi hú ba hồn bảy vía... là mi làm thơ được liền.

Em đâm thùm thụp vào vai Như Mai giữa tiếng chuông reo vào lớp rộn rã, đám học sinh xếp hàng nói cười xôn xao.

Em đang ngồi ăn cơm trưa với mẹ ngoại thì chị Lộc tìm sang, trên tay cầm cuốn truyện « Đỉnh gió Hú ». Chị gật đầu chào mẹ lễ phép :

- Dạ bẩm bà.

Mẹ ngoại hờ hững. Em cười với chị :

- Chị Lộc qua chơi với em đó hả, chị ngồi chơi chờ em một chút nghe.

Chị Lộc nói nhanh :

- Chị sang trả cho em cuốn truyện, chị về chừ, bên chị cũng chưa ăn cơm nơi.

Em ngạc nhiên nhưng em cố trấn tĩnh lại được, chị Lộc đưa cho em cuốn truyện chắc có ẩn ý gì đây. Bởi vì... em đâu có cho chị mượn truyện... bởi vì... em cũng chưa đọc truyện đó nơi, dù đã có lần em được nghe Như Mai khen hay và hỏi em có mượn không.

Trước mặt mẹ ngoại, em thản nhiên đưa tay đón lấy cuốn truyện chị Lộc vừa trao :

- Cám ơn chị hí, chị uống nước đã rồi về.

- Thôi, chị về kéo mạ chị chờ cơm.

Chị Lộc gật đầu chào mẹ ngoại, mẹ ngoại cũng gật đầu chào lại nhưng khi chị đi rồi, mẹ lờm theo :

- Ngó cái tướng dễ gai.

Em đến bàn lấy tấm xà răng :

- Mẹ răng a. Chị Lộc dễ thương rứa mà mẹ chê hoài.

Mẹ ngoại bỏ đũa đứng lên :

- Mi thì khi mô cũng bênh nó. Phải mà, nó là chim xanh cho mi, nó làm ông tơ bà nguyệt cho mi mà.

Mẹ lại chướng, nhìn mặt một người con gái sắp lấy chồng bước chân lên xe hoa là mẹ bứt rứt khó chịu.

Em không dám đứng lại lâu, em ôm quyển truyện bước vào phòng. Đúng như em dự đoán, phong thư của Hải, phong thư màu xanh gói ghém bao ân tình rơi ra ngay khi em giở qua trang đầu, Hải ơi, Hải ơi, em ôm lá thư vào lòng, thoang thoang men yêu dấu tràn khắp không gian...

Sàigòn, ngày...

Con chim Vành Khuyên yêu dấu của anh.

Bây giờ là 11 giờ rưỡi đêm, anh vào đến đây hồi 4 giờ chiều một ngát ngư Khuyên ạ, máy bay quân sự mà,

như vậy là cũng đỡ rồi, chứ có nhiều người cứ xách hành lý đi về hoài, có khi cả tuần mới đi được đó.

Thấy anh vào, cả nhà xúm lại hỏi thăm, nói là cả nhà cho oai vậy chứ anh chỉ còn me và một đứa em gái thôi, nó hơn Khuyên 1 tuổi hiện học đệ Nhị C Gia Long đó Khuyên (Khuyên đừng ngại, Khuyên nhỏ hơn nó nhưng Khuyên vẫn có quyền đánh nó vì Khuyên sắp làm chị của nó mà). Khuyên ơi, me và Loan (cô em gái anh) hỏi anh sao mà nghỉ hè ở Huế lâu vậy, có chi vui không, có chi lạ không, anh chỉ cười không nói, anh định chỉ nói riêng với me chuyện của chúng mình thôi, nhất định không cho con Loan biết, tính nó bép xép ranh mãnh chứ không dịu dàng dễ thương như Bảo Khuyên đâu.

Khuyên ơi, anh đã nói với me ngay sau bữa cơm chiều, khi con Loan vào phòng học bài và me dất ghé ra ngồi hóng mát trước hiên. Me hỏi thăm Khuyên nhiều lắm. Me hỏi Khuyên có đẹp không, có hiền không, có nét na hiền hậu không ? Có đảm đảm dịu dàng không ? Anh chỉ biết gật đầu, gật đầu và... gật đầu, bởi những đức tính me nêu ra Khuyên đều có cả. Hình như bao nhiêu cái đẹp của người con gái, tạo hóa đã tập trung nơi Khuyên, chẳng hiểu anh nghĩ như vậy có chủ quan không, tuy nhiên đối với anh, cái gì của Khuyên cũng... toàn mỹ, Khuyên là giòe suôi dịu hiền, là bóng cau xanh rợp mát hồn anh.

Khuyên ơi, me chịu rồi, me bảo nghe anh ca một hồi me muốn bay ra Huế ngay để xem mặt cô con dâu tương lai của me quá. Khuyên vui chưa, anh đã nói rồi mà, Khuyên dễ thương, Khuyên hiền hậu như rứa ai mà không thương. Nhưng mà này, anh dặn Khuyên nghe, có ai thương Khuyên thì mặc kệ, Khuyên phải chỉ thương một mình... anh thôi đó, không thôi anh... khóc cho mà xem.

Thôi, cho anh dừng bút nơi đây, anh phải nghỉ sớm để lấy sức, cả ngày nay ngồi trên máy bay nhà binh mệt quá.

Thương yêu

Hồ Hải

T.B. : à, Khuyên ơi vậy là Tết nay chắc chắn me sẽ về Huế thăm mẹ đó, nhớ lựa lời thưa qua với mẹ trước và nhất là nhớ viết thư cho anh liền nghe.

Em để lá thư trên ngực, em thiếp đi trong sung sướng, trong phân vân, vừa mừng vừa lo, làm sao mà nói với mẹ đây, cứ tưởng tượng đến vẻ hung hăng của mẹ khi nhắc đến chuyện cưới xin là em ớn luôn. Nhưng thế nào cũng phải thưa chuyện trước với mẹ, chứ sắp Tết đến nơi rồi, nếu để Hải đưa me của anh thành linh sang, mẹ nổi chướng, mẹ nói nhiều câu mất lòng có phải tình hai

đứa sẽ vỡ tan không. Trời ơi, chỉ nghĩ đến sự đó vỡ đó là em muốn chết đi cho xong.

Em ngủ không được, em trăn qua trở lại, em ngồi dậy rồi nằm xuống, làm sao bây giờ, nên thưa với mẹ ngoại câu nào trước, câu nào sau ? Khổ em ghê, sao em lại hoàn toàn mù tịt về vấn đề này, biết hỏi ai bây giờ ? Chị Lộc chẳng ? Thôi, chị cười em chết, hay là Như Mai, ừ đúng đó, Như Mai tuy nhỏ hơn chị Lộc nhiều nhưng nó khôn ngoan lắm, đã bao lần nó làm « quân sư » cho em bất cứ vấn đề gì, hơn nữa, nó đã biết mối tình giữa em và Hải, em khỏi sợ nó chọc thêm một lần nữa.

Nghĩ là làm, em chỗi dậy mặc quần áo đạp xe đến nhà Như Mai. Em không quên mang theo lá thư Hải, phải cho Như Mai đọc thư của Hải, phải thổ lộ « tâm sự » với nó thật nhiều, nó mới sẵn sàng giúp mình, tính Như Mai là vậy, nó không thích những người ưa giấu quanh đầu.

Như Mai đang xắt chuối cho heo ăn sau vườn, thấy em vào, nó mừng rỡ :

- Qua tao sớm rứa mi ? Chà bữa ni làm chi mà mặt mày tươi rói rứa ?

Em ngồi xuống bên nó :

- Tao muốn cho mi coi cái ni, rồi hỏi mi một chuyện

luôn.

- Chuyện nhờ tao làm thơ hả ?

Em lắc đầu :

- Không. Quan trọng hơn nhiều.

Như Mai hốt mớ chuối vừa xắt bỏ vào chiếc rổ tre đẹp qua một bên.

- Vô nhà đi, rồi hai đứa nói chuyện.

Em bảo :

- Mi cứ làm việc đi, tao còn ở chơi lâu mà.

Như Mai đứng lên :

- Tao xong rồi. Mi chờ tao rửa tay một chút hí.

Hai đứa cùng bước vào nhà, em hỏi :

- Cả nhà đi mô vắng hết rứa ?

- Máy đứa nhỏ đi học, mạ tao đi bán, ba tao đi làm.

- Mi ở nhà một mình thôi à ?

- Chớ còn mấy mình nữa ?

Như Mai lôi em ngã xuống giường :

- Nằm một chút cho khỏe mi. Tao mõi lưng vô hậu. Mô, mi cho tao coi cái chi mô ?

Em hơi then, rồi em ngập ngừng lòi trong tập vở lá thư Hải.

- Cho mi coi thư Hồ Hải đó.

Như Mai chớp lấy :

- Chà, mùi quá ta, ủa anh chàng vô lại Sài Gòn khi mô rứa ?

- Bữa thứ bảy a.

Như Mai vừa mở phong bì vừa nói :

- Mới thứ bảy mà chừ đã có thư, ngó bộ anh chàng si mi nặng hí.

Em nói nhỏ :

- Si chi mà si, hai đứa thương nhau thiệt mà.

Như Mai đọc xong lá thư, nó hỏi em :

- Chừ mi ưa hỏi chi tao ?

Em ôm ngang lưng Như Mai :

- Tao muốn mi bày cho tao lời lẽ để thừa chuyện với mẹ tao, mẹ tao khó lắm Mai ơi.

Như Mai trợn mắt :

- Khó thì cũng có cái chớ, đây người ta muốn hỏi cưới mi đàn ông hoàng mà, mẹ khó răng được.

Em tâm sự :

- Mẹ tao không ưa tao lấy chồng mô.

Như Mai ngồi nhồm dậy :

- Chi lạ rứa, bộ để mi mà làm mắ̃m à, bộ chờ mi già mà đóng thùng gởi qua Ấn Độ à ?

- Tao nói thiệt mà, không phải giỡn mô. Mi ngó đi Bảo Châu của tao tề, mẹ ngăn mẹ cấm đến nỗi dì phải bỏ Huế mà đi.

Như Mai rùn vai :

- Thiệt tao chưa thấy ai như mẹ ngoại mi.

Em nắm lấy tay Mai.

- Ủ, để tao nghĩ đã.

Một lát sau, Như Mai có vẻ nản, nó bảo em :

- Không còn cách chi hơn là nên nói thật với mẹ mi.

Em đẩy nẩy :

- Không được mô, mẹ tao chửi chết.

Như Mai nói lớn :

- Chửi chi mà chửi, Hồ Hải đang hoàng, xứng với mi bắt chết mà chửi chi.

Em lắc đầu :

- Mi chưa hiểu chi hết a. Mẹ tao đâu có kén chọn chi, mẹ tao nhất định không cho tao lấy chồng mà thôi.

Như Mai nhìn thẳng vào mắt em :

- Bảo Khuyên, mi yêu Hồ Hải thật chứ ?

Em gật đầu, đôi mắt nhìn nó van lơn. Như Mai vuốt má em bằng một cử chỉ của một người chị.

- Thôi được, để tao lựa lời thưa chuyện với mẹ dùm mi.

Em giục :

- Mà mau nghe, Hồ Hải đang chờ thư tao đó.

- Ủ, tối tao qua.

Như Mai ngồi nói chuyện với mẹ ngoại thật lâu, em nằm dí trong phòng hồi hộp chờ kết quả. Gần mười

giờ tối, em mới nghe tiếng xe Như Mai đạp qua cửa sổ phòng em :

- Tao về nghe Khuyên.

Em chưa kịp ừ, thì đã nghe mẹ kêu :

- Bảo Khuyên ơi.

Em rón rén đi ra, mẹ chỉ vào phản :

- Ngồi xuống đó đi, rồi mẹ nói chuyện cho cháu nghe. Chờ mẹ một chút.

Mẹ đi ra sau nhổ bã trà, em ngồi một mình trên phản, tay mân mê những ngọn lát chiếu, hồi hộp ghê, không biết Như Mai đã nói gì với mẹ, có thành công không mà xem mẹ có vẻ quan trọng quá. Mẹ đi vào, mẹ ngồi xuống cạnh em, ánh mắt mẹ hiền lành chứ không dữ dằn như em đã tưởng tượng :

- Khuyên nì.

- Dạ.

- Cháu còn nhỏ lắm. Nhưng thôi, mẹ sẽ kể cho cháu nghe để cháu khỏi thắc mắc, để cháu thấy rõ cái tâm địa tàn nhẫn vô nghĩa của đàn ông con trai, để cháu hiểu tại rằng mẹ không muốn dì Châu lấy chồng, mẹ không muốn cháu quen với bạn trai và mẹ ghét cay ghét đắng

những ai nói đến đám cưới.

Mẹ nói như say sưa, mẹ đang chìm hồn vào quá khứ :

- Mẹ lấy chồng từ năm mười sáu tuổi, ông ngoại cháu ngày xưa là quan lớn tại triều nên những ngày đầu tiên làm vợ về phương diện vật chất, mẹ đầy đủ vô cùng, và hồi đó, có biết bao người con gái thèm muốn địa vị của mẹ. Nhưng chỉ mấy năm đầu thôi cháu, ông ngoại đã bắt đầu chán mẹ và cưới thêm hầu thiếp. Hồi đó không như chừ, đàn ông có thể lấy nhiều vợ, hơn nữa, ông ngoại cháu là quan lớn, nên cả chục người muốn đem con gái mình dâng lên để xin bổng lộc. Mẹ khổ từ đó, mẹ căm thù ông ngoại từ đó và cũng từ đó mẹ sống âm thầm như một cái bóng giữa nhà rộng lầu cao, giữa tiền muôn bạc vạn. Ông ngoại không còn ngó ngang chi đến mẹ dù khi đó mẹ cháu đã ra đời. Ông ngoại cưới một lúc mười nàng hầu, xây cả mười căn nhà rộng cho những người con gái đó ở mà không thèm hỏi qua mẹ một tiếng dù mẹ là vợ chính thức của ông. Rồi dần dần ông ngoại cháu càng rượu chè trụy lạc, bao nhiêu tiền bạc dần vơi đi như núi lở sông mòn. Do đó, đường thăng quan tiến chức của ông cũng bị nghẽn lối, cấp trên dần dần mất lòng tin tưởng ông ngoại cháu và cuối cùng, ông bị cách chức. Gia tài chỉ còn lại ngôi nhà và mảnh vườn ni. Mẹ đem... ông ngoại cháu về đây cùng nhau nương tựa sinh sống làm ăn, khi đó mẹ đã sinh

thêm dì Bảo Châu. Nhưng ông ngoại cháu ngựa quen đường cũ, ông không chịu nổi nếp sống an phận mà mẹ đã hết lòng buôn tảo bán tần đem đến cho ông, ông đâm ra cờ bạc, rượu chè nghiện ngập và mỗi lần mẹ khuyên lon, là ông hành hạ đánh đập mẹ tàn nhẫn. Rồi chỉ vài năm sau thôi, ông ngoại cháu viện cớ rằng, mẹ không có con trai, ông đã bỏ nhà đi theo một người đàn bà trẻ đẹp hơn mẹ nhiều... và ông đi biệt luôn mặc cho vợ con côi cút bơ vơ. Mẹ buồn nhiều nhưng rồi cũng nguôi đi. Năm mẹ cháu được mười tám tuổi, cũng đẹp dễ thương như cháu bây giờ, mẹ cháu yêu một người họa sĩ, và mẹ, tuy đạo đó, mẹ có ghét đàn ông thật, nhưng thấy hai người thương nhau quá mẹ chia rẽ không đành. Rồi mẹ đứng ra làm đám cưới cho hai người, ba cháu ngày đó mồ côi cha mẹ nên mẹ bao bọc tất cả, kể cả những lễ nghi cần thiết nhà trai phải có, mẹ đều cho thông qua. Mẹ thương con rể, nhưng dần dà, mẹ thấy rõ tâm địa của ba cháu. Ba cháu còn tệ hơn ông ngoại cháu nữa, nó chỉ lợi dụng mẹ cháu chứ chẳng có yêu thương chi cả. Nó lấy mẹ cháu với ý định đào mỏ vì nó thấy mẹ giàu, lợi tức ngôi vườn này đủ sức bao bọc nó suốt đời, cho nên, sau vài tháng đóng kịch yêu thương giả dối, ba cháu đã để rơi cái mặt nạ của nó ra, nó đi nhảy nhót, cờ bạc suốt ngày. Ban đầu, sợ mẹ biết mẹ buồn, mẹ cháu còn lén lút đưa tiền, nhưng sau thấy ba cháu tiêu tiền phung phí quá, mẹ cháu ngăn cản và từ đó cuộc

sống địa ngục của mẹ cháu bắt đầu. Ba cháu túng tiền nên giờ thối vũ phu, đánh đập mẹ cháu tàn nhẫn. Không ai ở đó mà can hoài, mẹ bận buôn bán, dì Châu thì còn nhỏ quá, đôi lúc dì còn bị ba cháu đánh lây nữa. Mẹ nói không được, mẹ chỉ biết âm thầm khóc khi thấy những vết bầm hằn trên da thịt đứa con gái thân yêu.

Đến khi mẹ cháu mang thai cháu, ba cháu đã bỏ nhà ra đi sau một trận gây gỗ lớn, chung qui cũng chỉ là vụ khảo tiền đánh bạc. Mẹ nghe nói, ba cháu đã theo một vũ nữ, tuy không đẹp bằng mẹ cháu, nhưng cô ta lắm tiền lắm bạc và sẵn sàng đưa cho ba cháu rất nhiều tiền để nường vào những sòng bài to lớn, những trận vui suốt sáng nụ cười thâu đêm.

Tội nghiệp mẹ cháu, mẹ cháu yêu ba cháu thật tình nên sau ngày ba cháu đi, mẹ cháu gầy guộc hẳn. Mẹ khuyên mãi, mẹ dỗ hoài mẹ cháu mới gượng vui để sống chờ ngày cháu ra đời. Nhưng vì trùng tâm bệnh đã đục khoét lần mòn thân xác mẹ cháu, cho đến năm cháu lên bốn thì mẹ cháu đã mòn hơi kiệt sức, mẹ cháu khóc rất nhiều với mẹ để gửi gắm cháu trước phút lâm chung.

Mẹ cháu chết đi để lại cho mẹ một mối hận ngàn đời. Mẹ căm thù tất cả đàn ông con trai từ đó, mẹ thề với lòng nhất định sẽ không chấp nhận bất cứ người con trai mô đến với dì Châu, với cháu sau này. Nhưng dì

125 | Vườn Cau Nước Dâng

Châu đã cãi lời mẹ, rồi nó sẽ khổ, Khuyên nợ.

Mẹ ngưng nói, mẹ nâng ly trà ra nhấp một chút rồi mẹ rút khăn trong túi ra lau nước mắt :

- Đừng Khuyên ơi, có chồng khổ lắm cháu ơi.

Em nói một cách yếu ớt :

- Nhưng anh Hải... anh Hải thương cháu thiệt mà mẹ.

Mẹ ngoại lắc đầu vuốt tóc em :

- Cháu nói y hệt như me cháu ngày xưa.

Em bối rối :

- Nhưng anh Hải... anh Hải đáng hoàng lắm mà mẹ.

Mẹ vuốt tóc em :

- Cháu còn dại lắm. Đừng nên xét đoán lòng người ở bề ngoài. Hồi đó ba cháu cũng đẹp, cũng sáng sủa như cậu Hải xưa.

Em cúi đầu, em chả biết nói sao. Mẹ gằn mạnh từng tiếng :

- Cháu nên luôn luôn tâm niệm là, một trăm phần trăm đàn ông con trai bất cứ ở thời đại mô cũng đều giả như nhau, cũng cá mè một lứa hết.

Em cố cãi :

- Nhưng rằng... cháu thấy có nhiều cặp vợ chồng sống hạnh phúc thương yêu nhau suốt đời mà mẹ.

Mẹ ngoại gạt đi :

- Cháu chỉ thấy bên ngoài thôi mà, không có mô cháu ơi, trong những cuộc hôn nhân, người vợ sẽ là người bất hạnh.

Rồi mẹ vuốt tóc em :

- Đừng cháu, đừng đại dốt nữa, hãy mở mắt cho sáng, hai cái gương đau khổ trước mắt, của mẹ và của me cháu, cháu không thấy rằng ?

Em úp mặt vào đôi tay :

- Nhưng... nhưng cháu không tin anh Hải sẽ xử tệ với cháu, anh Hải thương cháu lắm mà.

Mẹ ngoại vẫn thản nhiên :

- Cháu nói y như me cháu, ngày xưa, me cháu đặt hết lòng tin nơi ba cháu nhưng rồi ba cháu cũng tàn nhẫn dứt áo ra đi.

Em khóc rầm rức. Em không biết phải nói sao để lay chuyển lòng mẹ. Đàn ông có thể phần lớn dối gian quý

quyết, nhưng chắc chắn trong số đó không có Hải của Bảo Khuyên. Hải ơi, Khuyên tin anh, Khuyên tin anh...

Mẹ lại vỗ về em :

- Nín đi cháu, Bảo Khuyên, đừng thèm nghĩ ngợi đến ai nữa, nên nghĩ đến bản thân mình là hơn. Không ai thương mình bằng mình cả.

Rồi mẹ kết luận :

- Tu là cội phúc, tình là dây oan.

Em trở mặt nhìn mẹ ngoại, không lẽ mẹ muốn em đi tu thật sao, xa Hải là em chết, là đời em hết mà thôi, Hải ơi.

Em cố gắng lắm mới hỏi được mẹ :

- Mẹ ơi, con Mai có nói với mẹ là Tết ni anh Hải đưa mẹ của anh ấy ra thăm mẹ không ?

Đôi mắt của mẹ đang dịu dàng bỗng long lên :

- Tao nghe hết rồi, tao biết hết rồi, mi nhờ nói chừng mô con Mai nói chừng nấy, nhưng tao bịt lỗ tai gài con mắt, tao không biết chi hết, tao đui tao điếc rồi.

Em cầm tay mẹ lay nhẹ :

- Mẹ ơi, tội cháu mà, mẹ bằng lòng tiếp me của anh Hải nghe mẹ.

Mẹ ngoại nhìn em như quái vật :

- Trời ơi, bộ chuyện tao mới kể cho mi nghe như nước đổ lá môn răng Bảo Khuyên ?

Em khổ sở :

- Mẹ ơi... cháu tin là anh Hải không tệ như rứa mô.

Mẹ đứng bật dậy thật mạnh :

- Tao hết hơi hết sức với mi rồi Khuyên ơi, thiệt đúng là con cháu bất hiếu bất mục, thôi cuốn gói đi theo dì Châu của mi luôn cho rồi. Tao không cần, không thiết đến ai nữa.

Mẹ ngoại bỏ đi vào phòng nói như khóc :

- Tao già rồi, để tao chết một thân một mình cũng được, cứ rủ nhau đi lấy chồng hết đi, đừng bịt chế¹⁰ cho tao nữa.

¹⁰ Bịt chế : Để tang.

129 | Vườn Cau Nước Dâng

Em chạy theo :

- Mẹ ơi, mẹ thương cháu mà.

Mệ ngoại nhìn em lạnh băng :

- Mi mù quáng vì tình rồi, Bảo Khuyên nợ.

CHƯƠNG VI

Em không dám viết thư cho Hải, em thất bại mất rồi, Như Mai thất bại mất rồi, trong việc thuyết phục mẹ ngoại dùm em. Như Mai ngạc nhiên lắm khi nghe em báo tin kết quả bất thành. Nó trợn mắt :

- Chi lạ chưa, rứa mà tao nói chi mẹ mi cũng gật đầu hết a. Tao tưởng bỏ chứ.

Em buồn buồn :

- Tính mẹ tao chương lắm mi ơi, mẹ nghĩ một đường mẹ làm một nẻo, mẹ ừ đó rồi không đó.

- Mi viết thư cho Hồ Hải chưa ?

Em muốn khóc :

- Tao ưa viết cho Hải lắm nhưng tao không biết nói chi, Hải đang chờ tao cho anh ấy biết kết quả, mà kết quả thì như mi đã thấy đó, làm rãng mà tao viết thư cho được.

Em buồn buồn cả ngày, em dàu dàu suốt buổi. Mẹ không ngó ngang gì đến em, mẹ không hỏi han em một tiếng. Em đoán là mẹ sẽ cố giữ thái độ lạnh lùng đó cho đến khi Hải đưa mẹ của anh về Huế thăm mẹ.

Em nhớ Hải quá nhưng em cũng mâu thuẫn với chính mình. Em mong Hải ra nhưng em vẫn ao ước thời gian ngừng trôi. Hải ơi, gặp nhau thêm một lần nữa để rồi mất nhau thôi anh.

Nhưng rồi ngày lại ngày vẫn tiếp nối, em như người mất hồn trong những giờ học cuối năm. Như Mai làm thơ dùm cho em đăng báo Tết, Như Mai an ủi em thật nhiều nhưng nỗi khổ sở vẫn vây bủa quanh em...

Nhưng rồi việc sẽ đến cũng đến, sau đêm Văn Nghệ Tất Niên tổ chức tại trường, Hải đứng đón em ngoài cổng :

- Bảo Khuyên.

Chân em như muốn khuyu xuống :

- Anh Hải.

Bắt chấp những cặp mắt dòm ngó, Hải nắm tay em :

- Bảo Khuyên, rằng Khuyên không viết thư cho anh, làm anh chờ anh đợi, Khuyên ơi, Khuyên quên anh rồi hả ?

Em lắc đầu ghen ngào :

- Hải ơi, Khuyên khổ lắm.

Chúng em đi song song bên nhau, con đường Lê Lợi rộn rịp xe cộ những người đi xem liên hoan về. Như Mai tề nhị rút lui :

- Tao về trước nghe Bảo Khuyên.

Hải thâm thì :

- Máy bay cất cánh trễ nên anh tới Huế lúc 9 giờ tối, nghe chị Lộc nói Khuyên lên trường dự Văn Nghệ nên anh đến đây ngay.

Thấy em im lặng, Hải gọi :

- Bảo Khuyên.

Em ngược mắt nhìn Hải, đèn đường soi mắt em long lanh, Hải sững sờ :

- Bảo Khuyên, tại sao Khuyên khóc ?

Những giọt nước mắt lăn dài trên má em :

- Anh Hải, anh đừng giận Khuyên khi Khuyên không viết thư cho anh.

Hải cười bao dung :

- Không khi mô anh nỡ giận Khuyên hết. Tại vắng thư Khuyên nên anh hỏi lý do cho biết mà thôi. Thấy mặt Khuyên làm rằng anh giận cho nổi.

Em đi sát vào Hải hơn :

- Khuyên muốn viết thư cho anh lắm chứ, nhưng Khuyên khổ lắm. Sau khi nhận được thư anh, Khuyên có thừa chuyện với mẹ, nhưng mẹ không chịu, mẹ nhất định không cho Khuyên lấy chồng.

Hải trầm ngâm :

- Chắc tại mẹ thấy Khuyên còn nhỏ. Răng Khuyên không thừa cho mẹ rõ hơn ? Khuyên nói là anh chỉ muốn đính ước cùng Khuyên thôi, còn đám cưới thì đợi đến khi anh ra trường đã.

Em lắc đầu :

- Không phải rứa mô anh Hải ơi, mẹ Khuyên...mẹ Khuyên không nghĩ như anh đã tưởng mô, rồi Khuyên sẽ kể rõ cho anh nghe.

Hải nóng nảy :

- Khuyên kể liền cho anh nghe đi.

Em đưa tay xem đồng hồ :

- Khuya rồi anh, chắc không kịp, vì câu chuyện khá dài.

Hai dẫn em rẽ về phía trái, em ngạc nhiên :

- Đi mô đây anh ?

- Ghé nhà người bạn anh, anh gửi xe ở đó, anh đưa Khuyên về kéo trẻ mẹ la.

Em đứng chờ bên ngoài độ một phút, Hải dắt xe ra :

- Bảo Khuyên.

Hải dựng xe bên cánh cổng trắng, bóng tối ngàn cây đổ xuống tràn lan. Tim em đập mạnh :

- Chi rứa anh Hải ?

Hải đến bên em, bàn tay anh vuốt nhẹ mái tóc em :

- Khuyên ơi, Khuyên có nhớ anh không ?

Em gật đầu, em chỉ biết gật đầu, lời tình tự mất hút trên bờ môi, thấy mặt Hải rồi Khuyên quên hết ngôn ngữ, ngôn ngữ loài người làm sao nói cho đủ nghĩa yêu anh. Hải say sưa :

- Khuyên biết không, anh nhớ Khuyên ghê gớm đến nỗi cả tháng nay anh học hành không được chi cả.

Hải nhìn em, em nhìn Hải, em thấy vòm trời trên cao lấp lánh những vì sao.

135 | Vườn Cau Nước Dâng

- Thôi để anh đưa Khuyên về kéo khuya.

Đường đêm đã vắng, gió từ sông thổi lên mát rượi.

- Khuyên ơi.

- Dạ.

- Me cũng có ra theo anh nữa đó.

Em giật mình :

- Chết.

- Răng lại chết ?

- Mẹ...mẹ Khuyên chưa chịu mà.

- Me anh còn ở trên nhà người chị, chắc ngày một mới xuống bác Thuần được. Khuyên ơi, mai mình gặp nhau Khuyên nhớ kể chuyện nó cho anh nghe với hí.

Em lo ngại :

- Mai...mai mình gặp nhau hả anh ? Mà... mà gặp ở chỗ mô ?

- Thì nơi hẹn cũ, sau vườn nhà Khuyên.

Em hoảng :

- Thôi chỗ khác đi anh, bữa ni mẹ Khuyên canh giữ lắm.

- Khó rứa.

- Thì Khuyên đã nói với anh mà, mai Khuyên kể cho anh nghe.

Hải cười nhẹ :

- Khuyên làm anh nôn quá, chắc tối ni anh ngủ không được.

Xe gần đến nhà em.

- Khuyên ơi.

- Dạ.

- Mai mình gặp nhau ở chỗ mô ? Cho Khuyên chọn đó.

Em bước xuống xe :

- Khuyên... Khuyên không biết anh chọn đi.

Suy nghĩ một lát, Hải nói :

- Hẹn gần nhà sợ Khuyên ngại. Thôi sáng mai Khuyên đạp xe tới Bưu Điện, anh chờ Khuyên ở đó nghe.

Ngày mai... ngày mai thế nào cũng phải gặp Hải, kể rõ cho Hải biết mọi sự việc xảy ra để anh lo liệu. Chuyện người lớn với nhau không thể đùa được, Hải đã đưa mẹ của anh ra Huế để tính chuyện lâu dài với em, không lẽ sau này Hải cũng tàn tệ như ba, như ông ngoại sao ?

- Khuyên, ngày mai mình gặp nhau ở Bưu Điện hí.

Em bằng lòng :

- Dạ. Máy giờ anh ?

- Suốt cả buổi sáng anh đợi Khuyên ở đó.

- Thôi Khuyên vô nhà nghe.

Hải siết chặt tay em :

- Mai mình lại gặp nhau.

Em vào tới nhà, mẹ ngoại hãy còn thức :

- Về chi mà về khuya khoắt rứa Khuyên ?

Em nói dối :

- Dạ chương trình văn nghệ dài quá, chừ mới xong.

Mẹ đứng dậy đi vào phòng :

- Thôi thay áo rồi đi ngủ, kêu O Cam lên gài cửa cho cẩn thận, bữa ni Tết nhất tới nơi rồi, ăn trộm như rươi.

Buổi sáng em sửa soạn đi, mẹ ngoại hỏi :

- Nghĩ Tết rồi mà mi còn đi mô nữa đó Khuyên ?

Em dắt xe đạp ra cửa :

- Cháu tới nhà con Mai mượn mấy cuốn truyện về đọc.

Mẹ có vẻ không bằng lòng :

- Sách với truyện cả ngày, coi chừng mi mê ba cái tiểu thuyết lãng mạn rồi bỏ học bỏ hành luôn đó.

- Mô có mẹ. Sách cháu đọc sách là sách đảng hoàng mở mang trí tuệ mà mẹ.

Mẹ ngoại mở nắp rương xe lấy chiếc nồi đồng :

- Đi liệu mà về sớm đó - Rồi mẹ gọi O Cam - Cam ơi, đem cái nồi xuống bếp rửa để nấu chè, chiều tao cúng.

Gần chín giờ rồi, em đạp xe thật nhanh, sợ Hải chờ.

Em gặp Hải dựng xe bên trường Kiều Mẫu.

- Bảo Khuyên.

139 | Vườn Cau Nước Dâng

Em thắng xe lại :

- Ủa, rằng anh nói anh chờ Khuyên ở Bru Điện ?

Hải nhìn đồng hồ đeo tay :

- Anh chờ Khuyên ở đó từ bảy giờ hơn đến chừ. Nóng lòng quá anh cho xe chạy vòng vòng, vừa đến đây thì thấy dáng Khuyên từ xa đi tới nên anh đứng lại chờ luôn.

Hải chạy xe thật chậm bên em :

- Bữa ni ngó Khuyên hư, Khuyên ôm hăn đi.

- Dạ.

- Khuyên, Khuyên đang buồn ?

Em gắt :

- Khuyên sẽ kể cho anh nghe mà.

Hải nói :

- Qua trường Trương Định, tới nhà người bà con anh, anh gửi xe cho Khuyên rồi chúng mình đi chơi bằng xe anh.

Em e ngại :

- Nhà bà con của anh à ? Thôi Khuyên sợ lắm, Khuyên sợ người ta cười lắm.

Hải dừng xe lại :

- Nếu sợ thì Khuyên đứng đây trông xe cho anh, anh đem xe Khuyên đến gửi rồi trở lại liền.

Em bằng lòng. Em đứng lặng yên bên xe Hải, nhìn nắng mai vàng trải ánh sáng trên giòng sông. Hải trở lại :

- Khuyên, lên anh chở.

- Mình đi mô đây anh ?

- Lên An Lăng ăn bánh bèo, Khuyên chịu không ?

Em cúi đầu :

- Dạ răng cũng được.

- Ở đó vắng, yên tĩnh, mình có thể nói chuyện với nhau mà khỏi sợ ai dòm ngó.

- Dạ.

Trong chiếc quán lá chênh vênh, dựng bên khóm tre già dưới chân núi Ngự, Hải âu yếm nhìn em :

- Khuyên, nói tắt cả cho anh nghe đi, mọi sự việc xảy đến cho tình yêu chúng mình sau ngày anh rời Huế.

Em cúi mặt nhìn những vết trầy trên chiếc bàn gỗ :

- Anh Hải, mẹ Khuyên nhất định không cho Khuyên lấy chồng.

- Khuyên có nhận được thư anh chớ ? Khuyên có thưa với mẹ rõ ràng chớ ?

- Dạ có. Khuyên... Khuyên nhờ con Như Mai...

- Răng lại nhờ Như Mai ?

- Khuyên... Khuyên sợ mẹ quá, trước mắt mẹ Khuyên chỉ là đứa con nít. Như Mai lớn hơn Khuyên, Như Mai khôn ngoan hơn Khuyên, mẹ hay nói rứa.

- Rồi Như Mai có giúp Khuyên không ?

- Dạ có. Trước tê, mẹ Khuyên ghét nói chuyện lấy chồng lắm, mẹ ngăn trở dì Châu của Khuyên đến nỗi dì buồn bực phải bỏ Huế mà đi. Anh biết không, dạo trước, mẹ Khuyên mến chị Lộc lắm, nhưng sau ngày chị ấy đính hôn, mẹ ghét cay ghét đắng, mẹ còn cấm Khuyên chơi với chị Lộc nữa đó.

- Lạ ghê hí.

- Dạ. Để Khuyên kể tiếp cho anh nghe. Tính mẹ chướng, nhưng Khuyên biết thì biết rủa thôi chứ không ngờ nó có một nguyên nhân sâu xa.

- Rồi mẹ kể cho Khuyên nghe ?

- Dạ. Sau khi con Như Mai thừa chuyện anh muốn đưa mẹ anh ra thăm mẹ, mẹ không nói chi hết, mẹ chờ cho con Như Mai về, mẹ kêu Khuyên ra, mẹ kể.

Em im lặng. Những đĩa bánh bèo nhỏ nhụy tôm hồng hồng còn bốc khói được bà chủ quán mang ra :

- Thầy cô dùng thêm bánh ướt không ?

Hải hỏi em :

- Khuyên ăn bánh ướt hỉ.

- Thôi anh.

Hải nhìn bà chủ quán :

- Dạ thôi cảm ơn bà.

Hải múc nước mắm chan vào đĩa bánh đưa cho em :

- Khuyên ăn đi rồi kể tiếp cho anh nghe.

Em không buồn ăn :

- Anh Hải, thì ra từ xa xưa, mẹ đã căm hờn đàn ông và xem họ như kẻ thù không đội trời chung với đàn bà. Mẹ nói, trời sinh ra đàn ông con trai để hành hạ, làm khổ sở đàn bà con gái, nên mình phải chống lại họ bằng cách đừng nên lấy chồng.

Hải nhú mảy :

- Nguyên nhân mỗi căm thù đó, Khuyên có nghe mẹ nói không ?

Em gật đầu :

- Mẹ nói nhiều lắm. Để Khuyên tóm tắt cho anh nghe. Mẹ nói ông ngoại Khuyên ngày xưa ruồng rẫy đánh đập mẹ, tiếp đến là mẹ Khuyên, bị ba Khuyên hành hạ phụ bạc, nên mẹ Khuyên sầu mẹ Khuyên héo hắt, cuối cùng vì đau buồn quá mà chết đi. Sau cái chết của mẹ Khuyên, sự căm thù đàn ông của mẹ lên đến tột đỉnh, mẹ nhất định không cho dì Châu của Khuyên lấy chồng, dù dạo dì Châu bằng Khuyên, dì đẹp dễ sợ lắm, dì có cả chục người say mê lận.

Hải cầm chiếc muỗng gõ nhịp lên vành chén :

- Mẹ Khuyên mà khó rứa thì... khó ghê, anh khổ ghê.

Em rơm rớm nước mắt nhìn Hải, em thấy Hải nhúu mày, Hải bóp trán suy nghĩ, rồi đôi mắt Hải sáng lên, anh nhìn em cương quyết :

- Khuyên đừng lo ngại chi hết a. Anh sẽ tìm cách thuyết phục mẹ Khuyên.

Em yếu ớt :

- Cách chi rứa anh ?

- Mẹ của Khuyên thân với bác Thuấn anh lắm phải không ?

Em gật đầu :

- Mẹ Khuyên chường lắm. Trước thì mẹ thân với bác Thuấn lắm, hai bà ngày mô cũng gặp nhau, bác Thuấn không qua nhà thì mẹ Khuyên lại tìm sang, hai bà mà bàn chuyện Trời Phật thì coi như cả ngày không cần ăn cơm cũng no. nhưng từ ngày chị Lộc làm đám hỏi, mẹ Khuyên lơ là hẳn với bác Thuấn, rằm mồng một đi chùa mẹ cũng không qua rủ nữa.

- Chị Lộc đâu có ăn nhằm gì tới mẹ ?

- Thì Khuyên đã nói mà, mẹ không ưa ai lấy chồng hết a, huống chi là Khuyên, mẹ canh dữ lắm.

Suy nghĩ một lát, Hải hỏi em :

- Mẹ Khuyên có tuyệt giao hẳn với bác Thuần không?

Em lắc đầu :

- Dạ không. Thỉnh thoảng bác Thuần vẫn sang chơi nhưng mẹ thì Khuyên không còn thấy qua nhà bác Thuần nữa.

Hải xích ghế lại gần em :

- Khuyên nì, anh định rì. Mẹ Khuyên đã khó rứa, mẹ anh thì còn quá xa lạ với mẹ, nên anh định nhờ bác Thuần sang đánh tiếng với mẹ trước, rồi mẹ anh qua thăm sau, được không ?

Em bối rối :

- Tùy anh thôi, chớ Khuyên mô có biết chi, đầu óc Khuyên còn non dại, tâm trí Khuyên rồi nùi.

Hải đặt tay lên bàn tay em để trên bàn, vỗ nhẹ nhẹ :

- Bác Thuần khéo nói lắm, anh hy vọng sẽ thành công. Khuyên đừng lo nữa, Khuyên đừng sợ nữa, tươi lên cho anh nhìn nào, giòng suối mát của anh.

Em mỉm miệng cười héo úa :

- Khuyên lo ghê.

- Khuyên đừng có lo, có anh.
- Khuyên sợ ghê.
- Khuyên đừng có sợ, có anh.
- Khuyên cầu Trời Phật phù hộ cho tình yêu chúng ta.
- Anh cũng rứa, xa Khuyên, chắc anh không thể sống được. Trưa ni, anh thưa chuyện với bác Thuần, rồi chiều bác qua thăm mẹ Khuyên nghe.

Em hỏi hộp :

- Dạ. Khuyên có cần nói chi với mẹ Khuyên trước khi bác Thuần qua không ?

- Thôi khỏi, cứ xem như bác Thuần qua tình cờ, câu chuyện sẽ tự nhiên và dễ dàng hơn.

Nắng đã lên cao nhuộm vàng đồi cỏ, Hải rủ :

- Mình lên núi chơi Khuyên.

Em từ chối :

- Thôi Khuyên phải về, trưa rồi, mẹ la chết.

Hải đứng dậy, biểu đồng tình :

- Ủ đúng rồi, tụi mình phải về, chứ để mẹ la Khuyên nữa thì chiều ni hư bột hư đường hết.

Em bảo :

- Anh cũng nên về sớm để có thì giờ bàn luận với bác Thuần.

- Khuyên nói phải, rứa mà anh bậy ghê, cứ rủ Khuyên đi chơi mãi - Hải nhìn em đầy trù mền - anh cứ muốn ở cạnh Khuyên suốt đời.

Em đỏ mặt, nói lảng :

- Mình về đi anh, còn đi lấy xe cho Khuyên nữa, cũng lâu chớ không phải chơi mô.

Em về tới nhà không thấy mẹ ngoại, em hỏi O Cam đang ngồi đãi đậu nấu chè :

- Mẹ tui mô rồi ?

- Bà đang coi họ bẻ bắp ngoài ruộng a. Cô đi mô mơi chừ rứa ? Cô Như Mai qua tìm hai lần mà không gặp.

Em giật mình, em nói dối với mẹ là em tới nhà Như Mai mượn sách, vậy mà con bé lại đi tìm em, thế có chết không. Em dựng xe đạp bên gốc cau, tới bên O Cam :

- Nì, thấy Như Mai tới mẹ tui có nói chi không ?

O Cam lắc đầu :

- Bà mô có gặp, từ sáng tới chừ bà mắc ngoài ruộng bắp a. Cô Như Mai chỉ gặp có mình tui thôi.

Em nhẹ nhõm cả người :

- Rửa à, nì, O đừng nói với mẹ tui là có con Như Mai qua tìm tui nghe.

- Rửa rửa cô ?

Em giả vờ :

- Tui không thích. Mẹ tui hay hỏi lắm. Mẹ tui sợ con Như Mai qua rủ tui đi chơi, mẹ tui không ưa tui đi chơi hoài rửa. O nhớ nghe.

- Mẹ có hỏi thì tui mới nói, chớ nói làm chi, tui còn nhiều công việc lắm, còn nấu chè nấu xôi chiều tối nì cúng nữa nì.

Em vào nhà trong thay áo rồi ra cạnh O Cam :

- Có việc chi làm đưa tui phụ giúp cho.

O Cam bung rở đậu vừa đãi xong vào bếp :

- Thôi cô, để tui nấu cũng được, cô đi ngủ đi cho khỏe.

Em lấy chổi quét sơ tấm phản rồi nằm xuống lim dim đôi mắt. Suốt đêm qua không ngủ, chừ em cảm thấy mệt ghê. Một lát sau, mẹ từ ngoài sân bước vào :

- Con Bảo Khuyên về rồi à. Cam ơi, mau dọn cơm cho sớm, chiều ni còn cúng nữa.

Em vờ ngái ngủ, em xoay mặt vào trong vách lòng thầm lo ngại, em quên băng mắt không bàn với Hải, chiều ni mẹ mắc cúng, không biết bác Thuần sang có gặp điều chi trở ngại không. Mẹ lay em dậy :

- Dậy Khuyên, dậy ăn ba hột cơm rồi vô phòng ngủ, để chỗ ngoài ni cho tao gói bánh.

Em ăn qua loa rồi rút vào phòng trong, em đang cần một giấc ngủ trưa cho dịu bớt cơn nhức đầu.

Tiếng chào của bác Thuần làm em tỉnh giấc :

- Thừa mẹ, chà, mẹ gói bánh chi rứa ?

Giọng mẹ thật hững hờ :

- Bà qua chơi đó à. Tôi gói bánh nậm, chiều cúng.

Em không ngủ được nữa, em ngồi dậy hé màn nhìn ra. Em thấy bác Thuần đặt một gói lớn lên bàn :

- Thừa mẹ, cháu tôi mới ở Sài Gòn về ăn Tết, có chút quà mọn đem qua biếu mẹ dùng cho vui.

Mẹ ngoại khách sáo :

- Chà, tôi với bà mà biếu xén làm chi, vả lại quà của cậu Hải tôi không dám nhận mô. Mời bà ngồi chơi.

Em giật mình, em đưa tay lên chặn ngực. Bác Thuấn vẫn tươi cười :

- Dạ quà của cháu Hải thì cũng như quà của tôi, bà con láng giềng cả mà. Con cháu trong nhà cả mà.

Mẹ ngoại bỗng khó chịu :

- Tôi không dám rồi đó, tôi chỉ có con Châu là con, con Khuyên là cháu mà thôi, tôi không dám nhận thêm ai vào trong cái nhà này nữa.

Em thoáng thấy gương mặt bác Thuấn biến sắc, nhưng bác đang cố nén giận làm vui :

- Mẹ nói rứa là mẹ chấp trách quá chứ mẹ lớn tuổi rồi, thì ai lại chẳng là con cháu mẹ.

Em bắt gặp nét sắc bén trong đôi mắt mẹ :

- Bác Thuấn nợ, tôi biết chiều ni bà sang đây sớm là có việc chi rồi, thường thường bà trọng giấc ngủ trưa

lắm mà.

Bác Thuấn rời ghế sang ngồi cạnh mẹ :

- Dạ, mẹ đoán được thì tôi cũng mừng. Đỡ phải dài dòng câu chuyện, đỡ khỏi mất thời giờ của mẹ vì tôi cũng biết, chiều ni mẹ mắc cúng.

Mẹ nói như đuổi :

- Chiều mới cúng nhưng chừ tôi còn phải hấp bánh, nấu chè, hông xôi, biết bao nhiêu là công việc.

Bác Thuấn nghen lời vì phải nén sự bất bình :

- Thừa mẹ, nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, mẹ đã biết sơ rồi thì chừ tôi xin thưa lại cho rõ ràng hơn. Thằng cháu tôi đó, thằng Hồ Hải học kiến trúc trong Sài Gòn, kỳ nghỉ hè vừa qua, có ra Huế chơi, rồi tình cờ quen với cháu Bảo Khuyên đây. Thấy Bảo Khuyên hiền lành thùy mị nên thằng Hải nó đem lòng thương mến...

Mẹ ngoại ngắt lời :

- Cám ơn lòng tốt của cậu Hải bên nhà, nhưng mẹ cháu tôi là người hèn kém, không dám trèo cao.

Bác Thuấn cố mỉm cười vuốt ve lòng mẹ :

- Mẹ đừng nói rủa tội, cháu Hải nhà tôi mà cưới được cháu Bảo Khuyên là điều đại hạnh. Thời buổi văn minh tiến bộ chừ khó mà tìm được người vợ nét na dịu dàng như rủa.

Mẹ ngoại vẫn tiếp tục gói bánh, gương mặt không thay đổi :

- Xin lỗi bà trước tôi mới nói sau. Bà cho phép tôi được từ chối cái diễm phúc đó, cái diễm phúc được cho cháu ngoại tôi về làm dâu nhà giàu.

Bác Thuấn vẫn kiên nhẫn :

- Giàu nghèo mà nói làm chi mẹ. Tiền bạc là của phù du, quý giá là cái đức mà thôi.

Mẹ ngoại bật tiếng cười chua chát :

- Rủa thì bà đã làm, cậu Hải cũng làm luôn. Con cháu nhà tôi vô phúc lắm, người ta nói là con gái nhờ đức cha mà cái thằng chồng con Bảo Ngọc ngày xưa là một đứa vô nghi. Thôi bà về nói với cậu Hải nên bỏ ý định cưới con Bảo Khuyên đi, đất Sài Gòn chán chi con gái đẹp.

Em chịu đựng sự bức tức không nổi nữa, em cúi mặt vào tấm màn hoa râm rức khóc.

Ngoài nhà, bác Thuấn cố thuyết phục mẹ :

- Thừa mẹ, mẹ nên nghĩ lại cho con cháu nhờ, hai đứa nó thương nhau, tội nghiệp, hơn nữa, Tết ni có chị Tâm tôi, me thằng Hải đó, chị ra với ý định xem mặt cháu Bảo Khuyên và sang hầu thăm mẹ.

Mẹ ngoại xua tay lia lịa :

- Thôi cho tôi xin đi, trời ơi, bộ thiên hạ muốn qua mặt tôi hả, chưa ai thèm nói chi với tôi hết mà đòi qua thăm, đòi qua xem mặt.

Bác Thuấn vuốt nhẹ vai mẹ :

- Mẹ bớt giận đi, mẹ nóng quá. Ai mà dám qua mặt mẹ hồi mô nờ. Thì chừ tôi qua thưa với mẹ đây nì, qua xin phép mẹ hăi hoi đây nì. Nếu mẹ cho phép thì chị Tâm tôi mới dám qua hầu mẹ chớ.

Mẹ hơi hơi nguôi giận :

- Thôi lặn bà ơi, cho tôi xin lỗi đi, con Bảo Khuyên còn nhỏ lắm, mới mười sáu mười bảy tuổi mà lấy chồng chi.

Bác Thuấn nói ngọt với mẹ :

- Mẹ cứ cho phép chị tôi qua hầu mẹ đi. Cho hai gia đình quen biết nhau. Hai cháu còn nhỏ mà, vội chi. Chờ chỉ xin mẹ một lễ vấn danh...

Mẹ lắc đầu lia lịa :

- Thôi lặn, thôi lặn, đừng nữa, đừng nữa, tôi không chịu gả con Khuyên mô, bà đừng nói nhiều làm chi, vô ích thôi.

- Mẹ.

Mẹ bịt tai lại :

- Thôi bà đừng nói nữa mà. Tôi không bằng lòng mô, đàn ông con trai đều giả bạc ác lắm, sống với họ càng thêm khổ, lấy chồng chẳng vui ích chi. Tôi không muốn cho cháu tôi khổ, bà nghe chưa ?

Bác Thuần dịu giọng :

- Mẹ nờ, con cháu mình yêu ai, tức là nó đang tìm thấy hạnh phúc, mình lo cho nó tới bên tới bờ là làm cho nó sung sướng, tại rằng mẹ cho đó là làm khổ con cháu ?

Mẹ ngoại vút mạnh tấm lá chuối vào chiếc rổ tre :

- Tôi thì rứa đó. Tôi khác, bà khác, mỗi người mỗi quan niệm riêng. Tôi chẳng ham sang giàu, chẳng ham

địa vị này nọ mà đem con cháu đi gả bán, làm tôi làm mọi cho nhà người ta. Làm dâu là xiềng xích, làm vợ là nô lệ.

Rồi mẹ nói giọng châm chọc :

- Ai chẳng biết cậu Hải sau này là một kiến trúc sư, nhưng tôi chẳng ham. Tôi không có như người ta mô, gả con gái được cho bác sĩ rồi cứ đi khoe ầm ầm cái miệng, tưởng mô đại phước lắm.

Em tái mặt, em biết mẹ ngoại đang ám chỉ bác Thuần. Hôn phu của chị Lộc là một bác sĩ tương lai, dạo hai người mới làm đám hỏi, bác Thuần có vẻ hãnh diện lắm, đi đâu bác cũng đem chàng rể ra khoe, nào nó đang hoàng, đứng đắn... Nhưng theo em, chuyện đó không có gì là lạ, mấy bà ở Huế thường hay có tính đó. Tốt khoe, xấu che như một tâm bệnh của hầu hết người Huế, có nhiều khi trong nhà hết cả gạo ăn, nhưng khi ra đường họ vẫn ăn mặt chỉnh tề, phong lưu cốt cách như thường. Mẹ ngoại cũng biết điều đó chứ, nhưng giờ đây, em biết, mẹ đang cố tình va chạm tự ái của bác Thuần, từ chối khéo không được, mẹ phải làm vậy để mẹ của Hải bỏ ý định cưới em cho Hải đi.

Nước mắt em nhạt nhòa đôi má, em chán nản đến cùng cực, em chỉ muốn chết đi cho xong.

Ngoài nhà, bác Thuấn không dẫn được nổi tức giận, bác đứng dậy :

- Mẹ không bằng lòng gả Bảo Khuyên cho thằng Hải nhà tôi thì thôi nhưng tôi yêu cầu mẹ, mẹ không được nói xiên nói xỏ đến tôi. Mẹ già rồi, đừng để phải mang lăm khẩu nghiệp.

Mẹ ngoại vẫn điềm nhiên :

- Tôi nói miệng tôi, ai nghe thì nghe, không nghe thì thôi, mắc mớ chi bà. Bà hãy về nhắn với cậu Hải là, từ nay đừng có đeo đuổi con Bảo Khuyên nữa, để cho nó học nó hành.

Bác Thuấn đi ra cửa :

- Mẹ yên tâm, không ai còn làm rộn tới cháu của mẹ mô, tôi sẽ nói lại với thằng Hải những lời mẹ nhắn, chào mẹ.

Mẹ mời đưa :

- Bà ở lại ăn một miếng trầu đã.

- Thôi cảm ơn mẹ.

Những bước chân bác Thuấn gieo hấp tấp trên nền đất lồi theo niềm hy vọng cuối cùng của em, niềm hy vọng tan biến nhão rời như sương tàn trong ánh nắng

ban mai. Em vén màn bước ra ngoài, gương mặt còn đầm đìa nước mắt :

- Mẹ... mẹ ác lắm.

Mẹ đang sắp bánh vào nồi, ngẩng lên thản nhiên :

- Chi rứa Bảo Khuyên ?

Em òa khóc :

- Mẹ... mẹ ác lắm. Mẹ làm tan nát hạnh phúc cháu rồi.

Mẹ nhìn em, đôi mắt thật sắc bén :

- Thà để cho cháu buồn chừ còn hơn cháu sẽ khổ về sau.

Em ôm mặt chạy vào phòng sau khi hét to vào tai mẹ:

- Cháu ghét mẹ, cháu ghét mẹ lắm, mẹ ơi.

Em vùi mặt vào chăn, gọi thầm tên Hải. Hải ơi, Hải ơi, mình sắp sửa xa nhau vĩnh viễn rồi, Hải ơi.

CHƯƠNG VII

Vỹ Dạ ngày...

Hải ơi thôi đừng tìm cách gặp Khuyên nữa, khổ sở cho Khuyên lắm. Mẹ giữ Khuyên như giữ tù, mẹ canh Khuyên như canh tội phạm. Anh ở vườn bên tê, Khuyên ở vườn bên ni, có thấy nhau cũng chỉ ngậm ngùi. Sau buổi chiều bác Thuần ra về trong thất bại, mẹ đã đắc thắng gọi Khuyên ra giảng cho Khuyên nghe điều hay lẽ thiệt. Nhưng Khuyên không biết gì cả, Khuyên không nghe gì cả, Khuyên như người câm người điếc, Khuyên loạn trí mất rồi. Mẹ đoán được phản ứng mãnh liệt của Khuyên nên mẹ đã trở thành người gác Khuyên khắt khe còn hơn cai ngục. Suốt mấy ngày gần Tết, mẹ không cho Khuyên đi đâu cả, có viện cớ ra chợ Đông Ba ngắm hoa Mai, mẹ cũng mặc áo lò dò đi theo. Hết hy vọng tìm gặp anh rồi, dù là nhiều lần nghe Như Mai nói anh đứng chờ Khuyên suốt buổi trước cổng nhà nó, mong Khuyên sẽ tới thăm nó để anh được gặp; dù đã nhiều lần từ vuông cửa phòng Khuyên, Khuyên thấy anh thấp thoáng dưới những tầng nhãn rậm, đôi mắt tuyệt vọng hướng sang vườn Khuyên... Khuyên lòng đau như muối xát kim châm. Nhưng làm sao mà ra với anh đây, khi mẹ ngồi ngay bức cửa chắn mất đường đi. Khuyên như chim lồng cá chậu, cảm nhận dần nỗi sầu đang gặm nhấm bùng tim.

Vỹ Dạ ngày...

Khuyên nhận được thư anh do Như Mai đưa lại, buổi chiều mông một Tết hoa nở khắp vườn nhưng mưa buồn lại phong kín hồn Khuyên. Khuyên cũng nhớ anh như anh đã nhớ Khuyên vậy, nhưng có lẽ còn quay quắt hơn nữa, bởi anh còn được đi đây đi đó chứ còn Khuyên, chân tay Khuyên như bị xiềng xích gông cùm. Mẹ tàn nhẫn đến nỗi ngày Tết cũng cấm Khuyên ra khỏi nhà, sáng mông một Tết, biết không ai dám qua lại nhà nhau, nên mẹ mới mặc áo đi chùa một tí thôi, rồi mẹ về, mẹ tiếp tục canh gác Khuyên. Anh ở bên kia vườn, mẹ xem như một đại họa chực chờ gieo xuống đời Khuyên, mẹ đi lui đi tới, mẹ bước ra bước vào, mẹ luôn mồm lầm bầm : « mong cho mau hết Tết để thằng đó vô lại Sài Gòn cho rồi ». Khuyên thì lại khác, Khuyên mong cho thời gian dừng trôi nữa, mặc dù Khuyên biết, khi anh đi rồi, Khuyên sẽ được tự do, Khuyên sẽ được tung tăng khắp vườn, Khuyên sẽ được ung dung ngồi trên cầu ván nhúng bàn chân vào lòng nước để nghe hơi mát lạnh lan khắp châu thân. Những thú vui đó mẹ đã tước mất của Khuyên, nhưng nếu vắng anh rồi thì còn chi sung sướng nữa mà bay mà nhảy, tuổi hồn nhiên trong Khuyên đã tung cánh bay cao, đã theo tình mình mà vỡ tan như bọt nước. Cho nên Khuyên mong, chiều đừng phai, đêm đừng hết, để chúng mình còn gần gũi nhau dù Khuyên bên ni anh bên nớ, dù Khuyên quay quắt trong

lòng, anh khốn đốn bên ngoài mà vẫn không biết làm sao để giải thoát cho Khuyên... Nhưng thời gian dừng qua cho Khuyên vẫn thấy không gian này có anh hiện diện, cho Khuyên đỡ buồn tủi với mặc cảm cô đơn đang vây bủa quanh mình. Đọc xong thư anh Khuyên khóc không thành tiếng, Khuyên hiểu anh, Khuyên biết anh đang mong muốn gặp Khuyên nhưng làm sao được khi mẹ ngoại Khuyên luôn cấm cửa, không cho Khuyên ra khỏi nhà.

Vỹ Dạ ngày...

Mai Hải đi rồi, lần ra đi vĩnh viễn không trở lại Huế, nghe Như Mai nói vậy, mình chỉ biết tấm tức khóc, Khuyên yếu đuối quá Hải ơi. Nghe Như Mai mách, bác Thuần có vẻ giận mẹ quá xưa và hơi bất lịch sự. Mình thì chưa được hân hạnh biết mặt mẹ của Hải, nhưng nghe Như Mai nói thì bà trông quý phái và phúc đức lắm. Mình tức mẹ ghê, mình giận mẹ ghê, mình giận mẹ không bút mực nào tả xiết, và lần đầu tiên trong đời mình cầu cho mẹ chết đi, mẹ chết đi mình mới không mất Hải, mình mới được gặp Hải trong phút từ ly này. Trời ơi, cháu mà mong mẹ chết, mình mắc đại tội mất rồi, ai biểu mẹ không thương cháu, mẹ muốn ngăn trở hạnh phúc cháu làm chi.

Nhất định phải liều, phải trốn mẹ sang nhà chị Lộc gặp Hải mới được. Mẹ có biết mẹ chửi một trận là cùng, cái đau của thể xác đâu có bằng nỗi đớn đau của tâm hồn khi hai kẻ yêu nhau muôn đời không thấy mặt nhau.

Mẹ đang ngủ khò trên bộ ván gần cửa ra vườn. Buổi trưa thanh vắng tĩnh mịch, gió thổi rì rào qua những khóm cây cao. Em rón rén bước đến gần cửa, nhìn ra sân sau. Ruộng bắp vẫn bao la chạy dài đến ven sông, khóm tre quen thuộc, cây sung già trù mển xanh tươi, đã hơn một tuần rồi em không được dịp ra đó, ngồi vắt vẻo lên cành cây ngắm dáng dập mình soi bóng trên mặt sông. Nhưng giờ đây, em không thể ra đó được, em còn một việc phải làm, gấp rút lắm, thời giờ cấp bách, mẹ có thể thức dậy và gọi em bất ngờ, đó là việc em phải tìm gặp Hải để từ giã anh, để thấy mặt anh lần cuối, để tạ lỗi cùng anh vì em quá yếu đuối, không dám cãi lời mẹ để đi chơi cùng anh được. Nếu quả như lời Như Mai nói, Hải sẽ đoạn tuyệt hẳn Huế luôn... thì làm sao... làm sao Khuyên sống được Hải ơi.

Em đi men theo hàng rào dâm bụt và tìm được một lỗ hồng để chui qua, nhưng một gương mặt từ vườn bên kia ló ra trước em :

- Bảo Khuyên.

- Anh Hải.

Em giật mình nhưng tim em đập mạnh vì niềm vui cũng vừa òa vỡ. Gương mặt người em yêu dấu trông xanh xao đến thảm hại :

- Bảo Khuyên.

Em lại nghẹn ngào :

- Anh Hải.

- Sang đây với anh.

Như có một hấp lực huyền bí, em chui theo Hải sang vườn nhà chị Lộc. Hải nắm chặt lấy bàn tay em run rẩy như sợ em tan biến đi trong thoáng chốc :

- Bảo Khuyên.

Em xúc động quá :

- Dạ, anh Hải kêu chi Khuyên ?

- Khuyên ơi, sáng mô anh cũng đợi, trưa mô anh cũng đợi, chiều mô anh cũng đợi, rằng Khuyên không ra vườn cho anh gặp ?

Em nghẹn ngào :

- Mẹ cấm, mẹ giữ Khuyên như giữ tù.

- Khuyên có nhận được thư anh không ?

- Có, Như Mai có trao lại cho Khuyên, đọc thư anh Khuyên đứt cả ruột, nhưng Khuyên không biết làm răng.

Em ôm mặt khóc òa :

- Khuyên còn nhỏ quá, Khuyên yếu đuối quá Hải ơi.

Nắng trưa soi vào đỉnh đầu, xoáy xoáy tâm hồn hai đứa, Hải dẫn em vào bóng mát tàng cây vải trắng :

- Bảo Khuyên, vào đây đứng kéo nắng. Khuyên ra vườn tìm anh phải không ? Mẹ mô rồi ? Mẹ không còn cấm Khuyên nữa hả ?

Em lắc đầu :

- Mẹ ngủ trưa. Khuyên lên ra đây gặp anh, Khuyên nghe Như Mai nói, mai anh đã đi rồi.

Hải cúi mặt buồn buồn :

- Phải, mai anh đi rồi, chuyến máy bay sớm. Bảo Khuyên, anh tưởng anh không còn được thấy Khuyên lần cuối.

Em chảy nước mắt :

- Anh đừng nói đến chữ lần cuối, Khuyên sợ lắm.

Hải ngắt một nhánh lá vả quay trong không khí :

- Khuyên sợ và anh đau lòng, nhưng sự việc đã xảy ra như rửa, mẹ Khuyên không những từ chối tiếp me anh, mà còn nói những câu làm chạm đến tự ái bác Thuần anh nữa.

Em nhìn Hải :

- Anh Hải, chắc me anh giận mẹ Khuyên lắm ? Chắc bác Thuần ghét mẹ Khuyên lắm ?

Hải vứt nhánh lá xuống đất :

- Anh không biết nữa, nhưng có lẽ cũng gần như rửa. Sau ngày bác Thuần sang gặp mẹ Khuyên, bác chỉ nói sơ sơ với anh là mẹ Khuyên không chịu, rồi thôi. Mai lại me anh xuống, bác nói với me anh cái chi anh không rõ, nhưng me gọi anh vào, me bảo anh nên bỏ ý định cưới Khuyên đi vì mẹ của Khuyên...

Hải ngập ngừng, em dục :

- Anh cứ nói thẳng ra đi, đừng ngại chi hết a.

- Khuyên đừng giận.

- Khuyên không bao giờ biết giận sự thật.

- Me anh nói, mẹ của Khuyên quá xưa nên hơi bất

165 | Vườn Cau Nước Dâng

lịch sự, không bằng lòng gả Khuyên cho anh thì thôi, tại rằng lại ưa nói mĩa nói mai làm chàm tự ái bác Thuần rất nhiều.

Em cúi đầu :

- Khuyên hiểu, bữa nớ Khuyên núp trong buồng, Khuyên cũng có nghe nữa, Khuyên rất ân hận.

Hải âu yếm nhìn em :

- Khuyên đừng buồn nữa. Bác Thuần vẫn thương mến Khuyên. Bác chỉ buồn mẹ Khuyên thôi.

Em hỏi Hải :

- Khuyên nghe Như Mai nói, anh định bỏ Huế đi luôn hả anh ?

Giọng Hải buồn thật buồn :

- Anh không đủ can đảm trở lại vườn cau xanh mát khi không gian xưa đã vắng hắt hắt Khuyên.

Trong một phút giây xúc động, em nói lên tiếng nói thật của lòng mình :

- Khuyên sẽ đợi chờ anh ở đây, cho đến già, cho đến chết...

Đôi mắt Hải sáng lên :

- Bảo Khuyên, Khuyên nói thật ? Khuyên không sợ mẹ ? Khuyên dám vượt qua sự cấm đoán của mẹ ?

Em nhẹ gật đầu :

- Khuyên sẽ cố gắng thuyết phục mẹ, hãy cho Khuyên một thời gian, hãy giúp Khuyên can đảm bằng một lời hứa của anh.

Hải run run :

- Khuyên ơi, anh hứa, chắc chắn anh hứa bất cứ điều gì mà Khuyên muốn. Khuyên nói đi, nói ngay đi cho anh mừng.

Em nói thật nhỏ :

- Hải, hãy hứa với Khuyên là anh sẽ trở lại Huế, nghe anh.

Hải gật đầu. Anh nói thật gấp :

- Anh sẽ trở lại Huế, hè này thi xong anh sẽ trở lại Huế. Anh tin rằng, ngày đó, mẹ sẽ hiểu và thương chúng ta, thông cảm cho chúng ta - Hải âu yếm nhìn em - Khuyên, cố gắng thuyết phục mẹ nghe, anh sẽ trở về Huế, anh sẽ không bao giờ quên nỗi Bảo Khuyên.

Em gặt đầu và em gặt đầu. Em vẫn còn hy vọng, chúng ta vẫn còn hy vọng chưa mất nhau.

Mặt trời đã chéch bóng, mặc kệ. Chắc mẹ đã thức giấc, mặc kệ.

Mai Hải đi rồi, mai em sẽ tiếp tục sống những ngày dài cô đơn, buồn biết thuở nào nguôi. Cần đứng bên nhau một vài giây phút nữa, thế nào mẹ cũng hạch hỏi, thế nào mẹ cũng la mắng, em chán ngấy cuộc sống ngục tù này quá rồi, thôi đành « uống thuốc liều » vậy, kéo dài giây phút tạ từ lâu chừng nào quý chừng đó, trước sau gì rồi cũng nghe những lời luân lý cũ rích của mẹ.

Mà thật vậy, khi em về thì bóng chiều đã ngả, mẹ ngoại đứng chống tay nơi bậc cửa nét mặt hằm hằm :

- Mi đi mô chừ mới về ? Đồ con gái hư.

Em chẳng nói chẳng rằng, nổi chán chường dâng cao tận cổ, có phen trần cũng vô ích, lửa giận đã bốc rục cả đôi mắt già nua của mẹ, em đi vòng ra cửa trước để vào nhà, nhưng mẹ như con hổ dữ, mẹ chạy thật nhanh đến chặn em lại :

- Đứng lại, đứng lại, mi đừng hòng trốn chạy, mi phải trả lời cho tao rõ, mi đi mô từ trưa tới chừ ?

Em nói giọng bình thản :

- Cháu ra cầu ván chơi cho mát.

Một cái tát như trời giáng làm em tối tăm mặt mũi :

- Nói láo. O Cam có ra cầu ván rửa chén, O không thấy mi.

Em im lặng, cố nén không cho nước mắt trào ra.

Mệ ngoại rít lên :

- Răng tao hỏi mà mi câm miệng hén ? Mi khinh tao hả ? Tao nhà quê không xứng đáng nói chuyện với mi chắc ?

Em cúi đầu đau tủi, sang vườn gặp Hải lần cuối mà là một trọng tội như vậy sao ? Biết nói gì với mẹ đây, biết phân bua lời gì khi đã trót nói dối và bị lộ tẩy. Mẹ hỏi tới tập :

- Mi đi mô ? Mi phải nói, mi không nói tao cạy răng, tao cán miệng.

Em nhăn mặt :

- Mẹ làm chi mà dữ rứa ?

Mệ ngoại nhảy dựng cả người :

- Ri mà mi cũng chưa sợ nữa chớ đừng nói là tao hiền, tao mà dễ dãi mi phóc¹¹ lên đầu tao mà ngồi chễm chệ rồi.

Em nói nhỏ :

- Mẹ nói chi mà tội cháu rúa.

Mệ ngoại nắm lấy vạt áo em day mạnh :

- Mi đi mô ? Mi đừng có đánh trống lảng.

Em hất mạnh tay mẹ, em òa khóc :

- Cháu đi gặp anh Hải, mẹ đừng chia rẽ cháu, mẹ đừng ác nữa mẹ ơi.

Em chạy ù vào phòng, nhào mình lên giường, úp mặt vào gối. Hải ơi, sao Khuyên khổ đến thế này.

Mệ giận em suốt mấy ngày, gương mặt lạnh lùng, đôi mắt nghiêm nghị. Nhưng em cũng bất cần, dù mẹ có giận hay lạnh, dù mẹ có thương hay ghét, em vẫn là con bé Bảo Khuyên thàng ngày vò võ cô đơn. Em đã lớn rồi, tình thương yêu bảo bọc của mẹ đã đến lúc không

11 Phóc : Nhảy.

còn đủ với em nữa, em đang cần một thứ tình cảm khác hơn, thứ tình chỉ cảm nhận bằng mắt, bằng môi cười, bằng từng lời nói dịu dàng chăm lo săn sóc cho nhau. Đó là Hải, đó là bóng mát của tuổi trăng tròn đang soi sáng hồn em. Dù có cam tội bất hiếu vong ân, em đành chịu chứ thật lòng mà nói, hiện giờ em đang cần Hải hơn mẹ rất nhiều.

Mẹ giận rồi cũng hết. Không lẽ trong nhà chỉ vồn vện có hai mẹ cháu mà cứ hục hặc với nhau mãi. Hơn nữa, mẹ cũng biết là Hải đã trở vào Sài Gòn rồi, không có lý do gì để lo sợ, canh giữ em nữa. Nên mẹ làm lành, mẹ gọi em lại mẹ giảng « luân lý » mẹ vuốt tóc em nâng má em nựng nịu :

- Cháu giỏi, nghe lời mẹ hí.

Em vẫn ngồi im, em vẫn yên lặng lạnh lùng từ ngày không gian này vắng Hải. Mẹ tưởng em đã thấm nhuần luân lý của mẹ, mẹ đứng dậy, mẹ bảo :

- Mẹ thấy con Như Mai mặc cái áo lụa vàng đẹp đó, cháu có ưa mẹ cho tiền may.

Mẹ định dỗ dành em như lấy lòng một đứa con nít, sao mẹ không ra đường mua vào cho cháu vài cây cà rem để cháu mút, cho nỗi khổ đau của cháu rã rời theo những giọt kem tàn dần trên đầu lưỡi. Cháu đã lớn rồi

mà, mẹ quên sao ? Dù mẹ may cho cháu một trăm cái áo, dù mẹ mua cho cháu hàng vạn cây kẹo, cháu vẫn không khao khát bằng một lời nói của mẹ : « ừ, mẹ bằng lòng cho Hải đến với cháu... »

Dù nghĩ như vậy nhưng em vẫn giả vờ đón nhận tiền trên tay mẹ lên phố mua áo, em đang lấy lòng mẹ, em đang nghe lời Hải. Hải đã dặn em trước nên ở ngoan với mẹ, đừng bướng bỉnh, đừng làm phật lòng mẹ, rồi chờ đến một cơ hội nào đó, khi mẹ vui thật vui, hãy van lơn cầu khẩn mẹ, gọi lòng thương của mẹ, thế nào mẹ cũng dễ dãi hơn là Khuyên cãi lời mẹ trốn ra vườn gặp anh. Can đảm lên Khuyên, hè ni anh sẽ trở lại Huế.

Nhưng cơ hội tốt đẹp chưa đến thì mộng vàng trong em đã vỡ, đó là ngày về của dì Bảo Châu. Dì xanh xao tiều tụy trong chiếc áo dài màu rêu buồn như mây trời mùa đông, dì gục đầu vào gối mẹ ngoại :

- Mẹ ơi tha tội cho con.

Mẹ sững người. Mẹ ngồi im như pho tượng, gương mặt bình thản, không buồn mà cũng không vui. Một lát sau mẹ mới nói được :

- Cá không ăn muối cá ươn, con cãi « lời » mẹ trăm đường con hư.

Dì Bảo Châu khóc nức lên :

- Mẹ ơi, tha tội cho con.

Mẹ vuốt nhẹ mái tóc rối bù của dì :

- Không tha cũng phải tha, chẳng lẽ mẹ lại hắt hủi con một lần nữa rằng. Chồng con đã tệ bạc như rứa, thôi bỏ hết về đây sống với mẹ, có dưa ăn dưa, có muối ăn muối.

Mẹ lại sai O Cam dọn lại căn phòng ngày xưa của dì Châu ở. Căn phòng đó từ ngày dì đi đã trở thành nhà kho chứa những đồ phế thải, bụi bặm tràn đầy.

Em bảo dì :

- Dì sang nghỉ tạm nơi phòng cháu ít bữa, phòng nì còn dọn dẹp bom thuốc, chắc vài ngày nữa mới ở được.

Từ ngày có thêm dì Châu, không khí trong nhà vẫn chẳng vui vẻ gì hơn. Em vẫn viết nhật ký đều cho Hải, đợi thư anh trả lời. Em sống một mình trong thế giới riêng tư và tìm niềm vui trong những giờ đến trường, bên thầy bên bạn. Hình như lứa tuổi của mẹ và dì Châu không còn thích hợp với em nữa.

Mẹ thì ốm hẳn đi, và càng ngày càng ít hỏi han đến em, đến dì Châu. Thay vào đó, mẹ đi chùa nhiều hơn và ăn chay trường. Em nhận thấy mẹ có vẻ chán đời kinh

khủng lắm.

Dì Châu lại càng thảm hại hơn nữa. Em nghe nói dì vừa bị phản bội một cách tàn nhẫn, người chồng mà dì viết thư nhờ em xin mẹ dùm hồi năm ngoái, thật ra đã có vợ con trên Ban Mê Thuật. Anh chàng cán sự y tế đó từ Ban Mê Thuật đổi về Sài Gòn, làm cùng chỗ với dì Châu. Dì Châu tuy quá tuổi xuân nhưng vẫn còn đẹp nên anh chàng đã si mê và không ngần ngại theo đuổi dì. Dì Châu nhẹ dạ, dễ xiêu lòng nên một đám cưới đơn giản đã cử hành tại Sài Gòn hợp thức hóa mối tình của hai người. Không ai biết anh chàng đó đã có vợ con, cho đến một hôm, cách đây gần một tháng, vợ y từ Ban Mê Thuật lặn lội về Sài Gòn, cùng hai đứa con tay bồng tay dắt, tìm đến nhà dì Châu khóc lóc năn nỉ dì hãy buông tha chồng của bà ta. Dì Châu lặng người, dì Châu ghen hòng. Nhưng với tâm hồn cao thượng, với lòng dạ thẳng ngay, dì Châu không muốn mang tiếng cướp chồng người nên dì đã lặng lẽ ra đi dù đang mang thai hai tháng. Suốt hai tuần lễ dì sống như người mất hồn, nay nhà người bạn này, mai nhà người bạn khác và cuối cùng dì quyết định về Huế. Không có tình nào bao la bằng tình mẫu tử, không có nơi nào nồng ấm êm đềm bằng mảnh đất quê hương. Trước mặt dì Châu, mẹ ngoại không la mắng, mẹ sợ dì quá sầu tủi mà làm những chuyện liều lĩnh thiệt hại đến thân, nhưng khi vắng mặt dì Châu, mẹ cứ tìm em mà nói :

- Đó mi thấy chưa, lòng dạ đàn ông con trai làm răng mà tin cho được. Bỏ ý định lấy chồng đi, không rồi mi cũng thân tàn ma dại như con Bảo Châu rứa.

Mệ nói rồi mẹ khóc làm em cũng mũi lòng theo.

- Thôi tao cũng đành chịu nhục nhã chớ biết nói rằng. Con dại cái mang, mai mốt tao lại nuôi thêm một đứa cháu ngoại không chờ không đợi. Thôi vái trời cho con Châu sinh con trai đi để tao khỏi phải lo, phải sợ. Thiệt già rồi mà cũng chưa yên thân, chắc kiếp trước tao cũng là đàn ông ăn ở bất nhơn nên kiếp ni tao mới bị quả báo như rứa.

Mệ càng nói càng gây hoang mang cho em, không lẽ đàn ông ai cũng tàn tệ như vậy sao ? Dù em đang yêu và tin Hải nhưng em vẫn lo lo.

Hy vọng của em dần lụn bại theo những tiếng than dài thở vắn của mẹ. Em vẫn nhận và trả lời thư của Hải đều đều. Em có kể chuyện di Châu cho Hải nghe và nói lên nỗi lo sợ của mình. Hải vẫn dùng những lời lẽ ân cần để an ủi, trấn an em, Hải nói không phải tất cả đàn ông đều như vậy, em tin Hải, nhưng chắc chắn mẹ sẽ chẳng bao giờ tin Hải đâu.

CHƯƠNG VIII

Ngày tháng dần qua... hai hàng phượng cao trên đường về học đã bắt đầu khai hoa và tiếng ve sầu kêu râm ran trong vườn cây xanh mát càng rộn rã lòng em. Hè về rồi, Hải sắp trở lại Huế, em vừa mừng vừa lo. Mừng nỗi mừng gặp lại người yêu dấu, lo nỗi lo thất bại trong việc thuyết phục mẹ. Từ ngày dì Bảo Châu trở về, em không còn hy vọng có cơ hội tốt để nài nỉ mẹ nữa, hay nói đúng hơn là em hết dám đòi lấy chồng, ít nhất là trước mặt mẹ.

Hải đã về Huế sớm hơn ngày dự định, anh về dự đám cưới chị Lộc. Khi em đang ngắm nghía tấm thiệp hồng của chị Lộc vừa đem sang, thì mẹ ngoại từ ngoài vườn xồng xộc đi vào :

- Nì, vất đi, vất cái bùa mê thuốc lú đó đi, tao ghét lắm, tao không muốn nó.

Em tươi cười :

- Mẹ nói chi lạ rứa. Bác Thuận mời mẹ qua dự tiệc đám cưới chị Lộc mà.

Mẹ ngồi xuống phản :

- Còn lâu tao mới đi, có chiếu lót đàn, đèn treo cửa ngõ tao cũng không thèm đi. Qua thấy mấy cái mặt

nhon nhon về tức ngủ không được.

Em nói nho nhỏ :

- Mẹ chương ghê.

Bỗng mẹ đứng bật dậy :

- Nì, tao nói cho mi biết, liệu cái thần hồn, thằng Hải mới về đó, mi mà lờ xó qua bên nó là tao chặt chân.

Em run lên, em không giấu nổi niềm vui đang òa vỡ trong tim :

- Thiệt hả mẹ ? Anh Hải về thiệt hả mẹ ?

Mẹ ngoại nổi sùng :

- Ngó cái mặt tề, ngó con gái hư tề, nghe nhắc đến thằng đó là cái mặt sáng như gương.

Rồi mẹ dẫn giọng :

- Tao mới thấy nó đó, chắc nó về ăn đám cưới, mà tao cấm mi đó nghe.

Em nói :

- Chị Lộc cũng mời cháu nữa mà, cháu phải đi dự đám cưới của chị, kéo mắt lòng.

Mệ ngoại hét to :

- Mất lòng con ruột, mất ruột con gan. Tao cấm mi, tao cấm cửa thằng Hải đó luôn. Ngó đi Châu của mi nơi tề, cái gương sờ sờ trước mắt, mi đui hay răng mà không thấy ?

Trường em đã nghỉ hè, em không thể viện cớ lên trường để hẹn hò với Hải được. Những ngày nghỉ Tết đã ngục tù, giờ tiếp những ngày hè cấm cung. Lần này mẹ ngoại cương quyết trông thấy, mẹ theo dõi em từng bước như bóng ma ám ảnh, em không còn cách nào để gặp Hải được. Sau khi nhận một lá thư của Hải do Như Mai đem tới, em không còn dịp thấy những nét chữ nghiêng nghiêng quen thuộc đó nữa. Trước kia, Hải gửi thư cho em về địa chỉ chị Lộc, nhưng từ ngày Hải về, mẹ cấm hẳn em ra vườn sau chơi. Hải chờ em mãi không thấy em ra vườn mà cũng chẳng thấy em đi đâu, nên Hải mới tìm đến Như Mai nhờ Như Mai đưa hộ em lá thư. Ai ngờ mẹ ngoại biết được mẹ mắng luôn Như Mai làm cô bé tự ái không thèm lui tới nhà em nữa.

Em chỉ biết âm thầm khóc một mình, trong nhà chẳng còn ai hiểu được em, thêm vào đó dì Bảo Châu vì sầu buồn cho nên lâm bệnh và sinh non, đứa bé nuôi không được, làm mẹ đã gắt gỏng lại càng gắt gỏng thêm lên. Mẹ than trời than đất và càng nguyên rủa lòng dạ đàn ông. Dì Bảo Châu từ nhà thương trở về với làn da xanh

mướt và lần đầu tiên, em nghe từ môi dì thoát ra những lời căm giận :

- Con sẽ như mạ, con sẽ thù ghét đàn ông cho đến ngày nhắm mắt.

Mẹ gật đầu ra dáng hài lòng, mẹ đã có thêm đồng minh và... em càng thấy mình lẻ loi hơn.

Rồi em hay tin Hải vào Sài Gòn một cách đột ngột, cũng do mẹ ngoại cho biết.

- Thăng Hải vô lại Sài Gòn rồi, và lần ni nó vô luôn không trở lại Huế nữa mô, con Lộc cũng theo chồng của nó vào Nha Trang rồi. Từ đây tao cho mi tự do ra vườn cũng như tới nhà con Như Mai chơi.

Em không vui mà cũng không buồn, nổi chán nản đã dâng lên cùng cực làm em tê liệt hết mọi cảm giác thường ngày. Em cũng chả thắc mắc tại sao Hải đến rồi lại đi nhanh như con lốc vậy ? Bởi trong khoảng thời gian Hải ở Huế, em có cơ hội nào gặp Hải đâu, dù lá thư hẹn hò của Hải do Như Mai đem lại em vẫn còn cất trong lòng nhật ký.

Vỹ Dạ ngày...

Mình đã hiểu. Chiều qua ra cầu ván chơi mình đã gặp bác Thuần, bác lặng lẽ đưa cho mình lá thư của Hải mà không nói một lời nào. Hải rời Huế đột ngột như vậy cũng tại mẹ, tình mình tan vỡ như bột nước cũng tại mẹ. Trời ơi, mẹ già rồi sao mẹ chưa chịu tu tâm, mẹ còn làm khổ con cháu đến bao giờ đây ? Mình không ngờ mẹ ngoại lại tàn nhẫn như vậy, mẹ đã tìm gặp Hải và mắng xối xả vào mặt anh. Mình thương Hải ghê, theo như trong thư anh nói, suốt cuộc đời anh, chưa bao giờ anh gặp một cảnh nhục nhã như vậy. Mẹ ngoại gán cho Hải tội dụ dỗ gái vị thành niên, mẹ thật hồ đồ, mẹ cặn suy xét, mẹ quyết không thấy rằng mình cũng yêu Hải tha thiết kia mà. Mẹ chỉ muốn giữ vững lập trường của mẹ, mẹ chỉ muốn bảo vệ cái thành kiến quá khắt khe của mẹ, mẹ ích kỷ quá, suốt đời mẹ chỉ làm khổ con cháu mà thôi. Bàn tay có ngón ngắn ngón dài, đàn ông đàn bà gì cũng có năm bảy hạng chứ, biết bao nhiêu người con gái hưởng hạnh phúc trọn vẹn bên chồng cho đến suốt cuộc đời. Mẹ đã đem nỗi bất hạnh của mình để lo sợ không đâu cho người khác, mỗi người có một định mệnh riêng chứ, gieo gió gặt bão, ở hiền gặp lành. Đức Phật đã dạy kiếp trước gieo nhân lành thì kiếp này được trái ngọt, mọi điều sung sướng khổ cực mình hưởng trong cuộc đời này là do nhân đã gieo từ kiếp trước, đừng oán than ai cả, đừng nguyên rủa ai cả, đàn ông hay đàn bà đều bất hạnh hoặc diễm phúc như nhau.

Trong thư, Hải còn nói anh vẫn yêu Khuyên và mãi mãi chỉ yêu Khuyên, nhưng anh cũng có tự ái của một thằng con trai, nên anh không thể nán lại Huế một giờ một phút nào để nghe những lời cay chua của mẹ. Có lẽ anh sẽ rời xa Huế mãi mãi.

Buồn quá Hải ơi, Khuyên chỉ muốn chết quách cho xong một đời.

Vỹ Dạ ngày...

Xa nhau vậy mà đã hơn bốn tháng. Từ ngày Hải rời Huế, ngày nào mình cũng nhìn lên tấm lịch đếm từng ngày từng tháng. Mình không còn hiểu nổi mình nữa, thời gian còn có nghĩa lý gì khi hai đứa đã vĩnh viễn mất nhau ? Chắc mình điên mất rồi, mình loạn trí mất rồi.

Hè đã hết từ lâu, mình vẫn tiếp tục những ngày đến lớp, nhưng mình không còn thấy vui nữa, có lẽ tuổi hồn nhiên của mình đã mất theo cuộc tình đầu đời nhanh chóng phai pha. Hôm qua, nhận được thư chị Lộc, chị tin cho mình hay là Hải đã rớt trong kỳ thi lên lớp cuối năm, và trông Hải có vẻ chán nản lắm. Mình lại khóc, lại viết tên Hải đầy lòng nhật ký và thầm cầu mong cho Hải thi đậu kỳ hai. Chị Lộc còn nói cho mình hay rằng hiện chị sống rất hạnh phúc, anh Phong chồng của chị cưng chị ghê lắm, cả bên gia đình chồng cũng vậy, đối

đãi với chị hết sức rộng lượng và đầy ắp tình thương. Minh có đem chuyện này kể sơ cho mẹ ngoại nghe, nhưng mẹ bấu môi, mẹ không tin rồi mẹ còn đe mình « Mi liệu hồn đó, chớ có nói chi với con Châu hết a, ai hạnh phúc thì mặc kệ họ, chuyện xa xôi tuốt trong Nha Trang có ma mới tin, cứ trông gương của tao, của me mi và của con Châu thì biết ». Minh chả muốn cãi làm gì, nhưng mình thầm nghĩ, ngoài chị Lộc ra, chung quanh đây cũng có rất nhiều người tìm thấy hạnh phúc, sao mẹ ngoại không lấy đó làm gương ?

Vỹ Dạ ngày...

Chiều nay mưa lớn quá Hải ơi. Trời lạnh và buồn. Mây xám giăng mờ mịt không gian. Khuyên ngồi một mình bên song cửa, nhìn cảnh mưa rơi mà nghe nổi buồn gậm nhấm từng té bào tim. Còn cảnh nào thăm sâu bằng vườn cau xơ xác trong mưa, những ngọn lá ướt sũng buồn như tóc dài ngóng đợi, như hồn Khuyên đang khóc nhớ thương anh.

Mưa râm râm từ suốt mấy ngày nay, ngán rượi đổ trên hàn thử biểu hạ dần, trời vào đông rồi anh. Muôn thuở xứ Huế mình vẫn có những ngày đông mưa lê thê, mưa dai dẳng che khuất ánh mặt trời. Mùa đông về cho các nàng con gái Huế chưng diện se súa, mùa đông về cho các nàng có cơ hội chọn màu áo len thích hợp để hồng thêm đôi má, xanh thêm màu mắt trong veo. Mùa

đông năm nay Khuyên như một nữ tu, Hải ơi, Khuyên chẳng màng thích, chẳng một ý định đan áo mới dù chiếc áo len Khuyên đang mặc đã lỗi thời. Hồi đầu năm ngoái, nghĩa là dạo chưa gặp anh, Khuyên định mùa đông này sẽ xin mẹ ngoại tiền đan một cái áo len màu hồ thủy, tươi mát như vườn cau nhà Khuyên. Chừ thì Khuyên bỏ ý định đó rồi, sung sướng gì nữa mà chung diện, mà trau chuốt se sua. Hôm kia mẹ mới hỏi : « Mùa lạnh tới rồi, cháu mau đan áo mới kẻo không kịp đó, khi mô đi phố mua len nhớ nói mẹ đưa tiền cho » Khuyên vâng vâng dạ dạ cho qua chuyện đi chớ giờ này lòng Khuyên nguội lạnh, Khuyên không ưa gì cả, chiếc áo sòn Khuyên không thềm mạng, tấm màn cửa sờ cũ Khuyên cũng chẳng buồn thay.

Mưa vẫn rơi đều trên mái ngói, mưa che mờ ruộng bắp sau vườn, mưa gọi gió về đùa nghiêng ngả mấy hàng cau xoắn tóc bơ vơ.

Ổng cống trước nhà nước chảy ồ ạt, nước rút không kịp, nước tràn lên bờ và dâng ngập vườn cau. Nước dâng... nước dâng... Khuyên chợt nhớ tới bốn câu thơ của Huy Cận :

183 | Vườn Cau Nước Dâng

Biết sao nói năng
Nhớ ai băng khuâng
Cửa the gió rình
Vườn cau nước dâng...

Hải ơi, giá có anh bên cạnh, Khuyên sẽ ngâm trọn
bài thơ cho anh nghe, bài thơ buồn ray rút như nổi lòng
Khuyên hiện giờ, mình mất nhau thật rồi sao anh.

CHƯƠNG IX

Thời gian lặng lẽ trôi... đã sáu lần hoa mai nở và không biết bao lần Bảo Khuyên âm thầm khóc nhớ thương ai.

Vườn cau ruộng bắp nhà Khuyên vẫn suốt mùa xanh tốt và hoa lợi thu vào vẫn đủ nuôi sống mẹ cháu Khuyên.

Số người trong gia đình Khuyên vẫn là ba : mẹ ngoại, Bảo Khuyên và o Cam. Dì Châu đã trở lại Sài Gòn làm việc sau một thời gian tịnh dưỡng, dì là công chức, không thể đương nhiên đào nhiệm được. Mẹ ngoại già thêm một chút, O Cam già thêm một chút và Bảo Khuyên cũng thế, năm nay nàng đã hai mươi tuổi rồi.

Sau ngày xa vắng Hải, Bảo Khuyên chán nản sâu buồn, học hành ngày càng sút. Tuy vậy, cô Tịnh Hương thông cảm và an ủi Khuyên những lúc nàng tỏ ra tuyệt vọng, Bảo Khuyên cứ nhớ hoài bàn tay cô vuốt nhẹ trên lưng, giọng nơi cô dịu dàng thổn thức : « Cố quên Hải đi Bảo Khuyên, nhìn thẳng đến tương lai trước mặt, mình mới có can đảm để sống ».

Bảo Khuyên bơ vơ, Bảo Khuyên lạc lõng, Bảo Khuyên chỉ còn biết tìm nguồn an ủi nơi cô Tịnh Hương. Nhưng rồi cô cũng bỏ nàng mà đi, cô theo chồng dời vào Đà Nẵng, Như Mai thì lấy chồng lính rày đây mai đó chẳng

viết về cho Khuyên một lá thư.

Sau biến cố Mậu Thân, gia đình bác Thuần dọn vào Sài Gòn, ngôi vườn bán lại, Bảo Khuyên không còn cơ hội nào để hy vọng biết tin tức của Hải nữa dù ngày ra đi bác có hứa sẽ viết thư về thăm mẹ ngoại và nàng.

Chật vật lắm, Bảo Khuyên mới đậu được Tú Tài 2. Song nàng cảm thấy mình như kiệt sức trên con đường học vấn, không thể tiếp tục lên đại học được. Nàng nhờ người bà con xin cho nàng vào dạy tại một trường tư thục, ngày qua ngày lên trường gõ đầu trẻ và buồn bã đếm thời gian trôi đều trên mái tóc chờ mong.

Tuy vậy, Bảo Khuyên vẫn còn đẹp, cái đẹp của một trái cây vừa chín mọng và nét sầu thương vương vấn trên đôi mắt buồn bã kia đã làm cho gương mặt Bảo Khuyên càng đẹp nào nùng thêm.

Chiều nay, Bảo Khuyên đang ngồi khâu khăn tay bên cửa sổ, O Cam xách giỏ chợ từ ngoài sân xông xộc đi vào :

- Bà ơi, cô ơi, nguy quá rồi, đánh nhau ở Đông Hà, dân chúng di cư vô đây nhiều lắm.

Mẹ đang tằm trầu, ngẩng lên :

- Có chi mô mà mi hoảng rứa nờ.

O Cam cụt hứng, nhưng O vẫn cố xum xoe :

- Con thấy rõ ràng, con có thấy người ta ngồi lết ở bên Thương Bạc a. Trời ơi, con sợ giống như cái dạo Tết nó quá.

Bảo Khuyên biết O Cam muốn nhắc đến vụ Tết Mậu Thân cách đây bốn năm, nhưng O quên mất ngày tháng, nằng nềng kim :

- Có mô mà dữ rứa, O hay lo chi a.

Thấy chẳng ai hưởng ứng, O Cam tiu nghỉu xách giỏ xuống nhà bếp. Mẹ ngoại hỏi theo :

- Đi chợ Đông Ba có mua được chi không đó ?

O Cam quay lại :

- Dạ có, có cá tôm tươi lắm, cả mực nữa, mực tươi, to mà rẻ nên con mua về quét chả.

Mẹ ngoại gật đầu :

- Ủ, làm cho con Bảo Khuyên ăn, chớ còn tao, răng long hết, cắn chi ra.

Đêm ngủ nghe tiếng súng từ xa vọng về làm bóng tối càng giăng mắc tịch liêu. Bảo Khuyên nằm gác tay lên trán suy nghĩ mông lung. Cuộc chiến càng ngày càng trở

nên khóc liệt, nàng thầm lo ngại cho số phận các chiến sĩ ngày đêm miệt mài chiến đấu bảo vệ hậu phương và thương những người dân hiền hòa chất phác phải từ bỏ ruộng vườn, nhà cửa từ Đông Hà dắt díu nhau ra Huế tị nạn. Bảo Khuyên nghe nói hiện đang đánh lớn ở Đông Hà và một số dân Quảng Trị cũng đang rục rịch tản cư. Những nhà buôn bán lớn ở Quảng Trị bắt đầu dùng xe chở hàng hóa vô Huế, những người giàu hơn thì họ có ý định vô Huế mua máy bay vào Sài Gòn lánh nạn luôn, qua khứ Tết Mậu Thân như một ám ảnh nặng nề đang trở lại đe dọa tâm hồn họ. Mẹ ngoại cũng đã bắt đầu âu lo, Bảo Khuyên đọc được trong đôi mắt già nua ấy nỗi băn khoăn sợ hãi, nhưng niềm yêu quê hương, lòng quyến luyến mảnh vườn quê cha đất tổ đã khiến mẹ nói cứng :

- Có chết tao cũng ở lại Huế. Đi mô chừ, tao già rồi, tao làm ăn lương thiện, ai mà nỡ hại tao.

Dân Quảng Trị vô Huế rồi lại dọn về theo những lời lạc quan của tư lệnh vùng một, mẹ tươi hẳn ra :

- Đó, có chi mô, có chi mô mà phải lo nờ.

Nhưng Bảo Khuyên biết lo xa hơn, linh tính đã cho nàng biết tình hình không quá khả quan như mẹ ngoại đã tưởng đâu, bầu không khí ngột ngạt bao trùm thành phố Huế. Bảo Khuyên đã sắp sẵn ít quần áo và vật dụng

cần thiết vào chiếc vali nhỏ, nếu có biến cố gì xảy ra, chắc phải bỏ lại ngôi nhà cùng vườn cau sai trái, ruộng bắp phì nhiêu chứ biết làm sao hơn.

Mẹ ngoại thấy, mẹ la :

- Bộ mi tính bỏ Huế, bỏ tao mà đi hả Khuyên ?

- Mô có mẹ, cháu phải chuẩn bị trước, lỡ có chi mà chạy chớ.

Mẹ cương quyết :

- Mi chạy thì chạy một mình, tao ở lại.

- Mẹ chớ ghê.

Đã bao năm qua rồi, Bảo Khuyên vẫn nói hoài câu « mẹ chớ ghê ».

Nhưng mẹ đã bỏ hết tính chớ khi hay tin đồng bào Quảng Trị lại một lần nữa ùn ùn đổ xô vào Huế, đường bay Huế-Sàigòn phải mua vé chợ đen, xe hàng vào Đà Nẵng cũng vùn vụt tăng giá một cách tàn nhẫn. Bảo Khuyên hỏi ý kiến mẹ :

- Mình có nên dọn đi không mẹ ? Răng cháu lo quá.

Ý mẹ muốn đi nhưng trong lòng còn ngần ngại, mẹ nhìn khắp gian nhà thân yêu. Những cây cột gỗ lim bóng loáng treo các câu đối sắc sảo mạ đồng, ba tấm ngựa¹² quý đen mun dày có đến gang tay, chiếc rương xe cần xà cừ đựng chén bát quý... bao nhiêu là quen thuộc, bao nhiêu là gần gũi nhắc nhở mẹ một thời oanh liệt đã qua... mẹ chép miệng :

- Đi rồi để ba cái đồ quý ni lại cho ai ?

Bảo Khuyên bàn :

- Mình khóa cửa lại mà, lo chi mẹ. Mình vô Sài Gòn với dì Châu đi mẹ, trong nó đã sẵn nhà sẵn cửa.

Mẹ lại lắc đầu nguây nguậy :

- Thôi thôi, đi vắng trộm vô cạy cửa bung hết đồ quý của tao, lại còn cau, còn bắp nữa, bỏ bạc triệu ra đi ai mà điên cái đầu rứa.

Trời đã tối và không khí càng ngọt ngạt, nhưng hình như gió cũng e dè, nên những hàng cau yên lặng ngẩn ngơ. Không gian tĩnh mịch nặng nề, không một tiếng chó sủa đêm, tiếng ve kêu gọi hè bước đến. O Cam bung rỏ chén mới rửa từ ngoài bên bước vào :

- Chắc chuyến ni con phải về quê bà ơi, con sợ quá.

Mẹ nạt trấn an :

- Về chi mà về, mi khéo bày đặt, không can chi mô mà sợ.

Mẹ giục Bảo Khuyên :

- Ngủ sớm cho khỏe đi cháu, mai còn đi dạy.

Bảo Khuyên cười :

- Dạy chi bữa ni nữa mà dạy mẹ. Trường mô cũng đầy đặc đồng bào tị nạn, cháu tới trường chừ chỉ để săn sóc an ủi họ mà thôi.

Mẹ ngoại gật gù :

- Ủ, tội nghiệp, cháu làm rứa là phải lắm.

O Cam chạy lên :

- Bà ơi, đóng cửa nghe bà.

Mẹ ngoại đứng lên :

- Ủ, đóng cửa nẻo cho cẩn thận, tao đi ngủ đây.

Bảo Khuyên thức giấc vào nửa khuya, khi nghe tiếng la hét kinh hoàng, tiếng chiêng trống khua vang trời vẳng sang tư bên kia sông. O Cam đập cửa phòng nàng

rầm rầm :

- Cô Khuyên ơi cô Khuyên, nguy quá, dễ sợ quá, lửa cháy đỏ cả bên sông cô ơi.

Bảo Khuyên vùng ngồi dậy, nằng mở then cửa, thò đầu ra hỏi :

- Lửa cháy, mà lửa cháy ở mô ?

O Cam, mặt tái xanh, tay chân run lẩy bẩy, chỉ ra phía sông :

- Bên... nớ, bên kia sông đó cô... trời ơi, chắc chợ cháy quá.

- Mẹ tui dậy chưa ?

- Dạ rồi, bà ở ngoài bến a.

Bảo Khuyên bước ra sân sau, tiếng la hét vọng về nghe rõ mồn một, nằng đi qua ruộng bắp loang loáng ánh sáng từ đám lửa khổng lồ cuộn cuộn từ bên kia sông rọi sang, nằng bắt gặp mẹ ngoại trở vào với đôi mắt thất thần :

- Thôi, bỏ hết bỏ hết, loạn rồi cháu ơi. Chuyển mô chớ chuyển ni tao đành vô với con Châu.

Bảo Khuyên đỡ lưng mẹ :

- Mẹ nghĩ rứa là phải lắm, mắt của còn người chó không lẽ mình ôm của mà chịu chết răng. Mai cháu lên Air V.N mua vé nghe mẹ.

- Ủ, nhưng tao sợ hết quá.

- Không lo mẹ ơi, cháu có con bạn bán vé ở đó, nếu mua không được thì nhờ nó, tốn thêm chút đỉnh tiền mà được đi sớm.

Mẹ nói nhanh :

- Tồn mấy cũng được, cả gia tài tao cũng được, chợ Đông Ba cháy mà tay chân tao rụng rời.

- Thôi mẹ vô nghỉ đi.

- Nghỉ chi nữa mà nghỉ, ngủ chi nữa mà ngủ, tao thức đến sáng sửa soạn vali áo quần. Mi vô ngủ đi, nhớ sáng mai nói tao đưa tiền đi mua vé nghe.

- Rứa mẹ định để nhà cho ai coi ?

- Cho con Cam về làng, còn nhà thì khóa cửa để đó phó mặc cho trời. Tao tu hành, chắc Phật thương Phật cũng độ, chắc không can chi mô. Mi không nhớ à, hồi Mậu Thân đó, mình tản cư xuống Tòa Khâm mà khi trở về có mất chi mô.

CHƯƠNG X

Bảo Khuyên và mẹ ngoại vào ở chung với dì Châu, trong một gian nhà nhỏ gần chợ Phú Nhuận. Đã hơn tháng rồi Bảo Khuyên không đi đâu xa ngoài con đường Võ Di Nguy trước mặt, hằng ngày nàng đi chợ canh nhà giúp dì Châu trong công việc bếp núc. Dì Châu hiện làm việc ở bệnh viện Cộng Hòa, nghe dì nói cũng khá gần, chỉ cần đi một chuyến xe lam mà thôi. Mẹ ngoại thì suốt ngày đi ra đi vào, than dài thở ngắn, mẹ nhớ Huế, đôi lúc mẹ ngồi ngó mông ra cửa mà nước mắt rung rung. Bảo Khuyên thương mẹ quá, nhưng biết làm sao hơn, hằng ngày đọc báo, nàng thấy tình hình ngoài kia vẫn còn căng thẳng nên chưa có thể bàn chuyện trở về sớm với mẹ được. Đây là Sài Gòn, không gian này có Hải nhưng không biết cô nhân đã phiêu dạt về đâu. Có một lần, dạo mới vào đây, Bảo Khuyên có đi cùng dì Châu lên bảo sanh viện Hùng Vương thăm người bạn của dì, taxi đi ngang qua đường Hồng Thập Tự, nàng nghe lòng rộn ràng kỳ lạ, những kỷ niệm quá khứ từ đâu tràn về đầy ắp tâm tư. Hình bóng Hải hiện ra trong tim nàng rõ rệt hơn bao giờ hết, mỗi tình đầu đời thật khó phai, người yêu đầu đời chẳng thể quên đi dễ dàng dù thời gian đã mịt mù giăng mắc. Bảo Khuyên đã nhìn chăm chú vào phía dãy nhà số lẻ, đây rồi, con số quen thuộc những lần viết thư thăm Hải đã hiện ngay trước mắt nhưng cửa đóng then cài, không

biết Hải còn ở đó nữa hay không. Sau đó, nhiều lần Bảo Khuyên muốn một mình thuê taxi tìm đến đó hỏi thăm, nhưng nàng cứ ngần ngại mãi, ý nghĩ Hải lập gia đình rồi đã ngăn cản bước chân nàng rõ rệt, sáu năm rồi còn gì. Sáu năm dài như thiên thu không một lời hẹn ước, làm sao Hải đủ can đảm chờ đợi Bảo Khuyên khi anh biết chỉ là tuyệt vọng, mẹ ngoại chẳng bao giờ cho Khuyên lấy chồng.

Trưa nay đi làm về, dì Châu có vẻ hấp tấp :

- Khổ ơì là khổ, đánh nhau làm chi mà khổ ri nì trời.

Mẹ vừa xới cơm vừa hỏi :

Có chuyện chi rứa con ?

Dì Châu kể :

- Ở An Lộc mới chở về rất nhiều người bị thương, tụi con làm việc tối cả mắt mà vẫn chưa xuể. Tội nghi65p quá, thấy vợ con họ tìm đến khóc lóc mà mình ruột xót gan bào.

Bảo Khuyên từ bếp đi lên, dì Châu gọi :

- Nì Khuyên, tao mới gặp con bạn mi trên bệnh viện Cộng Hòa a.

- Ai rứa dì ?

195 | Vườn Cau Nước Dâng

- Con Như Mai đó, hấn vô sẵn sóc người chồng bị thương.

Bảo Khuyên giạt mình :

- Rứa à dì. Chồng của nó mới được đem tới à ?

- Không, anh ta vào đó lâu rồi, gần xuất viện rồi, nhưng nằm ở khu vực khác nên dì không biết. Mới khi hồi đây, gặp Như Mai nó kêu, dì mới biết đó chứ.

Bảo Khuyên hỏi :

- Nó có hỏi thăm cháu không dì ?

- Có, nó hỏi nhiều lắm, nghe cháu vô đây nó mừng ghê, nó nói chắc tối hoặc sáng mai nó ghé thăm cháu đó.

Bảo Khuyên tần ngần :

- Xí nữa... xí nữa cháu theo dì vô bệnh viện thăm vợ chồng nó được không dì ?

- Được chứ. Ủ, đúng đó, vô thăm Như Mai một chút, tội nghiệp, bữa ni nó ốm lắm.

Mệ ngoại ăn cơm xong, bỏ đĩa xuống :

- Hai đứa bay vô nghỉ một chút rồi đi, để chén đó tao ngủ dậy rồi tao rửa cho.

Sân bệnh viện Cộng Hòa nắng đỏ chang chang. Nhiều người thiếu phụ bỗng con đi tới đi lui trong hành lang với gương mặt thất thần, đôi mắt đầy vẻ lo âu. Dì Châu nói :

- Mấy người nớ có chồng bị thương ở trận An Lộc mới chở về, hiện đang được băng bó ở khu ngoại thương A. Chắc đến chiều họ mới vào thăm được.

Bảo Khuyên theo dì Châu ngang qua một gian phòng rộng, hai dãy giường thẳng tắp đầy đặn những người, các thương bệnh binh ở đây kẻ nằm người ngồi rất lộn xộn, dì Châu giải thích :

- Hầu hết các người đó gần bình phục rồi và sắp xuất viện đó Khuyên. Cháu đứng đây chờ dì một chút.

- Dì, rứa chồng Như Mai ở chỗ mô ?

Dì Châu bước vào cửa phòng nói nhanh :

- Chờ dì một chút rồi dì dẫn đi thăm Mai.

- Cháu đi theo dì hí.

- Ừ, cũng được.

Bảo Khuyên đi theo dì Châu, hàng chục đôi mắt chiếu vào nàng và những tiếng xì xào cất lên :

- Y tá mới hả ? Y tá mới hả ?

- Cô Châu ơi, giới thiệu tên cô y tá mới cho chúng tôi biết đi.

Bỗng như từ cung trăng rơi xuống, như từ vực thẳm bay lên, Bảo Khuyên sững người, Bảo Khuyên bàng hoàng muồn xiu khi trông thấy một thương binh đầu băng trắng đang nhìn nàng chăm chăm. Hồ Hải ! Như mộng du, Bảo Khuyên lê bước sang dãy giường phía đối diện, quì xuống trước chiếc giường thứ ba, úp mặt lên tấm nệm trải drap trắng, khóc nức lên. Bàn tay người thương binh vuốt nhẹ mái tóc nàng :

- Bảo Khuyên.

Bảo Khuyên vẫn cúi mặt :

- Trời ơi, Hồ Hải.

Lời người xưa run run :

- Bảo Khuyên, em vô đây từ bao giờ ?

Bảo Khuyên ngược lên :

- Sau vụ Quảng Trị, cả gia đình Khuyên chạy vào đây. Anh, anh đi lính từ khi mô ?

Đôi mắt Hải nhìn xa xăm :

- Lâu lâu lắm rồi, sau ngày chúng ta xa nhau. Mắt Bảo Khuyên, anh học không được nữa, anh thi rớt kỳ đầu rồi anh bỏ Kiến Trúc luôn. Anh tình nguyện vào Thủ Đức... từ đó, anh luân lạc bốn phương trời, thật đúng với cái tên anh.

Bảo Khuyên đứng dậy, nàng ghé ngồi cạnh Hải, khóc thút thít :

- Anh Hải, anh bị thương ở trận mô rứa ? Anh có can chi không ? Anh nằm đã lâu chưa ?

Hải nhìn người yêu, cười hiền dịu :

- Khuyên hỏi chi mà nhiều rứa, làm răng mà anh trả lời cho kịp - Rồi Hải nói thật nhỏ - con chim vành khuyên của anh vẫn líu lo như ngày nào.

Bảo Khuyên đỏ hồng đôi má :

- Anh Hải, anh trả lời cho Khuyên biết đi.

Hồ Hải vỗ nhẹ nhẹ lên những ngón tay Khuyên :

- Để anh trả lời từng câu hỏi một của Khuyên nghe. Thứ nhất, anh bị thương ở trận An Lộc, thứ nhì, anh bị thương nhẹ ở đầu, và cánh tay trái, không can chi cả, và câu hỏi thứ ba, anh nằm đây cô đơn đã hơn hai tuần rồi,

bây giờ người yêu mới chịu đến thăm.

Bảo Khuyên đã nín khóc, nàng lấy khăn mùi soa thấm nước mắt ướt mềm đôi má :

- Anh, anh thì khi mô cũng giống hết a. Khuyên hỏi thật mà.

- Thì anh cũng trả lời thật chứ bộ.

Bảo Khuyên nhìn Hải :

- Rửa me và em của anh mô, bộ không ai vô thăm anh hết à ?

Hồ Hải sửa lại thế ngồi :

- Gia đình anh dọn về Nha Trang lâu lắm rồi, me anh và Loan có vô thăm anh chớ. Nhưng họ đã ra lại cả ba tuần nay. Anh nằm một mình buồn hiu.

Bảo Khuyên nhìn Hải, nàng ngập ngừng :

- Rửa... rửa còn... vợ của anh mô ?

Hải cười :

- Vợ của anh ? Khuyên không biết à, vợ của anh đã bỏ anh mà đi từ gần sáu năm ni.

Bảo Khuyên tròn mắt, nhìn Hải giây lát rồi cúi mặt buồn buồn :

- Anh Hải tệ ghê, cưới vợ mà không cho Khuyên biết.

Hải vẫn cười :

- Khuyên có muốn xem mặt người vợ tệ bạc của anh không ?

Bảo Khuyên tò mò :

- Anh vẫn còn giữ hình của chị hả ? Chắc chị phải đẹp lắm, anh cho Khuyên coi đi.

Hải cầm chiếc bóp xếp của Bảo Khuyên lên ngắm soi, rồi nói nhỏ :

- Dĩ nhiên là vợ anh phải đẹp, phải dễ thương thùy mị như... Bảo Khuyên rứa. Nhưng mà Khuyên nhắm mắt lại đi...

Bảo Khuyên quay lưng lại :

- Anh bí mật ghê đó. Khuyên không nhìn mô.

- Thôi chừ cho Khuyên xây mặt lại, ngửa bàn tay ra.

Hải đặt vào bàn tay Khuyên chiếc bóp của nàng, nhưng đã mở ra để lộ tấm gương soi mặt nhỏ, giọng anh êm như mơ :

201 | Vườn Cau Nước Dâng

- Bảo Khuyên nhìn vào trong gương đi, vợ của anh đó.

Bảo Khuyên run lên :

- Anh Hải.

- Bảo Khuyên.

Không gian như chìm lắng và những gương mặt chung quanh mờ dần. Trước mắt Hải chỉ có Khuyên và trước mắt Khuyên chỉ có Hải cùng vườn cau xanh mát, hàng lá non mềm lọc gió ngân lên muôn điệu đàn diu dặt thiết tha.

- Bảo Khuyên, hiện chừ Khuyên ở mô ?

- Khuyên ở đường Võ Di Nguy, cùng dì Châu và mẹ ngoại Khuyên.

- Mẹ ngoại cũng có vô nữa à ?

- Dạ, trước tê mẹ nhất định không rời Huế, nhưng sau khi chợ Đông Ba cháy, mẹ hoảng, mẹ bỏ hết.

Hải cầm lấy tay Khuyên :

- Bảo Khuyên, mẹ ngoại dạo ni còn khó không ?

Bảo Khuyên lắc đầu :

- Khuyên cũng chẳng hiểu nữa, từ dạo anh đi, Khuyên không khi mô nghĩ đến chuyện lấy chồng nữa.

Hải nhìn thẳng vào mắt Khuyên :

- Bảo Khuyên, anh vẫn chờ đợi Khuyên. Không biết... không biết... đến bây giờ, mẹ ngoại còn khó nữa không?

Bảo Khuyên bồi hồi :

- Anh Hải, anh nói thật hả ? Anh chưa quên Khuyên hả ?

Hải mân mê những ngón tay Khuyên :

- Khuyên đừng nói rứa mà anh buồn. Khuyên hỏi rứa là Khuyên chưa tin anh. Anh đã bao lần nói với Khuyên là anh vẫn yêu Khuyên hoài cho tới ngày anh chết. Không cưới được Khuyên, anh sẽ sống cô đơn đến trọn đời.

Bảo Khuyên xúc động :

- Anh Hải, Khuyên nguyện sống bên anh, lo lắng và săn sóc cho anh như bất cứ người vợ hiền nào.

- Bảo Khuyên ơi. Không biết mẹ ngoại đã bỏ cái thành kiến khắt khe đó chưa ? Anh lo quá.

Tội nghiệp Hồ Hải, không biết đến bây giờ mẹ đã thấy được tâm hồn chân thật của anh chưa, đâu phải người đàn ông nào cũng tệ bạc như mẹ nghĩ, đâu phải người đàn ông nào cũng bắt lương như mẹ đã cắn hòn. Sáu năm trời rông rã không một tin thư, Hải vẫn không quên Khuyên và đối với Bảo Khuyên, không một bóng hình nào có thể thay thế được Hải trong trái tim nàng. Tình đầu là tình cuối, không còn tìm đâu xa nữa khi hạnh phúc chợt trở về chói lòa rạng rỡ, đôi mắt anh là sao trời, vòng tay anh là nệm ấm. Hải, em sẽ tranh đấu để được sống gần anh.

Hải lại hỏi Bảo Khuyên :

- Khuyên, nếu mẹ lại gay gắt một lần nữa, Khuyên có dám vượt qua mọi trở ngại không ?

Tình yêu dâng cao như triều sóng vỗ bờ, Bảo Khuyên nói không suy nghĩ :

- Khuyên sẽ vượt qua, Khuyên lớn rồi mà, Khuyên đã quá tuổi vị thành niên, Khuyên có đủ quyền định đoạt đời Khuyên theo ý mình.

Hồ Hải thiết tha :

- Hôm nay là ngày hạnh phúc thứ hai trong đời anh. Ngày thứ nhất là ngày Khuyên bằng lòng gặp anh giữa vườn cau xanh mát, bên giòng sông hiền hòa thơ mộng...

Khuyên còn nhớ không ?

Bảo Khuyên chơi vui sống lại những ngày qua :

- Dạ, Khuyên nhớ... suốt đời.

Nắng chiều xé ngang khung cửa, lung linh soi bóng lá trên nền xi măng. Hải lại dặn Khuyên :

- Khuyên, nhớ về tối ni nói sơ qua cho mẹ biết, anh cũng sắp xuất viện rồi. Me anh sẽ vào Sài Gòn thăm mẹ.

Bảo Khuyên bỗng lo âu :

- Khuyên... Khuyên sợ me của anh còn giận mẹ...

- Khuyên đừng lo, tính me anh không có giận dai mô, hơn nữa me anh cũng biết, mẹ già mẹ chớng mà.

Bảo Khuyên như nói một mình :

- Mẹ ngoại càng già, càng chớng nữa.

Dì Bảo Châu đã đứng sau lưng hai người tự hỏi nào :

- Bảo Khuyên đừng lo, dì sẽ nói vô dùm cháu.

Bảo Khuyên ngạc nhiên quay lại :

- Dì Châu, dì nói thiệt hả, dì không về cùng phe với mẹ nữa hả ?

Dì Bảo Châu lắc đầu :

- Dì đã làm Khuyên nờ. Đạo đó, dì bị bỏ rơi, dì đau đớn quá dì quản trí quá, nên dì đã về hòa với mẹ. Tuy không trực tiếp nhưng dì đã坦然 nhiên đến độ tàn nhẫn khi nhìn tình yêu của cháu vỡ tan. Bây giờ dì mới biết, đàn ông hay đàn bà cũng vậy, bao giờ cũng có kẻ xấu người tốt, đừng bao giờ suy bụng ta ra bụng người. Theo như dì nghĩ, mình có tìm thấy hạnh phúc hay không là cũng do duyên số, mình vô phước thì mình nên can rãng chịu lấy một mình. Sáu năm qua, dì thấy biết bao nhiêu gia đình hạnh phúc, vợ chồng thương yêu nhau một bước chẳng rời, nhìn tình yêu chân thành giữa Bảo Khuyên và Hải, dì chắc chắn hai người sẽ tìm thấy hạnh phúc bên nhau.

Lời dì Bảo Châu mát lịm cả hồn, Bảo Khuyên nhìn dì bằng ánh mắt tri ân :

- Dì Châu, cháu xin đội ơn dì, nhờ dì thừa lại với mẹ dùm cháu, nghe dì.

Dì Chậu gật. Bảo Khuyên nắm tay Hải giật giật :

- Tê, anh Hải, rằng anh không cảm ơn dì Châu đi.

Hải nhìn nàng, rồi nhìn dì Châu :

- Cháu... cháu đang nghĩ đến một lời tri ân nồng nhiệt nhất...

Dì Châu khoát tay :

- Thôi, cậu Hải đừng khách sáo làm chi, trước sau rồi cũng là người trong gia đình cả. Thôi chiều rồi, Bảo Khuyên từ giã Hải đi rồi còn về kéo mẹ trông.

Hải lưu luyến nhìn Bảo Khuyên, anh siết chặt bàn tay người con gái :

- Khuyên về. Mai nhớ vào thăm anh và cho anh biết ý kiến của mẹ luôn. Anh mong... đó là tin mừng.

Bảo Khuyên còn nghẹn lời, dì Châu đã nói đỡ :

- Cậu Hải yên chí đi, tôi sẽ hết sức giúp cô cậu về chuyện ni mà.

- Cháu... cháu chân thành cảm ơn dì.

Dì Châu pha trò :

- Ủ, kêu bằng dì từ bây giờ đi là vừa đó. Dì ngó hai cô cậu thật xứng lứa vừa đôi.

Bảo Khuyên và dì Châu trở về nhà bằng chuyến xe lam Ngã Năm - Phú Nhuận chật ních những người. Khi

xe lam chuyển bánh, Bảo Khuyên mới nhớ, nàng kêu lên :

- Chết, cháu quên thăm vợ chồng Như Mai.

Dì Châu cười tủm tỉm :

- Gặp Hải rồi thì cô còn nhớ đến ai, trời có sập chắc cô còn không biết nữa huống hồ Như Mai.

Bảo Khuyên véo nhẹ vào đùi dì Châu cười thẹn thùng :

- Dì thiệt a, cứ chọc cháu hoài.

Dì Châu khôn ghê, dì bàn với Bảo Khuyên rằng, khoan nói thẳng với mẹ ngoại chuyện đó ngay tối ấy mà để dì lựa lời đã. Dì biết tính mẹ hơn ai hết, nóng nảy, bộp chộp và hay nổi cáu bất tử, đặt vấn đề ngay với mẹ dễ hư bột hư đường lắm, bất cứ chuyện gì cũng vậy phải thưa với mẹ từ từ, mẹ mà hơi giận một chút thì phải ngưng ngay câu chuyện và tìm lời vuốt ve lòng tự ái của mẹ. Cho nên, ba đêm nay, dì Bảo Châu sang ngủ chung với mẹ, dì thì thăm to nhỏ với mẹ suốt đêm làm Bảo Khuyên nằm nhà ngoài hồi hộp muốn chết. Sáng nào thức dậy, câu hỏi đầu tiên của Bảo Khuyên là : «Mẹ nói rằng dì ?» và câu trả lời của dì Châu luôn luôn vô

thường vô phạt : « Dì đang thuyết phục mẹ ». Hải cũng hồi hộp không kém, mấy ngày nay Bảo Khuyên vào thăm Hải đều đều nhưng vẫn chưa có tin mừng như Hải đã mong. Anh cứ nói với Bảo Khuyên :

- Anh lo quá !

- Khuyên cũng rứa.

- Khuyên ơi, Khuyên có dám liều khi mẹ không chịu không ?

- Dám chứ, Khuyên đã hứa với anh mà. Nhưng dù rằng, có mẹ Khuyên chấp thuận thì mọi việc cũng êm đẹp hơn.

- Anh cũng mong rứa. Khuyên nì, nếu nghe tin hai đứa mình gặp lại, chắc chị Lộc mừng lắm, chị thương Khuyên dễ sợ.

- Chết chưa, gặp anh hoài mà Khuyên quên hỏi, chị Lộc hiện chừ ở mô anh ? Chị có mấy cháu rồi ?

- Vợ chồng chị Lộc vẫn ở Nha Trang, được hai cháu rồi Khuyên, một trai một gái, đứa con gái có tên cùng chữ lót với Khuyên, bé Bảo Hương, khá lắm.

- Mau ghê anh hí.

- Ừ mau thật, anh còn nhớ, ngày đám cưới chị Lộc là

ngày hai đứa mình xa nhau...

- Thôi anh đừng nhắc lại chuyện cũ nữa, dĩ vãng nên để cho qua đi...

Hải nói sang chuyện vợ chồng chị Lộc :

- Anh Phong mở phòng mạch ở Nha Trang, không đắt lắm nên đời sống của anh chị chẳng dư dả chi, nhưng được cái là... hai ông bà hạnh phúc không chỗ chê, hai con rồi mà còn tình tứ như vợ chồng mới cưới.

Bảo Khuyên vuốt nhẹ mái tóc :

- Khuyên chỉ ao ước được như rứa. Tiền bạc chỉ là phương tiện mà thôi, phải có tình yêu thì hạnh phúc mới bền vững.

- Bảo Khuyên, chúng ta sẽ sống bên nhau trong hạnh phúc tràn đầy.

Dì Bảo Châu có dẫn Khuyên xuống phòng chồng Như Mai nằm để thăm nó. Như Mai gặp lại bạn cũ mừng tíu tít :

- Trời ơi, Bảo Khuyên, mi càng lớn càng đẹp ra.

- Thôi đi mi, tao già bất chết. Còn mi, mi cũng đẹp hơn trước ghê, mặt mày trắng trẻo nhưng hơi ồm hơn xưa. À, mi được mấy cháu rồi ?

- Tao mới có một đứa thôi mi ời, hiện nó ở với bà nội ngoài Tuy Hòa a. Con gái mi nờ, dễ thương lắm, nước da trắng bóc như trứng gà luộc rứa.

Bảo Khuyên có cho Như Mai biết nàng vừa gặp lại Hải, Như Mai mừng reo lên :

- Trời ời, tao mừng hết lớn. Thôi mau mau đám cưới cho rồi, để tao còn đi may áo mới.

Tất cả mọi người, ai cũng mong cho tình yêu giữa Bảo Khuyên và Hồ Hải chóng thành, duy chỉ có mẹ ngoại, suốt tuần nay, mẹ không nói chuyện với Bảo Khuyên một lời làm nàng đã lo ngại lại càng lo thêm. Dì Châu thì cứ nói nhỏ vào tai nàng :

- Mẹ gần xiêu rồi Khuyên ời.

Cho đến bữa cơm trưa hôm đó, ngày chủ nhật đáng nhớ nhất trong đời Khuyên. Nắng gay gắt đổ xuống mái tôn hừng hực nóng, mẹ ngoại chậm rãi chan bát nước rau vào chén và hỏi Bảo Khuyên :

- Khuyên, đã sáu, bảy năm rồi mà cậu Hải vẫn còn nhớ đến cháu à ?

Bảo Khuyên rộ n rằng :

- Dạ, chúng cháu không thể quên được nhau.

Mẹ ngoại trầm ngâm :

- Mấy ngày ni, dì Châu có kể chuyện cháu gặp lại cậu Hải cho mẹ nghe...

Bảo Khuyên ngập ngừng :

- Mẹ... mẹ đừng giận cháu như hồi xưa nữa nghe mẹ.

Mẹ đáp buông xuôi :

- Thôi giận dỗi làm chi nữa cháu. Mẹ già rồi, mẹ sắp về với Phật rồi, sân si làm chi cho lắm.

Dì Bảo Châu mừng rỡ :

- Mạ... rứa là mạ đã bỏ được thành kiến xưa ?

Mẹ ngoại bỏ dũa xuống :

- Kể ra thì mạ cũng hơi hẹp hòi. Mấy ngày ni nghe con nói dần dần, mạ cũng đã suy nghĩ nhiều. Kể ra thì tìm được một người chân thành như cậu Hải cũng hiếm.

Dì Châu ngắt lời :

- Như con đã thưa với mạ, đàn ông không phải ai cũng bội bạc lọc lừa. Cháu Bảo Khuyên đã tìm thấy hạnh phúc đích thực, chúng ta đừng ngăn cản nữa mà tội nghiệp cho cháu.

- Mạ biết rồi, mạ hiểu rồi. Xa Huế một thời gian chịu cực chịu khổ, mạ đã thấy lòng mình trở nên rộng rãi hơn trước, thôi mạ cũng không khắt khe với con cháu làm chi, như vụ của con đó, mạ có ngăn rồi con cũng làm theo ý mình. Con Bảo Khuyên cũng lớn rồi, thôi muốn chi thì muốn, có sướng có khổ chi thì ráng mà chịu lấy với nhau, mạ già rồi, không lẽ sống đời mà giữ chân giữ tay nó.

Bảo Khuyên mừng quá, nàng quên cả ý tứ, ôm chầm lấy mẹ ngoại :

- Trời ơi, mẹ bằng lòng rồi. Cháu mừng quá, cháu đội ơn mẹ, cháu đội ơn dì Châu.

Mẹ la lên :

- Coi tề, coi chừng đổ cơm đổ canh, lớn đầu rồi mà ngó như con nít.

Dì Bảo Châu nói với mẹ :

- Mạ nì, Hải có ý muốn mạ cho me của Hải tới thăm mạ đó.

- Thì khoan đã nờ, chi mà tụi bay gấp rứa. Ý tao chưa muốn.

213 | Vườn Cau Nước Dâng

Bảo Khuyên tròn miệng :

- Ô... mẹ...

Mẹ ngoại chậm rãi :

- Thì đề yên yên đã nờ. Đề khi mô tao trở về Huế đã nờ, tao nhớ nhà cửa ruộng vườn bắt chết, lòng dạ mô mà còn đón tiếp ai.

Dì Châu nài nỉ :

- Thì đây cũng như Huế chó bộ, miễn có mặt mạ là được.

Mẹ ngoại bỏ miếng trầu vào miệng :

- Ủ, thì đề coi răng. Ồ, mà tao cũng chưa cho cười liền mô nghe, năm ni là năm tuổi của con Bảo Khuyên, cỡ lắm.

Dì Châu nói vào :

- Miễn là mạ bằng lòng, khi mô cười chẳng được hưởng chi sáu bảy tháng hay một năm.

Mẹ đứng dậy, bước ra nhà sau :

- Ủ, thì ráng chờ đến sang năm. Thiệt con Bảo Khuyên lấy chồng lính tao lo quá.

Dì Châu nhanh nhẩu :

- Thời buổi chừ ai lại chẳng đi lính, mạ lo làm chi mệt rứa không biết.

Rồi dì nói nhỏ vào tai Bảo Khuyên :

- Mẹ chịu rồi đó, Khuyên thấy dì tài chưa ?

Hai dòng lệ mừng chảy dài trên đôi má hây hồng của Bảo Khuyên :

- Dì Châu ơi, cháu đội ơn dì.

CHƯƠNG CUỐI

Thôn Vũ Dạ vào một chiều cận Tết, trời mưa thật lớn. Vườn nhà Bảo Khuyên nước dâng ngập tràn, có dáng một người con trai, mặc áo mưa xám dìu vai người con gái, nhỏ nhắn khoác áo mưa xanh lơ, hai người che chung một chiếc dù hoa từ ngoài ruộng bắp đi vào. Giọng người con gái thánh thót :

- Mẹ ơi, ruộng lụt hết, cháu hái được ít rứa thê, anh Hải bị sụp lầy, tức cười ghê.

Người con trai để mớ bắp xuống bậc cửa, một bà già từ dưới bếp chạy lên :

- Thôi, hái rứa cũng đủ rồi. Thăng Hải với con Khuyên vào trong nhà đi kéo lạnh.

Gia đình Bảo Khuyên đã trở về Huế cách đây vài tháng. Sau những ngày tản cư cực khổ, mẹ ngoại trở về nơi cũ với một tâm hồn rộng rãi phóng khoáng hơn. Mẹ đã thoát khỏi lớp vỏ ốc thành kiến để nhìn thấy xa hơn khi khung trời trước mặt lỏng lẻo mở. Mẹ của Hồ Hải đã từ Nha Trang bay ra gặp mẹ và hai người đã hoàn toàn thông cảm nhau sau một buổi chiều nói chuyện cởi mở. Trái hẳn với ngày xưa, mẹ ngoại có vẻ bằng lòng cuộc hôn nhân này lắm, mẹ nói tuổi của Bảo Khuyên và Hồ Hải hợp nhau ghê, thế nào sau này cũng ăn nên làm

ra. Sau ngày bị thương ở trận An Lộc, Hải được đổi về làm việc tại Sài Gòn. Và tết nay, anh xin được phép một tuần để về Huế thăm Bảo Khuyên.

Bảo Khuyên ngồi bó gối bên cửa sổ nhìn mưa rơi, nàng nói với Hải :

- Chán ghê anh hí, gần tết mà mưa hoài, không đi mô chơi được cả.

Hải đến bên người yêu :

- Cần chi phải đi mô. Hai đứa ngồi cạnh nhau nhìn mưa rơi cũng thú rồi.

Bảo Khuyên nhìn lên hàng cau rũ lá :

- Anh ngó tề, mưa to quá làm vườn cau nhà mình xơ xác ghê.

Hải nghiêng người nhìn ra khung cửa :

- Ủ, mưa to ghê, vườn nhà mình ngập nước.

Bảo Khuyên băng khuâng :

- Anh biết không, dạo hai đứa mình xa nhau đó, mỗi lần trời mưa, nhìn hàng cau xơ xác tiêu điều, Khuyên buồn nhớ anh đến nỗi muốn chết quách cho xong.

Hải vẫn nhìn ra mưa :

- Anh cũng nào khác chi Khuyên. Mỗi lần hành quân qua những làng quê hẻo lánh, người ta tản cư, bỏ lại nhà cửa ruộng vườn hoang vu. Cứ ngang qua vườn nào trồng cau, anh lại nhớ Bảo Khuyên đến quay quắt điên cuồng.

Rồi quay lại nhìn Bảo Khuyên, Hải âu yếm :

- Bây giờ, nhìn vườn cau rũ lá trong mưa Khuyên còn buồn nữa không ?

Bảo Khuyên cười thật tươi :

- Còn chi mà buồn nữa anh ơi. Hai đứa mình đã hết mất nhau rồi, thì trời càng mưa, Khuyên lại càng thấy ấm cúng.

- Khuyên nhìn coi, nước dâng ngập cả vườn cau, làm những giọt mưa chạm xuống mặt nước loang loáng như ngàn vì sao vỡ.

Hải ghé ngồi cạnh người yêu :

- Đã lâu lắm rồi, Khuyên có hứa sẽ ngâm thơ cho anh nghe, chừ Khuyên ngâm đi.

Bảo Khuyên mơ màng nhìn lên khung trời xám :

- Khuyên... nhớ không trọn bài, Khuyên... nhớ chừng
mô ngâm chừng nấy nghe.

- Anh đang nghe đây.

Bảo Khuyên tì tay lên khung cửa :

« Mưa rơi trên sân,
Mái nhà nghiêng dần
Ôi buồn trời mưa
Nhìn trăm sao buồn
Của mưa trên sân
Ôi lòng buồn chưa
Đêm sa xuống dần
Biết sao nói năng
Nhớ ai băng khuâng
Cửa the gió rình
Vườn cau nước dâng... »

... Ô, Khuyên quên mất đoạn cuối rồi.

Hải vẫn còn chìm trong mộng mơ :

- Bài thơ dễ thương quá.

Mẹ ngoại bung khay chè từ bếp đi lên :

- Hai đứa bay ăn miếng chè bắp cho ấm bụng, hái ít nẫu ít, được có vài chén thôi.

Bảo Khuyên nhìn mẹ :

- Mẹ thời ¹³ đi. Cháu và anh Hải ăn sau cũng được.

Mẹ ngoại nhìn ra ngoài trời :

- Khổ chưa, tết nhất đến nơi rồi mà ông còn mưa gió âm ẩm, không đi mô được cả.

Bảo Khuyên đến bên mẹ :

- Vườn mình lụt rồi mẹ, xí nữa trời tạnh, mẹ cho cháu ra lội nước nghe.

Mẹ la :

- Trời ơi, mi lớn rồi mà đòi lội nước, coi chừng thằng Hải cười cho tề.

Bảo Khuyên quay lại nhìn người yêu, đôi mắt anh nồng ấm, nụ cười anh dí dỏm dễ thương nhưng cũng đủ... làm cho Bảo Khuyên thẹn đỏ mặt :

- U... cấm anh Hải nhìn Khuyên...

Hải vờ nhìn ra sân :

- Anh nhìn Khuyên mô nờ, anh đang ngắm mưa rơi đây nì thấy chưa ?

Mưa càng lúc càng mờ mịt... vườn cau nước dâng đầy như giòng hạnh phúc đang tràn lan trong tâm hồn Bảo Khuyên...

Viết xong 27-04-1973

THÙY AN